RĂZBOIUL STELELOR

Din aventurile lui Luke Skywalker

Adaptare de
Alan Dean Foster

GEORGE LUCAS

George Lucas

(n 14 mai 1944)
este un cunoscut regizor si producător de filme american. Cele mai cunoscute creații ale sale le reprezintă seriile de filme Războiul stelelor (Star Wars), respectiv Indiana Jones. Poate fi considerat pe drept cuvînt părintele fenomenului Star Wars

Alan Dean Foster

(n. 18 noiembrie 1946)
este un scriitor american de literatură ştiinţifico-fantastică, autor, printre altele, a numeroase transpuneri literare ale unor filme SF de succes, scenarist.

George Lucas & Alan Dean Foster

Razboiul Stelelor

Din aventurile
lui
Luke Skywalker

-O Nouă Speranță-

George Lucas & Alan Dean Foster
Star Wars:
From the Adventures of Luke Skywalker
1976

PROLOG

O altă galaxie, un alt timp.

Vechea republică era republica legendară, mai vastă decît spațiul şi timpul. Nu este nevoie să menționăm unde se afla şi cum luase ființă, ci numai să ştim că... aceea era Republica.

Cîndva, sub guvernarea înțeleaptă a Senatului şi protecția Cavalerilor Jedi, Republica se extinsese şi prosperase. Dar, aşa cum se întîmplă deseori, cînd bogăția şi puterea încep să inspire o teamă respectuoasă, după ce inițial au stîrnit doar simpla admirație, apar acei indivizi malefici a căror lăcomie este pe măsura valorilor rîvnite.

Astfel se întîmplă şi cu Republica cînd ajunse la apogeu. Aidoma celor mai măreți copaci, aceasta, deşi capabilă să facă față unui atac din afară, se prăbuşi, măcinată pe dinăuntru.

Ajutat şi încurajat de indivizi din guvern, lipsiți de scrupule şi însetați de putere, precum şi de influentele organisme comerciale, ambițiosul senator Palpatine reuşi să se facă ales preşedinte al Republicii. Promise să restabilească încrederea între oameni şi să reînvie gloria vremurilor trecute.

Odată sigur de poziția sa, se declară Împărat şi, închizîndu-se într-un adevărat turn de fildeş, îşi întoarse fața de la popor. Curînd, căzu sub influența acelor consilieri linguşitori pe care chiar el îi propulsase în posturi înalte şi strigătele mulțimii care cerea dreptate nu mai ajunseră la el.

După ce exterminară, prin trădare şi înşelăciune, pe Cavalerii Jedi, păzitori ai dreptății în galaxie, guvernatorii imperiali şi birocrații instituiră un regim de teroare în rîndul lumilor galactice descurajate. Mulți folosiră puterea imperială, şi numele tot mai însinguratului Împărat pentru

a-şi satisface propriile ambiţii.

Cîteva sisteme solare se răsculară însă împotriva acestor ultime fărădelegi. Declarîndu-se împotriva noii ordini, ele porniră marea bătălie pentru refacerea vechii Republici.

La început, au fost mult mai puţine decît sistemele înrobite de Împărat. În acele prime zile de întuneric, părea sigur că strălucitoarea flacără a rezistenţei va fi stinsă înainte de a apuca să răspîndească lumina adevărului de-a lungul unei galaxii cu lumi opresate şi înfrînte...

Din Întîia Sagă
Cronica neamului Whill

"Nu au trăit nici în spaţiul potrivit, nici la timpul potrivit. De aceea au devenit eroi."
Leia Organa de Alderaan, Senator

I

Era un glob imens, strălucitor, care răspîndea în spaţiu o lumină licăritoare de topaz – dar nu era un soare, deşi multă vreme oamenii se înşelaseră crezînd astfel. De-abia după ce intraseră pe o orbită apropiată, exploratorii ei îşi dăduseră seama că era o planetă aparţinînd unui sistem binar şi nu un al treilea soare.

La început păru sigur că nimic nu putea vieţui pe o astfel de planetă, cu atît mai puţin, fiinţe omeneşti. Totuşi, imensele stele din clasele Gl şi G2 se roteau în jurul unui centru comun cu o regularitate neobişnuită, iar Tatooine le înconjura pe o orbită eliptică, destul de departe pentru a permite apariţia unei clime relativ stabile, deşi excesiv de fierbinţi. În cea mai mare parte, planeta era un deşert

uscat, iar lumina ei neobişnuită, de stea galbenă, era rezultatul dublei reflexii a radiației solare pe suprafața nisipurilor şi cîmpiilor de sare bogate în sodiu.

Aceeaşi lumină solară străluci brusc pe suprafața subțire a unei forme metalice ce se prăbuşea nebuneşte, prin atmosferă.

Cursul pe care nava galactică îl urma era intenționat aiurit, nefiind deloc rezultatul unei avarii, ci al dorinței disperate de a o evita. Prelungi descărcări de energie fulgerau pe lîngă carena navei, într-o furtună multicoloră şi distrugătoare, asemeni un banc de peşti remora-curcubeu care se luptă să se ataşeze de o gazdă imensă şi neprimitoare.

Una dintre acele raze de sondaj şi cercetare reuşi să atingă nava aflată în zbor, lovind-o în generatorul solar principal. Fragmente strălucitoare de metal şi plastic erupseră în spațiu, în timp ce capătul generatorului se dezintegra. Nava păru că se cutremură.

Sursa nenumăratelor raze de energie se ivi dintr-o dată: un crucişător imperial greoi, al cărui contur masiv era înțepoşat ca un cactus cu zeci de amplasamente pentru tunuri grele. Lumina încetă să mai țîşnească din acei țepi acum cînd crucişătorul se apropiase. În locurile unde fusese lovită nava mai mică se puteau observa fulgere de lumină şi explozii intermitente. Prin frigul absolut al spațiului, crucişătorul ajunse deasupra prăzii sale rănite, îmbrățişînd-o parcă.

O altă explozie, îndepărtată, zdruncină nava – cu siguranță însă, ea nu-i păru îndepărtata lui R2-D2 sau lui C-3PO. Unda de şoc îi aruncase prin coridorul îngust ca pe nişte curele de transmisie ale unui motor învechit.

Privindu-i pe aceştia doi, cineva ar fi bănuit că cel înalt, cu aspect uman C-3PO, era şeful, iar celălalt robot, tripodal, mic şi îndesat, numit R2-D2, subordonatul. Dar,

cu toate că C-3PO ar fi putut strîmba din nas cu dispreț, ei erau, de fapt, egali în toate, mai puțin în vorbire. Aici, C-3PO era, în mod evident şi necesar, superiorul.

Încă o explozie cutremură coridorul, făcîndu-l pe C-3PO să-şi piardă echilibrul. Tovarăşul lui, mai bondoc, se descurca mult mai bine în asemenea momente, din pricina centrului de greutate aflat în partea de jos a trupului său cilindric, foarte stabil pe picioarele groase, dotate cu cleşti.

R2-D2 îi aruncă o privire lui C-3PO, care încerca să-şi recapete echilibrul, sprijinindu-se de un perete al coridorului. Luminițe clipeau enigmatic din singurul lui ochi electronic în timp ce studia carcasa avariată a prietenului său. Învelişul exterior al acestuia, de obicei de un bronz strălucitor, era acoperit de un strat subțire de pulbere metalică şi pe alocuri se zăreau zgîrieturi, ca urmare a şocurilor suferite de nava rebelă la capturare.

Ultimul atac fusese însoțit de un vuiet grav şi persistent pe care nici cea mai puternică explozie nu reuşise să-l acopere complet. Apoi, aparent fără nici un motiv, această vibrație joasă încetă brusc, şi în coridorul de altfel pustiu, nu se mai auziră decît trosnetele stranii ale releelor de avarie sau păcăniturile circuitelor aflate pe moarte. Noi explozii începură să vuiască prin navă, dar de data aceasta, ele erau mult mai îndepărtate.

Cu un gest omenesc, C-3PO îşi întoarse încet capul într-o parte. Urechile-i metalice ascultară cu atenție. Imitarea posturii umane nu era tocmai necesară – senzorii săi auditivi erau omnidirecționali – dar zveltul robot fusese programat să se integreze perfect în societatea umană. Acest program cuprindea pînă şi imitarea celor mai fireşti gesturi omeneşti.

— Ai auzit? îl întrebă retoric pe răbdătorul lui companion, referindu-se la acea vibrație. Au oprit reactorul principal şi comenzile.

Vocea lui era la fel de plină de neîncredere şi de grijă

ca cea a oricărui om. Cu palma metalică îşi frecă o pată de un gri şters, pe locul unde o armătură desprinsă din carena vasului căzuse şi îi scrijelise pelicula de bronz strălucitor. C-3PO era un robot cusurgiu, pe care astfel de lucruri îl neliniştea.

— Asta-i nebunie curată.

Clătină uşor din cap.

— Sînt absolut sigur că, de data asta, vom fi distruşi.

R2 nu comentă imediat. Îşi aplecă pe spate torsul lui cilindric, apucîndu-se strîns cu picioarele puternice de podea şi se adînci în studiul tavanului. Deşi nu avea un cap pe care să-l poată întoarce omeneşte într-o parte sau alta, R2 reuşi cumva să lase impresia că ascultă. Din difuzorul lui se auzi o serie scurtă de piuituri şi fluierături. Pentru o ureche umană oricît de sensibilă, acestea erau doar nişte paraziți electrostatici, dar pentru C-3PO ele formau cuvinte cu un înțeles tot atît de limpede ca şi noțiunea de curent continuu.

— Da, cred că într-adevăr au fost obligați să oprească comenzile, admise C-3PO, dar ce facem în continuare? Nu putem intra în atmosferă cu generatorul principal distrus. Nu pot să cred că o să ne dăm bătuți pur şi simplu.

Deodată, îşi făcu apariția un grup de oameni înarmați, pregătiți de luptă. Expresiile fețelor lor erau marcate de îngrijorare şi aveau aerul unor ființe trimise la moarte.

3PO îi privi tăcut pe cînd dispăreau la o cotitură a coridorului, apoi se întoarse spre R2. Roboțelul nu se clintise din poziția de ascultare. 3PO îşi ridică şi el privirea, deşi ştia că auzul lui R2 era mai fin decît al lui.

— Ce se-ntîmplă, R2?

Ca răspuns, acesta emise un piuit scurt. Încă un moment, şi nu mai fu nevoie de senzorii lui foarte fini. Preț de un minut, două, pe coridor se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, de undeva de deasupra, se putu auzi un zgomot slab, ca de pisică hîrşîind la uşă. De fapt, erau paşii grei ai unor ființe ce deplasau echipamente voluminoase undeva,

în interiorul navei.

La auzul cîtorva explozii înăbuşite, 3PO murmură:

— Au răzbit printr-o spărtură, undeva, deasupra noastră. De data asta, Căpitanul nu mai are nici o scăpare. Cred că ar fi mai bine..., zise, întorcîndu-se din nou spre R2.

Nu apucă să termine, căci un scrîşnet de metal supratensionat umplu aerul, şi în capătul îndepărtat al culoarului, izbucni un fulger orbitor de lumină actinică. Undeva în partea aceea, grupul înarmat al membrilor echipajului care trecuse pe lîngă ei cu cîteva clipe mai devreme dăduse peste atacatorii navei.

3PO îşi întoarse faţa şi delicaţii fotoreceptori – tocmai la timp pentru a evita fragmentele de metal care zburau în lungul coridorului. În capătul îndepărtat, se căscase o gaură în tavan prin care începură să cadă pe podeaua coridorului forme strălucitoare, asemănătoare unor boabe mari de metal. Ambii roboţi ştiau că nici o maşină n-ar fi putut avea coerenţa mişcărilor acestor forme care luau instantaneu poziţii de luptă. Noii sosiţi nu erau mecanisme, ci oameni în armură.

Unul dintre ei se uită drept la 3PO – nu, nu la el, gîndi robotul înnebunit de frică, ci în spatele lui. Cu arma în mînă, silueta se răsuci – prea tîrziu. O rază laser îi lovi capul, împroşcînd bucăţi de armură, oase şi carne în toate direcţiile.

Jumătate din trupele imperiale invadatoare se întoarseră şi răspunseră cu foc de-a lungul coridorului – ochind undeva, dincolo de cei doi roboţi.

— Repede, pe-aici! ordonă 3PO, încercînd să se retragă din faţa imperialilor.

R2 îl urmă. Nu apucară să facă decît cîţiva paşi, şi-i văzură pe rebelii din echipaj în faţa lor, trăgînd în lungul coridorului. În cîteva secunde, culoarul se umplu de fum şi de razele laser ale schimbului de focuri.

Fulgere roşii, verzi şi albastre ricoşau din porţiunile

lucioase ale pereților şi podelei sau crestau şanțuri lungi pe suprafețele metalice. Gemetele răniților şi muribunzilor – un sunet cît se poate de nerobotic, gîndi C-3PO – reverberau răzbind pe deasupra vaietului materiei anorganice distruse.

Un fulger lovi podeaua, lîngă picioarele robotului şi, în acelaşi timp, un al doilea izbi peretele, chiar în spatele său, dezvelind nişte circuite parazitate şi cîteva mănunchiuri de cabluri. Forța suflului celor două explozii îl răsturnă pe C-3PO peste cablurile zdrențuite, unde o mulțime de curenți diferiți îl scuturară în fel şi chip.

Nervii lui metalici fură străbătuți de senzații ciudate. Nu-i provocau durere, ci doar confuzie. De cîte ori încerca să se mişte ca să se elibereze, curenții din cablurile ce se rupeau îl țintuiau locului cu o nouă pîrîială. În tot acest timp, vacarmul şi străfulgerările laserelor nu conteniseră, căci lupta continua cu şi mai mare înverşunare.

O ceață groasă de fum inundă încetul cu încetul coridorul. R2-D2 se grăbi să vină în ajutorul prietenului său. Micul robot demonstra o indiferență flegmatică față de energiile care străbăteau furibunde culoarul. Era atît de scund prin construcție, încît marea majoritate a fulgerelor laser treceau pe deasupra capului său.

— Ajutor! strigă C-3PO, dintr-o dată îngrozit de un nou mesaj primit de la un senzor intern. Cred că ceva se topeşte. Eliberează-mi piciorul stîng. Am probleme lîngă servomotorul pelvian.

Cum era şi de aşteptat, din rugător, deveni brusc jignitor:

— Este numai vina ta! țipă el mînios. Ar fi trebuit să fiu mai deştept şi să nu mă încred în logica unui asistent demenajor subdimensionat şi termocapsulat. Nu ştiu de ce ai insistat să ne părăsim pozițiile şi să venim în acest stupid coridor de acces. Nu că asta ar mai conta acum. Cred că întreaga navă este...

R2-D2 îl întrerupse în mijlocul discursului cu un fel de

piuituri enervate şi înjurături personale, deşi continua să taie şi să tragă cu precizie de încurcătura de cabluri de înaltă tensiune.

— Ei, chiar aşa? îi replică disprețuitor C-3PO. La fel şi ție atunci...

O explozie nemaiîntîlnit de violentă zgudui coridorul, făcîndu-l pe robot să-şi înghită cuvintele. O miasmă înă-

buşitoare de elemente carbonizate inundă aerul, înnegurînd totul.

Avea doi metri înălțime. Era biped. O mască bizară din metal negru, în spatele căreia se ascundea un aparat pentru respirație, îi acoperea întotdeauna fața. Era un Lord Întunecat al Sithului, o creatură impunătoare şi amenințătoare, aşa cum traversa, cu trena robei negre fîlfîind, coridoarele navei rebele.

Teama se strecura pe urmele paşilor Lorzilor întunericului. Ceața malefică care îl învăluia îndeaproape pe acesta era atît de densă şi amenințătoare, încît oțelitele trupe imperiale se dădeau înapoi din calea sa şi, din nimic, sub influența ei, soldații începeau să se certe unii cu alții. Membrii echipajului rebel, pînă acum hotărîți să reziste, rupseră rîndurile în panică şi o luară la sănătoasa la vederea siluetei în armură – armură care, deşi neagră, era mult mai puțin întunecată decît gîndurile care treceau prin mintea pe care oțelul o proteja.

Un singur gînd, un singur scop, o unică obsesie pusese stăpînire, arzător, pe mintea lui Darth Vader, în timp ce se îndrepta spre un alt coridor din nava avariată. Acolo, fumul începuse să se împrăştie, deşi se mai auzea încă zgomot de luptă, de undeva, din interiorul navei. Bătălia, încheiată aici, izbucnise în altă parte.

Un singur robot se mai mişca liber acolo pe unde trecuse Darth Vader. C-3PO reuşi în sfîrşit să se desprindă din capcana ultimelor cabluri. De undeva, din spatele lui,

acolo unde neîndurătoarele trupe imperiale măturau ultimele rămăşiţe ale rezistenţei rebelilor, încă se mai auzeau ţipete omeneşti.

C-3PO privi în jos şi nu văzu decît podeaua scrijelită. Uitîndu-se de jur împrejur, zise plin de îngrijorare:

— R2, unde eşti?

Fumul păru că se mai împrăştie puţin. Privirea lui 3PO căută undeva, în lungul culoarului.

Se părea că R2 era acolo. Dar el nu privea în direcţia lui 3PO. Micul robot stătea neclintit, într-o poziţie de ascultare. Spre el se apleca – era dificil chiar şi pentru fotoreceptorii electronici ai lui 3PO să penetreze prin fumul gros şi acid – o siluetă omenească. Părea tînără, zveltă şi avea, după obscurele canoane estetice ale oamenilor, o calmă frumuseţe, meditä 3PO. O mînă delicată se mişca, parcă, prin faţa lui R2.

3PO porni într-acolo cînd ceaţa de fum începu să se îngroaşe din nou. Dar cînd ajunse la capătul coridorului, R2 stătea singur, aşteptînd. Nesigur, 3PO cercetă cu privirea de jur împrejur. Uneori, roboţii aveau halucinaţii electronice – dar de ce să fi avut viziunea unei făpturi umane?

Ridică din umeri... De fapt, de ce nu, avînd în vedere întîmplările tulburătoare din ultima oră şi doza brutală de curent pe care tocmai o absorbise? N-ar îi trebuit să fie surprins de nimic din ceea ce născoceau concatenatele lui circuite interne.

— Unde ai fost? întrebă 3PO într-un sfîrşit. Presupun că te-ai ascuns.

Hotărî să nu amintească nimic despre posibila siluetă omenească. Dacă fusese într-adevăr o halucinaţie, nu avea de gînd să-i ofere lui R2 satisfacţia de a afla în ce hal îl aduseseră evenimentele recente.

— Se vor întoarce pe aici, continuă el arătînd din cap spre coridor, fără să-i mai dea micuţului şansa de a-i răspunde. Vor veni să-i caute pe supravieţuitorii umani.

Noi ce facem acum? N-or să creadă o boabă din spusele unei maşini aparţinînd rebelilor atunci cînd vor cerceta dacă nu ascundem nimic de valoare. Ne vor trimite la muncă silnică în minele din Kessel sau ne vor descompune pentru a monta din componentele noastre alţi roboţi, mai puţin merituoşi decît noi. Asta dacă nu ne vor considera nişte potenţiale programe-capcană şi nu ne vor spulbera la prima vedere. Dacă nu...

Dar R2 se întorsese deja şi se depărta grăbit spre capătul culoarului.

— Aşteaptă, unde te duci? Nu m-ai ascultat?

Rostind nenumărate înjurături, în mai multe limbi, unele dintre ele ieşindu-i mecanic pe gură, 3PO se grăbi să-şi urmeze prietenul. Îşi închipuia că în acest fel, unitatea de memorie a lui R2 putea fi scurtcircuitată după dorinţă.

La intrarea în centrul de comandă al navei galactice, coridorul gemea de prizonieri mohorîţi, păziţi de soldaţi imperiali. Unii zăceau răniţi, alţii erau pe moarte. Cîţiva ofiţeri fuseseră separaţi de rangurile inferioare şi stăteau grupaţi, înghesuiţi unul într-altul, aruncînd priviri belicoase şi ameninţări plutonului tăcut şi compact de soldaţi care-i ţineau la respect.

Ca la comandă, toată lumea – atît trupele imperiale cît şi rebelii – amuţiră cînd o siluetă masivă, înveşmîntată într-o capă, apăru de după o cotitură a culoarului. Doi dintre cei mai înverşunaţi şi încăpăţînaţi ofiţeri rebeli începură să tremure. Oprindu-se în faţa unuia dintre oameni, impunătoarea figură se apropie de el în tăcere. O mînă masivă îl înşfăcă pe acesta de gît şi-l ridică de la pămînt. Ochii ofiţerului rebel se bulbucară, dar el continuă să tacă.

Un ofiţer imperial, cu casca de protecţie ridicată pentru a i se vedea o rană proaspătă acolo unde o rază laser străpunsese blindajul, ţîşni din sala comenzilor de luptă, scuturînd energic din cap.

— Nimic, domnule. Memoria sistemului de salvare a datelor a fost ştearsă complet.

Darth Vader primi vestea cu o mişcare imperceptibilă a capului. Masca impenetrabilă se întoarse să-l privească pe ofițerul pe care îl tortura. Degetele mănuşii metalice se cotractară. Agățîndu-se de ele, prizonierul încercă cu disperare să le îndepărteze, dar în zadar.

— Unde sînt informațiile pe care le-ați interceptat? izbucni amenințător Vader. Ce-ați făcut cu înregistrările informațiilor?

— Noi... n-am... interceptat... nici o... informație, gîlgîi ofițerul în timp ce se bălăngănea, încercînd să respire, de undeva, din adîncurile sale, aruncă, printre guițături, un afront: Aceasta este... o navă consulară... N-ai văzut... Însemnele noastre... exterioare?... Sîntem în... misiune... diplomatică.

— Înghiți-v-ar haosul cu misiunea voastră cu tot! tună Vader. Unde sînt benzile?

Strînse şi mai tare, amenințător. Cînd reuşi în sfîrşit, să răspundă, vocea ofițerului nu mai fu decît o şoaptă sufocată.

— Numai... comandantul... ştie.

— Nava transporta pe mai marii regimului din Alderaan, răcni Vader, apropiindu-se de prizonier cu masca sa în formă de gargui. E cineva din familia regală la bord? Pe cine transportați?

Degelele-i groase strînseră mai tare, şi mişcările ofițerului deveniră din ce în ce mai haotice. Ultimele lui cuvinte, înăbuşite şi înecate, erau complet neinteligibile.

Vader nu era mulțumit. Deşi spînzuratul devenise moale, şi sfîrşitul său înspăimîntător era neîndoielnic, mîna continuă să strîngă, pînă cînd se auzi pîrîitul sinistru al oaselor rupte. Apoi, Vader azvîrli dezgustat cadavrul, moale ca o păpuşă de cîrpă, izbindu-l de un perete îndepărtat. Cîțiva dintre soldații imperiali se aplecară repede, chiar la timp, pentru a evita sinistrul pro-

iectil.

Uriaşul se întoarse cu repeziciune, luîndu-i prin surprindere pe ofițerii imperiali care se făcură mici sub privirea lui neclintită şi veninoasă.

— Demontați nava bucată cu bucată, componentă cu componentă, pînă găsiți benzile. Cît despre pasageri, dacă există, îi vreau vii.

Tăcu o clipă, apoi adaugă:

— Repede!

Ofițerii şi soldații se bulucirăspre ieşire, împiedicîndu-se unii de alții în graba de a o şterge – nu neapărat pentru a executa ordinele lui Vader, ci pur şi simplu pentru a se retrage din fața acelei prezențe malefice.

R2 se opri pe un culoar gol, unde nu era fum şi unde nu se dăduseră lupte. Îngrijorat, derutat, 3PO îl ajunse cu greu din urmă.

— Am străbătut jumătate de navă, şi pentru ce...?

Tăcu, privind cu neîncredere cum robotul bondoc desigilă şi deschise cu unul din cleştii brațelor sale, trapa unei capsule de salvare. Numaidecît, o lumină roşie de avertizare începu să pîlpîie şi un vuiet răsună în tot coridorul.

3PO privi înnebunit în toate direcțiile, dar culoarul rămase gol. R2 încerca deja să pătrundă în capsula fusiformă şi strîmtă. În ea nu puteau încăpea decît cîțiva oameni şi nu era construită pentru a găzdui inteligențe artificiale. R2 reuşi cu greu să intre în compartimentul neconfortabil.

— Hei, îi strigă 3PO, admonestîndu-l înfricoşat. Nu ai voie aici! E numai pentru oameni. Poate că am putea să-i convingem pe imperiali că nu sîntem programați să fim rebeli şi că sîntem prea valoroşi ca să fim distruşi. Dar dacă cineva te vede înăuntru, nu mai avem nici o şansă.

Ieşi de acolo!

Într-un tîrziu, R2 reuşi să se strecoare în dreptul tabloului de comandă miniatural. Îşi îndreptă puțin corpul şi-i adresă un şir de piuituri şi fluierături puternice refractarului său tovarăş.

3PO ciuli urechile. Nu putea să se încrunte, dar reuşi să lase impresia că asta făcea.

— Misiune... Ce misiune? Ce tot spui? Vorbeşti de parcă n-ai mai avea nici un terminal integrat logic în creierul ăla al tău. Nu mai vreau nici o aventură. Îmi asum riscul de a da față cu imperialii. Şi să ştii că eu nu intru aici.

O zbîrnîială supărată veni din partea lui R2.

— Să nu mă faci pe mine filozof tîmpit, îi întoarse 3PO vorba, Obezule, sac inform de grăsime ce eşti!

3PO tocmai se pregătea să mai adauge ceva, cînd o explozie puternică aruncă în aer peretele exterior al culoarului. Praf şi aşchii metalice țîşniră prin culoarul îngust.; urmă instantaneu o salvă de explozii secundare. Flăcări flămînde izbucniră din peretele interior, rămas descoperit, şi se oglindiră în puținele pete strălucitoare rămase pe carcasa robotului.

Mormăind echivalentul electronic pentru "Mă las în grija ta, Doamne!", robotul cel deşirat sări în capsula de salvare.

— Ştiu că o să-mi pară rău, mormăi mai clar, pentru R2, în timp ce acesta activa uşa ermetică din spatele lor. Micul robot anclanşă o serie de întrerupătoare, trînti un capac de protecție şi apasă trei butoane într-o anumită ordine. Capsula de supraviețuire fu lansată din nava ciuruită o dată cu tunetul exploziei zăvoarelor de fixare.

Cînd primi vestea că ultimul focar de rezistență de pe nava rebelă fusese eliminat, căpitanul crucişătorului imperial se linişti vizibil. Asculta cu plăcere rapoartele re-

feritoare la vasul capturat, cînd unul din comandanții artileriei îl chemă pînă la el. Deplasîndu-se către locul unde acesta privea pe un ecran circular, căpitanul putu să vadă un punct minuscul mistuindu-se în spațiul incendiar de dedesubt.

— O altă capsulă, domnule. Instrucțiuni?

Mîna ofițerului opera deja comenzile computerizate ale unei baterii de tunuri energetice.

Indiferent, încrezător în puterea de foc şi în controlul absolut pe care îl avea asupra oamenilor săi, căpitanul studie pe ecran informațiile suplimentare despre capsulă. Acestea nu comunicau a fi cineva în capsulă.

— Păstrează-ți focul, locotenent Hija. Aparatura nu indica nici o formă de viață în afara navei noastre. Cred că mecanismul de lansare a capsulei a suferit un scurtcircuit sau a primit instrucțiuni greşite. Nu-ți risipi muniția.

Se întoarse să asculte din nou, cu satisfacție, rapoartele despre oamenii capturați şi despre materialele găsite pe nava rebelă.

Lumina orbitoare, venind de la panourile de comandă şi circuitele ce explodau, juca nebuneşte pe armura cer-cetaşului care inspecta culoarul. Tocmai se pregătea să se întoarcă şi să le strige camarazilor din trupa de asalt să-l urmeze, cînd observă mişcare într-o margine a culoarului. Ceva părea că se dă înapoi, pitindu-se într-un intrînd. Cu pistolul pregătit, se deplasă prudent pînă acolo şi privi cu atenție, iscoditor, în nişă. O siluetă mică, tremurătoare, diafană în albul veşmintelor, se lipi de perete şi ridică ochii spre el. De-abia acum putu vedea că în fața lui se afla o femeie tînără, ale cărei semnalmente se potriveau perfect cu cele ale persoanei pe care Lordul Întunericului o căuta cu insistență. Soldatul rînji în spatele căştii. Era o întîlnire norocoasă pentru el. Urma să fie recompensat.

Îşi răsuci puțin capul, în interiorul căştii, vorbind în mica pastilă a microfonului.

— Am găsit-o, le comunică celor din spatele lui. Pregătiți-vă s-o neutra...

Nu mai apucă să-şi termine mesajul, tot aşa cum nu avea să-şi mai primească nici mult sperata recompensă. O dată ce atenția lui se mutase de la fată la emițător, tremurul ei încetase brusc. În timp ce țîşnea din ascunziş, fata scoase la iveală pistolul energetic pe care-l ținuse pînă atunci pitit la spate.

Soldatul care avusese nenorocul să o găsească se prăbuşi primul, cu capul făcut zob, o masă informă de metal şi oase. Aceeaşi soartă îl aşteptă şi pe cel de-al doilea, care se grăbise să vină în ajutorul cercetaşului. Apoi, o undă de un verde strălucitor atinse umărul fetei, care se prăbuşi instantaneu pe podea, ținînd încă, în mîna ei delicată, pistolul.

Forme metalice se adunară în jurul ei. Una, care purta pe braț însemnele de ofițer inferior, îngenunche, întoarse corpul tinerei şi-l studie cu un ochi expert.

— O să-şi revină, spuse acesta într-un tîrziu, privindu-şi subordonații. Raportați-i Lordului Vader.

C-3PO privea ca hipnotizat prin micul hublou aflat în partea din față a capsulei de salvare, în timp ce ochiul uriaş al lui Tatooine începuse să-i înghită. Ştia că, undeva, în spatele lui, nava mutilată şi crucişătorul imperial se depărtau cu o viteză crescîndă, absorbite parcă de abis.

Se simțea bine. Dacă aterizau într-un oraş civilizat, avea de gînd să-şi caute un post elegant într-o atmosferă liniştită, ceva mai potrivit statutului şi pregătirii sale. Ultimele luni produseseră prea multe emoții şi surprize unui simplu robot ca el.

Mînuind parcă la întîmplare comenzile capsulei, R2 nu putea promite, totuşi, decît că vor ateriza ei cumva. 3PO

îşi privi scundul tovarăş cu îngrijorare:

— Eşti sigur că ştii să pilotezi chestia asta?

R2 răspunse cu un fluierat evaziv, care nu reuşi să potolească neliniştea celuilalt robot.

II

Atît de puternică, de penetrantă era strălucirea luminii reflectate pe suprafaţa întinderilor nemărginite ale lui Tatooine, încît o veche zicală a coloniştilor spunea că mai repede orbeşti uitîndu-te fix la cîmpiile arse de soare ale planetei, decît la cei doi sori uriaşi. În ciuda acestei străluciri, viaţa putea exista şi chiar se impusese în cîmpiile joase, formate pe fundul unor foste mări, care se evaporaseră cu mult timp în urmă. Un singur lucru o făcuse posibilă: reintroducerea apei.

Şi totuşi, oamenii de pe Tatooine îşi procurau cu mare greutate apa vitală. Atmosfera îşi ceda în silă umezeala. Apa trebuie smulsă din înaltul cerului de un albastru intens – trebuia smulsă, înduplecată, forţată să coboare pe suprafeţele cultivate.

Pe o movilă a uneia dintre acele cîmpii neprimitoare, se puteau observa două siluete; treaba lor era aceea de a obţine atît de necesara umezeală. Una dintre forme, rigidă şi metalică, nu era altceva decît un vaporizator ancorat temeinic în rocile din adîncime şi în stratul de nisip de la suprafaţă. Cea de lîngă ea, tot atît de expusă căldurii, era însufleţită.

Luke Skywalker avea de două ori vîrsta vaporizatorului – vechi de zece ani – şi de aceea nu te puteai bizui prea mult pe scula aceea. În acel moment el înjura încetişor reglajul recalcitrant al unei valve de la aparatul climatic. Din cînd în cînd recurgea, în mod cu totul neprincipial, la

pumni, în loc să folosească unealta potrivită. Nici una dintre metode nu era însă cea mai bună. Luke era sigur că lubrifianții folosiți la vaporizare îşi neglijau menirea, făcînd ochi dulci, cu o licărire uleioasă, minusculelor particule abrazive de nisip. Îşi şterse transpirația de pe frunte şi se dezmorți întinzîndu-şi spatele. Cel mai plăcut amănunt la tînărul nostru era numele. O adiere uşoară îi răvăşi părul lățos şi-i fîlfîi tunica largă, de lucru, în timp ce supraveghea aparatul. "N-are nici un rost să mă supăr pe el", gîndi Luke. "E doar o maşinărie lipsită de inteligență."

Pe cînd tînărul medita asupra încurcăturii în care se afla, o a treia siluetă sosi în viteză pentru a trebălui neîndemînatic, la una dintre secțiunile ce tocmai se defectaseră. Numai trei dintre roboții cu şase brațe, model Treadwell, funcționau, şi aceştia erau chiar mai uzați decît cizmele lui Luke. Cel de aici se deplasa instabil, cu poticniri şi opinteli.

Luke îl privi trist. Apoi îşi ridică ochii spre cer. Era senin. Şi ştia că nici nu avea să vadă urmă de nori dacă nu reuşea să repare vaporizatorul. Era cît pe ce să încerce încă o dată, cînd îi atrase atenția o licărire scurtă, dar intensă.

Îşi extrase cu repeziciune din centura port-unelte un binoclu bine îngrijit şi focaliză spre cer.

Privi prin el o bună bucată de vreme, regretând că nu avea un telescop veritabil. Vaporizatoarele, canicula şi neplăcutele sarcini zilnice pe care le mai avea de îndeplinit fură date uitării. Îşi strînse cu grijă binoclul şi îl puse la loc, în centură, se întoarse şi o zbughi spre spider, vehiculul său de teren. La jumătatea drumului, îşi aduse aminte să strige în urma sa:

— Grăbeşte-te, strigă nerăbdător. Ce mai aştepți? Pune-te odată în mişcare!

Robotul Treadwell o porni spre el, şovăitor, dar curînd începu să se rotească pe loc, scoțînd fum din fiecare încheietură. Luke îi mai dădu nişte instrucțiuni, dar în

cele din urmă, înțelegînd că vorbele nu mai erau de nici un folos pentru a repune robotul în mişcare, renunță dezgustat.

Luke stătu în cumpănă o clipă dacă să lase maşinăria în mijlocul cîmpului sau nu – dar tot el îşi spuse că, în mod sigur, componentele vitale ale robotului nu mai funcționau. Aşa că sări în spider, provocînd recent reparatului flotor antigravitațional o înclinare primejdioasă, pînă cînd echilibră distribuția greutății, aşezîndu-se în dreptul comenzilor. Menținîndu-şi altitudinea puțin deasupra solului nisipos, vehiculul, conceput să transporte încărcături uşoare, reveni la o poziție stabilă, balansîndu-se ca o barcă pe o mare furioasă. Porni motorul care scheună în semn de protest şi, spulberînd nisipul, demară spre îndepărtatul oraş Anchorhead.

În urma lui, fumul negru, provenind de la robotul care ardea, continua să se înalțe ca o coloană jalnică spre cerul limpede şi senin. La întoarcere, Luke nu avea să-l mai găsească acolo. În sălbaticele pustietăți de pe Tatooine existau un fel de hiene în premanentă căutare de resturi de metal sau carne.

Construcții din piatră şi metal, de un alb incandescent în lumina turbată a celor doi sori gemeni, se îngrămădeau strîns unele într-altele, atît pentru a-şi ține tovărăşie cît şi pentru a se proteja reciproc. Acestea alcătuiau inima vastei comunități agricole din regiunea Anchorhead.

În acel moment al zilei, străzile prăfuite şi nepavate erau pustii. Muşte veninoase de deşert bîzîiau leneş în crăpăturile streşinilor clădirilor din piatră masivă. Un cîine lătra în depărtare – singurul semn de viață pînă la apariția unei bătrîne care se pregătea să traverseze strada. Aceasta era bine înfăşurată într-un şal parasolar metalic.

Ceva o făcu să privească în sus. Ochii ei obosiți scrutară în depărtare. Un sunet slab la început, ce crescu

brusc în intensitate: o formă rectangulară strălucitoare apăru furtunos de după un colț îndepărtat. Vehiculul se îndrepta spre ea şi nu dădea vreun semn că intenționa să-şi schimbe direcția. Cu ochii bulbucați de groază, bătrîna se împletici, căutînd să se dea la o parte din fața lui.

Gîfîind şi gesticulînd furioasă, cu pumnul ridicat în urma spiderului, strigă, încercînd să acopere zgomotul:

— Nu vă mai învățați odată să conduceți mai potolit, copii afurisiți ce sînteți!

S-ar putea ca Luke s-o fi văzut, dar cu siguranță n-a auzit ce spunea. În orice caz, atenția îi era îndreptată în cu totul altă parte. Opri în fața unei clădiri lungi şi scunde, din beton, aparținînd centralei electrice. Din platforma superioară şi din pereții ei ieşeau în afară o mulțime de bobine şi de tije. Valurile nemiloase de nisip ale planetei loveau zidurile centralei spărgîndu-se într-o spumă galbenă. Nimeni nu se obosea să le curețe. N-avea nici un rost. A doua zi ar fi arătat la fel ca înainte.

Luke izbi uşa deschizînd-o larg şi strigă:

— Hei!

Un tînăr solid, în salopetă, stătea relaxat pe un scaun din spatele jegoasei mese de control a centralei. Se dăduse cu o loțiune de protecție şi pielea nu-i era arsă de soare. Şi fata care stătea pe genunchii lui făcuse acelaşi lucru, dar la ea, suprafața de piele lăsată la vedere fiind mai mare, se putea observa mai bine efectul benefic al loțiunii. Într-un fel, ei îi stătea bine chiar şi aşa, transpirată cum era.

— Alo, puțină atenție! strigă Luke din nou, încercînd să le smulgă un răspuns.

Se grăbi spre camera de control aflată în partea din spate a centralei. Mecanicul, pe jumătate adormit, îşi trecu mîna peste față şi mormăi:

— Mi se pare mie sau am auzit un tînăr gălăgios dînd buzna aici?

Fata de pe genunchii lui se întinse senzual, şi îmbră-

cămintea uzată se mulă pe formele-i apetisante. Vocea ei suna gutural.

— Era Wormie, l-au apucat năbădăile, zise ea căscînd.

Deak şi Windy ridicară privirea de pe jocul electronic de biliard cînd Luke năvăli în cameră. Toți erau îmbrăcați cam la fel, numai că hainele acestuia din urmă erau lălîi şi mult mai ponosite.

Cei trei tineri contrastau în mod izbitor cu jucătorul masiv, cu trăsături plăcute, aflat în capătul celălalt al mesei. Totul, de la tunsoarea regulamentară şi impecabilă pînă la uniforma ce-i venea ca turnată, îl scotea în evidență față de ceilalți, ca un fir de mac într-un lan de ovăz.

Din spatele celor trei, se auzea o zumzăială uşoară de la robotul depanator care trebăluia răbdător la una dintre componentele defecte ale echipamentului centralei.

— Ia puneți-vă în mişcare, măi băieți! le strigă el în plină vervă.

Apoi îl observă pe bărbatul mai în vîrstă, în uniformă, şi tresări uimit. Se recunoscură reciproc, imediat.

— Biggs!

Un zîmbet larg lumină fața celui în uniformă.

— Bună, Luke.

Se îmbrățişară cu căldură.

Apoi Luke se îndepărtă puțin ca să-i poată admira uniforma.

— Nu ştiam că te-ai întors. Cînd ai venit?

— De puțin timp. Am vrut să te iau prin surprindere, şmecherule.

Siguranța din vocea lui trăda mulțumire de sine, păstrîndu-se însă în limitele decenței. Arătă spre cameră.

— Credeam c-am să te găsesc aici, împreună cu trîntorii ăştia doi.

Deak şi Windy zîmbiră.

— În orice caz, nu mă aşteptam să fii pe cîmp, la muncă, replică Biggs şi chipul i se lumină iarăşi de acel zîmbet căruia puțini îi puteau rezista.

— Nu te-a schimbat prea mult Academia, comentă Luke. Totuşi te-ai întors cam repede...

Expresia feţei lui arătă brusc îngrijorare.

— Auzi, ce s-a întîmplat...? Nu ţi-ai luat brevetul?

Ceva îi scăpa în legătură cu Biggs. Acesta îi răspundea, ocolindu-i uşor privirea.

— Bineînţeles că l-am luat. Săptămîna trecută chiar am fost desemnat într-un post la bordul cargoului *Rand Eliptic*. Secund Biggs Darklighter, la ordinele dumneavoasră, spuse el, executînd un salut cu înfloriturі, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, apoi zîmbi iar în felul acela al lui, arogant, dar irezistibil. M-am întors doar să-mi iau rămas bun de la voi, prostovani nefericiţi ce sînteţi!

Izbucniră cu toţii în rîs şi o ţinură aşa, pînă cînd Luke îşi aminti deodată pentru ce venise acolo.

— Aproape că uitasem, spuse el şi tulburarea de la început se înstăpîni din nou pe chipul său. Se dă o bătălie chiar aici, în sistemul nostru. Haideţi să vedeţi.

Deak păru dezamăgit.

— Nu începe iar cu poveştile tale despre bătălii, Luke. Nu te-ai săturat să le tot visezi? Las-o baltă.

— La dracu cu balta ta... Vorbesc serios. De data asta chiar se dă o bătălie.

Ba trăgînd de ei, ba îmboldindu-i cu vorba, reuşi să-i înduplece pe cei din centrală să iasă afară, în lumina orbitoare.

Camie era pur şi simplu dezgustată.

— Sper să merite efortul ăsta, îl avertiză ea pe Luke, ferindu-şi ochii de lumină.

Acesta îşi scosese deja binoclul şi acum cerceta înălţimile. Îi luă numai o clipă să prindă în cadru o anumită imagine.

— V-am spus eu. insistă el. Uite, acolo sînt.

Biggs veni lîngă Luke şi-i ceru binoclul, în timp ce ceilalţi se chinuiau să vadă cu ochiul liber. Cu un uşor

reglaj al transfocatorului, Biggs reuşi să vadă două puncte argintii pe fondul de un albastru întunecat al cerului.

— Nu e nici o bătălie, şmechere, spuse el cu convingere, luîndu-şi binoclul de la ochi şi privindu-şi prietenul cu afecțiune. E adevărat, sînt două nave, dar staționează. De vreme ce Tatooline n-are o stație orbitală, s-ar putea să fie un şlep care încarcă un cargou, şi-atîta tot.

— Dar mai devreme a fost, s-a dat o adevărată bătălie, adăugă Luke.

Entuziasmul său de mai înainte începea să pălească în fața siguranței disprețuitoare a prietenului său mai în vîrstă.

Camie smulse binoclul din mîna lui Biggs, lovindu-l din greşeală de un stîlp de susținere. Luke i-l luă la rîndul lui repede şi începu să-i inspecteze carcasa, în căutarea vreunei stricăciuni.

— Umblă mai atentă cu chestia asta, spuse el.

— Lasă, nu-ți mai face atîtea griji, Wormie, rînji ea disprețuitoare.

Luke făcu un pas către fată, apoi se opri, căci mecanicul solid se interpuse uşor între ei, zîmbindu-i băiatului cu subînțeles. Luke chibzui o clipă, apoi dădu din umeri, răzgîndindu-se.

— Îți repet, Luke, vorbi mecanicul cu aerul unui om care-a obosit să spună de-a surda acelaşi lucru, rebeliunea este departe de-aici. Mă îndoiesc că imperiul ar lupta ca să păstreze acest sistem. Crede-mă, Tatooine nu reprezintă absolut nimic.

Înainte ca Luke să apuce să mormăie un răspuns, amicii lui se şi făcură nevăzuți, înapoi, în centrală. Fixer o ținea de mijloc pe Camie şi amîndoi comentau chicotind inepțiile lui Luke. Chiar şi Deak şi Windy murmurau ceva... despre el, de-asta era sigur Luke.

Îi urmă numai după ce aruncă o ultimă privire în sus, către acele pete îndepărtate. Era sigur de un singur lucru: fulgerele de lumină pe care le văzuse între cele două nave

nu fuseseră provocate de reflexia luminii celor doi sori pe suprafețele metalice.

Legăturile care strîngeau la spate mîinile fetei erau rudimentare şi sigure. Grupa de soldați bine înarmați o supraveghea cu multă atenție, ceea ce ar fi părut deplasat avînd în vedere că arestata nu era decît o ființă fragilă, şi ar fi fost şi mai duri dacă viețile lor n-ar fi depins de faptul că trebuia predată în bună stare.

Totuşi, cînd fata îşi încetini paşii intenționat, cei ce o țineau captivă nu ezitară să o bruscheze. Unul din escortă o înghionti brutal în şale şi fata fu cît pe ce să cadă. Cînd se redresă, se întoarse şi-i aruncă o privire plină de ură soldatului cu pricina, dar nu-şi putu da seama dacă are sau nu vreun efect asupra lui, căci fața acestuia era pe de-a întregul acoperită de casca blindată.

În cele din urmă, ieşiră într-un culoar unde se afla spărtura în carcasa navei. Marginile acesteia fumegau încă mocnit în urma exploziei devastatoare. Aici fusese ataşat un coridor mobil care făcea legătura între nava rebelă şi crucişător; în capătul îndepărtat al acestuia strălucea un cerculeț de lumină. Fata cercetă cu privirea culoarul, apoi, întorcîndu-se, dădu cu ochii de o umbră ce se îndrepta spre ea şi tresări înspăimîntată, dezminţind obişnuitul ei sînge rece. Lîngă ea se înălța statuar, amenințător, Darth Vader. Ochii săi roşi străluceau în spatele măştii hidoase. Un muşchi tresări scurt pe fața ei fină; altfel, fata rămase imperturbabilă. Vorbi fără nici o urmă de tremur în glas:

— Darth Vader... ar fi trebuit să-mi dau seama. Numai tu puteai fi atît de insolent şi de tîmpit. Ei bine. Senatul Imperial nu va trece cu vederea fapta asta. Cînd vor auzi că ai atacat o misiune diploma...

— Senator Leia Organa, hîrîi uşor Vader, destul de tare însă pentru a-i acoperi protestele.

Satisfacția de a o fi găsit se vădea în savoarea cu care

rostea fiecare silabă a numelui ei.

– Nu încerca să mă tragi pe sfoară, înălțimea Voastră, continuă el amenințător. De data asta n-ai plecat într-o misiune de caritate. Ați trecut printr-un sistem interzis, ignorînd numeroasele avertismente şi încălcînd ordinele de-a vă întoarce... pînă n-a mai avut nici o importanță.

Imensul cap metalic se aplecă spre ea.

— Ştiu că spioni aflați în acel sistem au transmis un număr de mesaje spre această navă. După ce am stabilit proveniența transmisiilor, acelor indivizi nu li s-a mai acordat decît sărmana favoare de a-şi pune capăt zilelor înainte de a fi interogați. Vreau să ştiu ce-ați făcut cu informațiile pe care le-ați primit.

Nici cuvintele lui Vader, nici prezența sa duşmănoasă nu părură să aibă vreun efect asupra fetei.

— Nu ştiu nimic despre prostiile pe care le îndrugi acolo, îi replică ea scurt, privind într-o parte. Sînt membru al Senatului în misiune diplomatică spre...

— Spre partea destinată ție în Alianța Rebelilor, declară Vader, întrerupînd-o acuzator. De asemenea, eşti o trădătoare.

Îşi întoarse privirea spre un ofițer din apropierea sa.

— Luați-o!

Reuşi să-l ajungă cu un scuipat şi saliva ei sfîrîi pe armura încă fierbinte. Vader îndepărtă jignitoarea materie în tăcere, în timp ce o urmărea cu interes, aşa cum se îndepărta sub escortă, pe culoarul de acces spre crucişător.

Un soldat mic şi subțirel, purtînd însemnul de comandant imperial se apropie de Vader.

— Este periculos s-o reținem, îndrăzni ofițerul, privind şi el în urma fetei. Dacă se află despre asta va fi multă rumoare în Senat. Afacerea va stîrni simpatie pentru rebeli.

Comandantul privi în sus, spre fața inexpresivă de

metal, apoi adăugă:

— Ar trebui eliminată imediat.

— Nu. Îndatorirea mea este să localizez acea fortăreață ascunsă a lor, replică liniştit Vader. Toți spionii lor au fost eliminați – de noi sau de ei înşişi. Prin urmare, ea este singura mea cheie care să mă conducă la ascunzătoare. Şi intenționez să mă folosesc din plin de ea. Am s-o storc pînă la ultima picătură, dacă va fi nevoie – voi afla cu orice preț poziția bazei rebelilor.

Comandantul îşi țuguie buzele şi clătină uşor din cap, poate cu puțină compătimire, gîndindu-se la femeie.

— Va muri înainte să dea vreo informație.

— Las' pe mine, răspunse Vader cu o indiferență glacială.

Se gîndi un moment, apoi continuă:

— Emiteți un semnal de avarie în bandă largă. Transmiteți că nava senatorului a întîlnit o grupare neașteptată de meteoriți pe care n-a putut să-i evite. Înregistrările arată că scuturile de protecție au fost zdrobite şi carena navei perforată, producînd prin decompresie pierderea a pînă la nouăzeci şi cinci la sută din atmosfera internă. Informați Senatul şi pe tatăl ei că toți membrii echipajului au pierit.

Un pluton de soldați obosiți se îndreptă țintă spre comandant şi Lordul Întunericului. Vader îi privi aşteptînd.

— Benzile de date nu sînt la bordul navei. Nu există vreo informație de valoare în băncile de date ale navei şi nici vreo urmă de ştergere, recită mecanic un ofițer. Nu s-au efectuat transmisii în spațiul cosmic după ce am intrat în contact cu ei. O capsulă de salvare defectă a fost ejectată în timpul luptelor, dar s-a confirmat imediat că la bordul ei nu se afla nici o formă de viață.

Vader căzu pe gînduri.

— Se poate să fi fost o capsulă defectă, medită el, dar care să conțină şi înregistrările. Benzile nu sînt forme de viață. După toate probabilitățile, persoana care le va găsi

le va ignora importanța şi le va şterge pentru a le folosi în scopuri proprii. Şi totuşi...

— Trimiteți un detaşament să le recupereze sau să se asigure că nu sînt în capsulă, ordonă el în sfîrşit comandantului şi ofițerului care asculta atent. Fiți cît mai discreți cu putință. Nu este nevoie să atragem atenția, nici chiar aici, în această lume mizerabilă, aflată printre avanposturi.

Pe cînd ofițerul şi soldații se îndepărtau, Vader îşi întoarse privirea spre comandant.

— Vaporizează nava asta. Nu trebuie să lăsăm nici o urmă. Cît despre capsulă, nu pot risca să cred că a fost o simplă defecțiune. Datele pe care le-ar putea conține, s-ar putea dovedi prea periculoase. Urmăreşte acțiunea personal, comandante. Dacă benzile acelea există, trebuie recuperate şi distruse cu orice preț.

Apoi adăugă cu satisfacție:

— Cu misiunea încheiată şi cu senatorul în mîinile noastre, vom asista la spectacolul ultimelor clipe de viață ale acestei absurde Rebeliuni.

— Totul va decurge conform ordinelor tale, Lord Vader, încuviință comandantul.

Cei doi intrară pe culoarul de acces, îndreptîndu-se spre crucişător.

— Ce loc pustiu!

3PO se întoarse prudent să privească spre locul unde zăcea capsula pe jumătate arsă, în nisip. Giroscoapele lui interne nu se stabilizaseră încă după aterizarea dură. Aterizare! Simpla formulare a termenului îl flata nejustificat pe anostul său asociat.

Pe de altă parte, presupunea că ar trebui să-i fie recunoscător pentru că ajunseseră aici teferi şi nevătămați. Deşi, medită el studiind peisajul sterp, încă nu era sigur că-i aştepta o viață mai bună aici decît pe distrugătorul

galactic, dacă ar fi rămas pe el.

Într-o parte, coline înalte de gresie dominau linia orizontului. În toate celelalte direcții nu se vedeau decît şiruri nesfîrşite de dune mişcătoare, asemenea unor dinți galbeni şi lungi, întinzîndu-se kilometru după kilometru, pînă departe. Oceanul de nisip se contopea cu strălucirea orbitoare a cerului, încît nu mai puteai distinge unde se termina unul şi unde începea celălalt.

O umbră de nor din particule fine de nisip se ridică în urma celor doi roboți ce se îndepărtau de capsulă. Vehiculul, o dată ce misiunea sa se încheiase, devenise complet nefolositor. Nici unul dintre roboți nu fusese programat pentru deplasarea pe jos pe acest tip de teren, aşa că ei se văzură nevoiți să lupte din greu ca pe suprafața instabilă.

— Se pare că ne-a fost dat să suferim, gemu 3PO, autocompătimindu-se. Ce viață împuțită.

Tresări cînd ceva îi scîrții în piciorul drept.

— Trebuie să mă odihnesc pînă nu mă fac bucăți. Componentele mele interne nu s-au refăcut încă după prăbuşirea nebunească pe care tu o numeşti aterizare.

Se opri dar R2-D2 îşi văzu de drum. Micul robot executase o întoarcere bruscă şi acum se deplasa încet dar ferm spre cel mai apropiat platou.

— Hei, strigă C-3PO.

R2-D2 ignoră apelul, văzîndu-şi de drum.

— Unde naiba te duci?

De-abia acum R2-D2 se opri şi începu să emită semnalul electronic al unei explicații, în timp ce C-3PO se străduia extenuat să-l ajungă din urmă.

— Eu n-o iau pe-acolo, hotărî C-3PO după ce R2-D2 îşi încheie explicațiile. E prea stîncos.

Gesticulă arătînd în direcția pe care veniseră, la cîteva grade depărtare de roci.

— Pe-aici e mult mai uşor.

O mînă metalică flutură a lehamite în direcția

platourilor înalte.

— Oricum, ce te face pe tine să crezi că sînt aşezări omeneşti în partea aceea?

Un fluierat prelung izvorî din interiorul lui R2.

— Să nu faci pe specialistul cu mine, auzi? îl avertiză 3PO. Cred că m-am săturat pînă-n gît de hotărîrile tale.

R2 piui scurt.

— Bine, du-te pe unde vrei, îi spuse 3PO cu mărinimie. Încă din prima zi ai să te îngropi în nisip, mogîldeață mioapă ce eşti.

Îl îmbrînci disprețuitor, expediindu-l în tumbe, în jos, spre baza unei pante uşoare. C-3PO o porni către orizontul orbitor şi difuz. Aruncă o privire peste umăr:

— Şi să nu te prind că vii după mine să-mi ceri ajutor, amenință el, pentru că n-o să-ți dau.

Sub creasta dunei, R2 se ridică cu greu. Stătu cît să-şi curețe unicul ochi electronic cu ajutorul brațului artificial. Scoase un chelălăit electronic care se apropie rezonabil de ceea ce însemna expresia furiei umane. Apoi, murmurînd încetişor pentru sine, se întoarse şi începu să se tîrască spre creasta de gresie, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Cîteva ore mai tîrziu, 3PO istovit, cu termostatul supraîncărcat şi îndreptîndu-se vertiginos spre un colaps datorat caniculei, se deplasa către vîrful a ceea ce spera el să fie ultima dună. În apropiere, resturi de coloane şi contraforturi decolorate, oasele calcifiate ale unor sălbăticiuni imense alcătuiau o piatră de hotar de rău augur .Ajungînd pe creasta dunei, C-3PO privi nerăbdător în fața sa. În locul multaşteptatei verdeți, semn al civilizației umane, văzu numai o mulțime de dune, identice ca formă şi care nu făgăduiau mai mult decît aceea pe care se afla acum. Ultima dintre ele, aşa cum o vedea el, era chiar mai înaltă decît cea pe care tocmai o urcase.

3PO se întoarse şi privi înapoi, spre îndepărtatul platou stîncos care devenea tot mai nedesluşit datorită distanței şi turbulenței produse de aerul fierbinte.

— Ei, pitic dereglat şi tîmpit ce eşti, mormăi 3PO, neputînd nici măcar acum să admită pentru sine că, poate doar din întîmplare, R2 ar fi putut să aibă dreptate. E numai vina ta. M-ai tras pe sfoară făcîndu-mă s-o iau pe-aici, dar nici ție n-o să-ți fie mai bine.

Şi nici lui, dacă nu persevera. Aşa că făcu un pas. Auzi însă ceva scrîşnind uşurel în încheietura unui picior. Cuprins de o spaimă electronică, se aşeză şi începu să-şi culeagă nisipul din încheieturile acoperite cu o crustă abrazivă.

Putea continua drumul pe care pornise, îşi spuse el. Sau putea să-şi recunoască o eroare în raționament şi atunci n-avea decît să încerce să-l ajungă din urmă pe R2-D2. Nici una dintre aceste perspective nu-i prea dădea ghes.

Mai exista însă şi o a treia variantă. Putea rămîne pe loc, sclipitor în lumina orbitoare, pînă cînd articulațiile i s-ar fi blocat, circuitele interne i s-ar fi supraîncălzit şi fotoreceptorii i s-ar fi ars din pricina ultravioletelor. Ar fi urmat să devină şi el un monument al puterii distrugătoare a sistemului binar, asemenea organismului colosal al cărui cadavru descărnat tocmai îl ocolise.

Deja receptorii săi erau pe ducă, reflectă el. I se părea că vede ceva mişcîndu-se în depărtare. Fata Morgana, probabil. Nu, nu... fără discuție, era o lumină reflectată pe un obiect metalic care se deplasa înspre el. Speranțele îi renăscură. Ignorînd avertismentele date de senzorii piciorului avariat, se ridică şi se porni să fluture nebuneşte din brațe.

Văzu acum cu claritate că era vorba de un vehicul, de un tip însă necunoscut lui. Dar era un vehicul, cu siguranță, şi asta implica inteligență şi tehnologie. În tulburarea lui, neglijă să se gîndească la posibilitatea că acea inteligență ar putea fi de altă natură decît cea umană.

— Aşa că am tăiat energia, am închis turbinele din spate şi am trecut uşor prin spatele lui Deak, termină Luke de povestit, agitîndu-şi energic brațele.

Se plimba cu Biggs la umbră, în afara centralei. De undeva, dinăuntru, se auzea zgomot de metal prelucrat ,semn că, în sfîrşit, Fixer se apucase de reparații, alături de asistentul său robotic.

— Eram atît de aproape de el, continuă Luke agitat. Am crezut c-o să-mi pîrlesc aparatura. De fapt, mi-am buşit avioneta destul de rău.

Această amintire îl făcu să se încrunte.

— Unchiul Owen a fost foarte supărat. Nu m-a mai lăsat să zbor tot sezonul.

Nu fu amărît mai mult de o clipă. Amintirea părții plăcute a isprăvii sale se revărsă peste imaginea nechibzuinței gestului.

— Trebuia să fi fost şi tu acolo, Biggs.

— Ai face mai bine s-o laşi mai moale cu astea, îl atenționă prietenul său. Oi fi tu cel mai tare pilot acrobatic din regiunea asta a Mos Eisleyului, dar, Luke, să ştii, avionetele astea mici pot fi periculoase. Sînt îngrozitor de rapide pentru nişte aparate troposferice. Mai rapide, decît ar trebui. Mai joacă-te tu de-a jocheul cu motoarele şi într-o zi, unul o să facă bum!

Biggs lovi violent cu pumnul în palma celeilalte mîini.

— Şi-ai să ajungi o pată întunecată pe un perete de canion.

— Ia uite cine vorbeşte, replică Luke. Acum, după ce-ai fost pe cîteva nave mari galactice, pilotate automat, începi să vorbeşti ca unchiu-meu. Ce mai, te-ai rasat la oraş.

Se răsuci vioi spre Biggs şi acesta îi blocă uşor mişcarea, schițînd totodată un gest apatic de contraatac.

Nepăsătoarea încîntare de sine pe care o afişa Biggs se preschimbă în ceva mai uman:

— Mi-a fost dor de tine, puştiule.

Luke privi încurcat, într-o parte.

— Totuşi, Biggs, lucrurile s-au mai schimbat de cînd ai plecat tu. A fost atît de... – Luke căută cuvîntul potrivit, dar în cele din urmă încheie neputincios... atît de linişte.

Îşi perinda privirea pe străzile nisipoase şi pustii din Anchorhead.

— Linişte şi iar linişte şi altceva nimic, pe cuvînt.

Biggs deveni tăcut, gîndindu-se la ceva. Se uita în jur. Aici, afară, erau singuri. Ceilalți se întorseseră în răcoarea relativă a centralei electrice. Pe cînd se apropie şi mai mult de el, Luke simți o solemnitate neobişnuita în tonul vocii prietenului său.

— Luke, nu m-am întors doar ca să spun la revedere, sau ca să mă umflu în pene în fața tuturor că am făcut Academia.

Păru din nou că ezită, nesigur pe el. Apoi, ca să nu mai aibă prilejul de a da înapoi, aruncă repede:

— Vreau să ştie cineva. Nu pot să le spun părinților.

Cu gura căscată la Biggs, Luke nu reuşi decît să îngaime:

— Cum adică? Ce tot spui?

— Vorbesc despre ceea ce s-a tot discutat pînă acum ta Academie... şi în alte părți, Luke. Discuții serioase, grave. Mi-am făcut cîțiva prieteni noi, din alte sisteme. Am căzut de acord asupra felului în care se desfăşoară anumite lucruri şi – vocea lui scăzu conspirativ – cînd vom ajunge într-unul din sistemele periferice, avem de gînd să abandonăm nava şi să trecem la Alianță.

Luke îşi întoarse privirea spre Biggs, încercînd să şi-l închipuie pe prietenul său – cel amator de plăceri, nepăsător, cel care-şi trăieşte clipa – ca pe un patriot înfierbîntat de fervoarea răzvrătirii.

— Vrei să treci de partea rebelilor? izbucni el. Probabil că glumeşti. Cum?

— Vorbeşte mai încet, te rog, spuse Biggs prevenitor, privind pe furiş spre centrală. Ai o gură cît o şură.

— Iartă-mă, şopti repede Luke. Vorbesc încet... Uite

ce-ncet vorbesc. De-abia-mă auzi şi tu...

Biggs îl întrerupse şi continuă:

— Un prieten de-al meu de la Academie are un alt prieten pe Bestine, care ne-ar putea ajuta să intrăm în contact cu o bază militară rebelă.

— Un prieten de-al lui... Eşti nebun, hotărî Luke cu convingere, sigur că prietenul lui o luase razna. Acest prieten la mîna a doua poate fi un agent imperial. Vei sfîrşi la Kessel sau şi mai rău. Imperiul ar fi trebuit să le distrugă cu mulți ani în urmă, dacă aceste avanposturi ar fi într-adevăr atît de multe şi atît de uşor de găsit.

— Ştiu că-i foarte riscant, admise Biggs fără tragere de inimă. Dar dacă nu îi contactez aşa, atunci – o lumină ciudată apăru în ochii lui, un amestec între o maturitate proaspăt cîştigată şi... altceva – voi face ce îmi stă în putință de unul singur.

Îl privi insistent pe prietenul său.

— Luke, să ştii că n-am de gînd să aştept pînă cînd Imperiul mă va obliga să mă înrolez. În ciuda a ceea ce auzi tu pe canalele oficiale de informare, Rebeliunea capătă amploare, se extinde. Şi vreau să fiu de partea dreptății... partea în care cred.

Vocea lui căpătă o inflexiune neplăcută şi Luke se întrebă ce-o fi văzînd el cu ochii minții.

— Ar fi trebuit să auzi şi tu cîteva dintre istorioarele pe care le-am auzit eu, Luke, şi să afli despre unele dintre fărădelegile pe care le cunosc eu. Poate că odată, cîndva. Imperiul a fost într-adevăr frumos şi măreț, dar oamenii care sînt la putere acum... Clătina din cap cu amărăciune. E putred, Luke, totul e putred.

— Şi eu nu pot să mişc nici un deget, mormăi posomorit Luke. Sînt legat de mîini şi de picioare în locul ăsta.

Trase un şut în nisipul pe care păşea, zadarnic, căci nisipul te încolțea la fiecare pas în Anchorhead.

— Credeam că în curînd vei urma şi tu Academia,

remarcă Biggs. Dacă-i aşa, atunci ţi se va oferi ocazia să scapi de munţii ăştia de nisip.

Luke zise cu dispreţ:

— Nu-i chiar aşa. A trebuit să-mi retrag cererea de înscriere.

Se uita într-o parte, incapabil să facă faţă privirii neîncrezătoare a prietenului său.

— N-am avut încotro. Am avut o mulţime de probleme cu oamenii nisipurilor. Au făcut cîteva incursiuni chiar şi la periferia Anchorhead-ului.

Biggs clătina din cap, neluînd în seamă scuza.

— Unchiul tău ar putea ţine în loc o întreagă colonie de tîlhari cu un aruncător laser.

— Să-i ţină departe de casă, da, încuviinţă Luke. Dar acum, că unchiul Owen şi-a instalat, în sfîrşit, destule vaporizatoare şi toate funcţionează, ne aşteptam ca pămîntul să-i răsplătească din plin toate eforturile. Nu poate păzi însă de unul singur toată ferma şi spune că mai are nevoie de mine încă un sezon. Nu pot să-l părăsesc acum.

Biggs oftă trist.

— Îmi pare rău pentru tine, Luke. Într-o zi va trebui să înveţi să faci diferenţa între ceea ce pare important şi ceea ce este cu adevărat important.

Cu un gest larg, arătă de jur împrejur.

— La ce bun toată munca unchiului tău dacă roadele ei sînt acaparate de Imperiu? Am auzit c-au început să monopolizeze comerţul în toate sistemele de la periferie. Nu va trece mult, şi unchiul tău, la fel ca toţi ceilalţi de pe Tatooine, va fi doar un simplu chiriaş robind pentru gloria Imperiului.

— Aici nu s-ar putea întîmpla aşa ceva, obiectă Luke cu o convingere pe care, de fapt, n-o simţea. Chiar tu ai spus-o – Imperiul nu-şi va bate capul cu bolovanul ăsta.

— Lucrurile se mai schimbă, Luke. Numai teama de revoltă îi mai reţine pe mulţi dintre cei ce au puterea de la

cine ştie ce grozăvii. Dar dacă această teamă va fi complet îndepărtată... Sînt două lucruri pe care oamenii n-au fost niciodată în stare să şi le satisfacă: curiozitatea şi lăcomia. Şi nu sînt prea multe cele care să mai stîrnească curiozitatea înalților funcționari imperiali.

Amîndoi tăcură. Un vîrtej de nisip mătură strada maiestuos, şi tăcut, apoi se sparse de un zid în nenumărate alte vîrtejuri mai mici ce se împrăştiară în toate zările.

— Aş vrea să vin cu tine, şopti Luke într-un tîrziu. Îşi ridică privirea. Mai stai mult pe-aici?

— Nu. De fapt, chiar mîine dimineață trebuie să fiu la întîlnirea cu *Ecliptic.*

— Atunci... Asta înseamnă... că n-am să te mai văd.

— De ce? Poate că într-o bună zi..., zise Biggs încrezător. Fața i se lumină într-unul din acele zîmbete dezarmante ale lui. N-am să uit de tine. Între timp ai grijă să nu nimereşti în vreun perete de canion.

— Voi intra la Academie sezonul următor, insistă Luke, mai mult ca să se încurajeze pe sine decît pe Biggs. După aceea, cine ştie ce voi face? Vocea lui trăda hotărîre. În orice caz, nu mă voi lăsa înrolat în flota galactică, asta-i sigur. Ai grijă de tine. Tu... vei fi întotdeauna cel mai bun prieten al meu.

Nu simțiră nevoia să-şi strîngă mîna. Trecuseră de mult de etapa asta.

— Pe curînd, Luke, spuse Biggs.

Se întoarse şi intră în centrală, Luke îl privi dispărînd înăuntru. Gîndurile lui erau la fel de haotice şi de frenetice ca şi imprevizibilele furtuni de nisip de pe Tatooine.

Fenomenele deosebite, specifice planetei Tatooine, erau puține la număr. Printre acestea, remarcabile erau cețurile misterioase ce se ridicau cu regularitate de la sol, în locurile unde nisipurile deşerturilor se spărgeau, asemeni valurilor unei mări, de neclintitele stînci şi platouri.

În deşertul arzător, ceaţa părea la fel de nefirească ca şi prezenţa unui cactus pe un gheţar. Cu toate acestea însă, ea exista. Meteorologii şi geologii îi dezbăteau originea, murmurînd teorii greu de crezut despre apa suspendată în cavităţile din interiorul stîncilor de gresie din adîncurile planetei şi despre reacţii chimice imposibil de înţeles care făceau ca apa să se ridice la suprafaţă cînd pămîntul se răcorea şi apoi să se strecoare înapoi, în pămînt, la îndoitul răsărit de soare. Cu fiecare nouă ipoteză se trezeau cu un pas înapoi şi, totuşi, fenomenul era real.

Nici ceaţa, nici gemetele stranii ale locuitorilor nocturni ai deşertului nu-l îngrijorau însă pe R2, pe cînd îşi croia drum în sus, prin făgaşul săpat în piatră al unui torent străvechi, căutînd cea mai uşoară potecă spre vîrful podişului. În lumina înserării, tălpile lui late şi pătrăţoase scoteau un clincănit tot mai puternic pe măsură ce nisipul pe care călca lăsa loc, încet-încet, pietrişului.

Se opri preţ de o clipă. I se păru că aude din faţă un zgomot, ca de metal hîrşîit pe piatră. Zgomotul nu se repetă, şi el îşi reîncepu ascensiunea.

În sus, pe făgaş, prea departe pentru a putea fi văzută de jos, o piatră se desprinse din peretele de stîncă. Silueta minusculă care dislocase întîmplător piatra, se retrase, ca un şoarece, în umbră. Două puncte luminoase străluceau sub cutele unei glugi maronii, la un metru de peretele canionului care se îngusta. Numai reacţia imprudentului robot indica faptul că unda ţiuitoare îl lovise: pentru o clipă, R2-D2 fu învăluit într-o lumină fluorescentă, stranie. Se auzi un scurt chiţăit electronic. Apoi suportul tripodal se dezechilibră şi micul robot se răsturna pe spate, cu luminile de pe panoul frontal pîlpîind haotic, datorită efectului fascicolului paralizant.

Trei caricaturi de oameni se grăbiră să apară din spatele bolovanilor ce-i ascunseseră vederii. Mişcările lor semănau însă mai degrabă cu cele ale unor rozătoare, şi

nu erau decît cu puțin mai înalți decît R2-D2. Cînd văzură că un singur fascicul de energie paralizantă imobilizase robotul, îşi puseră armele ciudate la loc, în tocurile lor. Cu toate acestea, se apropiară cu prudență de maşinăria nemişcată, cu un tremur de laşitate devenită ereditară.

Mantiile lor erau bătucite de praf şi nisip. Pupile de un roş-gălbui nesănătos luceau pisiceşte din adîncul glugilor lor, pe cînd îşi studiau captivul. Piticii ciudați, numiți jawa, conversau în orăcăieli prelungi, guturale şi distorsionate, asemănătoare vorbirii omeneşti.

Dacă fuseseră cîndva oameni, aşa cum susțineau ipotezele antropologilor, atunci trecuse multă vreme de cînd degeneraseră, pierzîndu-şi orice aparență umană.

Apărură şi alți jawa. Împreună reuşiră tîrîş-grăpiş să coboare robotul în jos pe făgaş.

La baza canionului se afla un transportor blindat, asemănător unei monstruoase sălbăticiuni preistorice. Vehiculul se înălța cîteva zeci de metri deasupra solului, ea un turn în trepte, mai înalte decît un om înalt. Carcasa sa metalică era lovită şi ciupită, semn al nenumăratelor furtuni de nisip pe care le îndurase.

O dată ajunşi la transportor, jawa îşi reluară pălăvrăgeala. R2-D2 îi auzea fără să înțeleagă nimic. Nu trebuia să se necăjească din pricina acestui insucces: jawa nu puteau fi înțeleşi decît de alți jawa, căci foloseau un limbaj cu variații aleatorii care-i scotea din minți pe lingvişti.

Una din acele creaturi scoase dintr-un buzunar al centurii un disc mic şi-l aplică pe o laterală a carcasei lui R2. Dintr-o parte a vehiculului gargantuesc, se ivi un tub gros. Îl rostogoliră pe R2 pînă la el apoi se îndepărtară. Se auzi un geamăt scurt, un sunet straniu produs de vidarea puternică a tubului şi robotul fu absorbit cu precizie în măruntaiele transportorului, precum un bob de mazăre într-un pai. Odată încheiată această acțiune, jawa fură cuprinşi de un nou acces de pălăvrăgeală, după care se

precipitară, prin tuburi şi pe scări, spre inima transportorului, un adevărat cuib de şoareci ce-şi primea prin găuri locatarii.

Prin tubul de absorbție, R2 fu depus, într-un mod nu tocmai plăcut, într-o încăpere strîmtă şi cubică. Alături de nenumărate mormane de piese şi rămăşiţe ale unor aparate defecte, aproximativ o duzină de roboți de toate formele şi mărimile populau acea încăpere. Cîțiva se blocaseră într-o conversație electronică. Alții se fîțîiau fără scop printre ei. Dar cînd R2 se rostogoli în încăpere, o voce izbucni în culmea surprizei:

— R2!... tu eşti, tu eşti! strigă emoționat 3PO, prin întuneric, din imediata apropiere.

Îşi croi drum spre încă imobolizatul robot depanator şi-l îmbrățişă aproape omeneşte. Observînd micul disc fixat pe corpul lui R2, îşi întoarse privirea gînditor spre propriul piept, unde îi fusese şi lui ataşat un aparat similar.

Mecanisme masive, prost unse, se puseră în mişcare. Scrîşnind şi gemînd, monstrul-transportor se răsuci şi, tîrîndu-se greoi, dar tenace, dispăru în noaptea pustie.

III

Masa şlefuită din sala de conferințe era la fel de neclintită şi de lipsită de suflet, ca şi starea de spirit a celor opt ofițeri şi senatori imperiali, aşezați în jurul ei. Soldați imperiali făceau de gardă la intrarea în încăperea inundată de o lumină rece, ce venea de la sursele de pe masă şi din pereți.

Unul dintre cei mai tineri membri ai octetului tocmai vorbea. Afişa atitudinea unuia care ajunsese repede într-un post important, prin metode pe care nu este bine să

le pomeneşti. Generalul Tagge poseda un anumit geniu pervers, dar nu datora acestuia decît parțial ascensiunea în actuala poziție. Anumite însuşiri negative se dovediseră la fel de eficiente.

Cu toate că trupul şi uniforma sa erau mai curate şi mai îngrijite decît ale celorlalți şapte din cameră, nici unul dintre aceştia nu şi-ar fi dorit să-l atingă. Era îmbibat pînă la refuz de o anume murdărie pe care mai mult o bănuiai decît o simțeai. Cu toate acestea, multă lume îl respecta. Sau se temea de el.

— Vă spun, de data aceasta a mers prea departe, insistă generalul cu vehemență. Acest Lord al Sithului care ne-a fost băgat pe gît la ordinul împărtului, va fi pieirea noastră. Cît timp stația spațială de luptă nu va fi în întregime operațională, noi sîntem vulnerabili. Unii dintre voi încă nu-şi dau seama cît de bună este organizarea şi ce echipamente posedă Alianța Rebelă. Navele sînt excelente, piloții, mai buni decît ai noştri. Şi sînt puşi în mişcare de ceva mai puternic decît orice motor: perversul lor fanatism reacționar. Sînt mai periculoşi decît îşi închipuie majoritatea dintre voi.

Un ofițer mai în vîrstă, cu fața acoperită de nişte cicatrice atît de adînci, încît nici cea mai reuşită operație estetică nu le-ar fi putut remedia complet, se foi nervos în scaun.

— Periculoşi pentru flota ta spațială, generale Tagge, nu pentru această stație de luptă.

Ochii lui uscați îi cercetară pe toți cei de la masă, trecînd de la unul la altul, în cerc.

— Mă gîndesc că Lord Vader ştie ce face. Rebeliunea va continua numai atîta timp cît laşii aceia vor avea un adăpost, un loc unde piloții lor să se poată odihni, iar maşinile să fie reparate.

— Îmi permiți să nu fiu de acord cu tine, Romodi? obiectă Tagge. Consider că inițiativa construirii acestei stații este legată mai mult de dorința personală a guver-

natorului Tarkin de a dobîndi putere şi recunoaştere decît de o anume strategie militară justificată. Rebelii vor găsi din ce în ce mai mult sprijin în cadrul Senatului, atîta timp cît...

Fu întrerupt de zgomotul uşii care se deschise. Gărzile luaseră poziția de drepți. Toți îşi întoarseră capetele într-acolo.

În cameră intraseră doi oameni, pe cît de diferiți ca înfățişare, pe atît de uniți în scop. Cel din imediata apropiere a lui Tagge era slab, cu o față ascuțită, cu părul ca o mătură şi cu o expresie a feței de piranha la pîndă. Marele Moff Tarkin, guvernator al numeroaselor teritorii de la granița Imperiului, era eclipsat de statura uriaşă a împlătoşatului Lord Vader.

Lipsit de timiditate, dar potolit, Tagge se aşează uşurel pe scaun, în timp ce Tarkin îşi ocupă locul din capătul mesei de conferință. Vader stătea lîngă el, o prezență dominatoare în spatele scaunului guvernatorului. Tarkin îl fulgeră cu privirea pe Tagge, apoi privi în altă parte, de parcă n-ar fi observat nimic. Deşi spumega, Tagge rămase tăcut.

Un zîmbet subțire de satisfacție stărui împietrit pe buzele lui Tarkin cît timp îşi roti privirea pătrunzătoare de jur împrejurul mesei.

— Domnilor, Senatul Imperial nu va mai constitui de azi înainte o problemă pentru noi. Tocmai am primit un mesaj în care mi se anunța că Împăratul a dizolvat pe timp nelimitat acest organism corupt.

Un val de uimire străbătu adunarea.

— Ultimele rămăşițe ale Vechii Republici, continuă Tarkin, au fost în cele din urmă înlăturate.

— Imposibil! interveni Tagge. Cum va menține Împăratul controlul asupra aparatului birocratic imperial?

— Nu trebuie să înțelegi, prin asta că funcția senatorială a fost abolită, explică Tarkin. A fost doar întreruptă pe durata stării de urgență, şi zicînd acestea Tarkin zîmbi

şi mai tăios. Guvernatorii regionali deţin acum controlul direct şi au mînă liberă în a-şi administra teritoriile. Asta înseamnă că puterea Imperiului poate, în sfîrşit, să-şi facă simţită prezenţa, aşa cum se cuvine, în rîndul lumilor sale şovăitoare. De acum înainte, teama va pune frîu acelor guverne locale care ar dori să trădeze. Teama de flota imperială... şi de această staţie spaţială de luptă.

— Şi cum rămîne cu revolta de-acum? vru să ştie Tagge.

— Dacă rebelii ar reuşi cumva să obţină accesul la schema tehnică completă a acestei staţii spaţiale, este foarte puţin probabil că vor izbuti să depisteze un punct slab de care să profite pentru un succes de altfel minor, în caz de atac.

Surîsul lui Tarkin se preschimbă într-un rînjet superior.

— Desigur, ştim cu toţii cît de bine păzite, cît de atent protejate sînt aceste informaţii vitale. Este practic imposibil ca ele să fi căzut în mîinile rebelilor.

– Datele tehnice la care, indirect, te referi se vor întoarce curînd în mîinile noastre, mormăi furios Vader. Dacă...

Tarkin îl întrerupse pe Lordul Întunericului, aşa cum nici unul dintre cei de la masă n-ar fi îndrăznit să facă:

— N-are nici o importanţă. Orice atac al rebelilor asupra acestei staţii ar fi un gest sinucigaş, sinucigaş şi lipsit de noimă – indiferent de informaţiile pe care au reuşit să le obţină. După ani îndelungaţi de muncă în secret pentru construirea ei, declară Tarkin cu evidentă plăcere, staţia a devenit forţa hotărîtoare în această parte a universului. Evenimentele de aici nu vor mai fi determinate de soartă, de legi, sau de orice alt factor de influenţă... Ele vor fi hotărîte de această staţie.

O mînă masivă în mănuşă metalică făcu un semn uşor, şi unul din paharele pline de pe masă se îndreptă ascultător spre ea. Lordul Întunericului continuă pe un

ton uşor mustrător:

— Nu fi prea mîndru de teroarea tehnologizată pe care ai semănat-o, Tarkin. Puterea de a distruge un oraş, o lume, un întreg sistem este încă insignifiantă în comparație cu Forța.

— *Forța,* rînji disprețuitor Tagge. Nu încerca să ne sperii *pe noi* cu vrăjitoriile tale, Lord Vader. Deplorabilul tău devotament față de această mitologie perimată nu te-a ajutat să recuperezi înregistrările şi nici nu te-a dăruit cu destulă clarviziune ca să poți localiza fortăreața ascunsă a rebelilor. Păi, e suficient să faci pe cineva să rîdă de...

Ochii lui Tagge se bulbucară dintr-o dată. Îşi duse mîinile la grt pe cînd fața începu să-i capete o îngrijorătoare nuanță vineție.

— Găsesc supărătoare lipsa ta de credință, zise Vader cu indulgență.

— Ajunge, se răsti Tarkin, dezolat. Vader, lasă-!! N-are nici un rost să ne certăm între noi.

Vader ridică din umeri, ca şi cînd toate acestea n-ar fi avut nici o importanță pentru el. Tagge se prăbuşi în scaun şi începu să-şi maseze gîtul, nedezlipindu-şi privirea circumspectă de pe uriaşul întunecat.

— Lordul Vader ne va dezvălui localizarea fortăreței rebelilor atunci cînd această stație va fi atestată ca operațională, declară Tarkin. O dată cunoscută ascunzătoarea, ne vom îndrepta spre ea şi-o vom distruge în totalitate, zdrobind dintr-o singură lovitură această revoltă patetică.

— Să fie precum doreşte împăratul! adăugă Vader cu o undă de sarcasm.

Dacă vreunul dintre potentații de la masă a considerat inadmisibil tonul ireverențios al lui Vader, o singură privire aruncată lui Tagge i-ar fi fost suficientă pentru a renunța să menționeze acest lucru.

Închisoarea întunecoasă duhnea a ulei rînced şi a

lubrifianți învechiți ca un adevărat cimitir de maşini. 3PO îndura şi el cum putea atmosfera imposibilă. Trebuia să se chinuie încontinuu pentru a nu se lăsa proiectat în pereți sau a nu se izbi de vreun tovarăş de călătorie, la fiecare nouă şi neaşteptată zgîlțîitură. Pentru a-şi conserva energia – dar şi pentru a scăpa de torentul necurmat de văicăreli pe care-l revărsa asupra lui prietenul său mai înalt – R2 îşi decuplase toate funcțiile exterioare. Zăcea inert pe o grămadă de componente secundare, într-o sublimă nepăsare față de soarta lor.

— Oare nu se va sfîrşi niciodată? gemu 3PO cînd o nouă zdruncinătură îi zgîlțîi pe ocupanții închisorii.

Formulase deja şi apoi repetase din memorie peste cincizeci de finaluri oribile. Era sigur doar că sfîrşitul ce-i aştepta urma să fie mai rău decît orice şi-ar fi putut imagina.

Apoi, fără veste, se petrecu ceva mai neliniştitor chiar şi decît o izbitură, fie ea foarte puternică. Tînguiala transportului încetă brusc şi o dată cu ea se opri şi vehiculul, ca un fel de răspuns la frămîntările lui 3PO. Un bîzîit nervos se înălță din rîndul roboților care mai păstrau încă o aparență de receptivitate senzorială în timp ce făceau speculații cu privire la locul în care se aflau şi la soarta ce-i aştepta.

Cel puțin 3PO aflase cine erau cei ce-l înrobiseră şi scopurile pentru care o făcuseră. Alți roboți captivi îi explicaseră natura cvasi umană a poporului nomad jawa. Călătorind în enormele lor zigurate mobile, cutreierau prin cele mai neospitaliere regiuni în căutare de minerale valoroase... şi de maşinării recuperabile. Nu fuseseră văzuți niciodată altfel decît purtînd pelerinele lor de protecție şi măştile împotriva nisipului, aşa că nimeni nu ştia prea bine cum arătau de fapt. Aveau însă reputația de a fi foarte urîți. 3PO nu aveau nevoie de dovezi mai convingătoare.

Se aplecă peste prietenul său încă imobil şi începu să-i

scuture cu fermitate trupul atît de asemănător unui butoi. Senzorii epidermici ai lui R2 se activară şi luminile de pe panoul frontal al micului robot începură să se aprindă una cîte una.

— Trezeşte-te, trezeşte-te! îl îmboldi 3PO. Ne-am oprit undeva.

Asemenea altor cîtorva roboţi dotaţi cu imaginaţie, ochii săi cercetau îngrijoraţi pereţii metalici, aşteptîndu-se să vadă cum se deschide un chepeng mascat, şi cum pătrunde înăuntru un braţ mecanic uriaş, ce începe să-l caute bîjbîind.

— Nu mai e nici o îndoială, s-a zis cu noi! declama el jelindu-se, în timp ce R2 se ridică în picioare, revenindu-şi încetul cu încetul la starea de funcţionare.

— Crezi că ne vor topi?

Tăcu cîteva clipe, apoi adăugă:

— De fapt, ceea ce mă înnebuneşte este aşteptarea asta.

Deodată, peretele mai îndepărtat al încăperii culisă într-o parte şi peste ei năvăli lumina de un alb orbitor a unei dimineţi de pe Tatooine. Sensibilii fotoreceptori ai lui 3PO se forţară din greu să se autoregleze în timp util, pentru a putea evita o avarie serioasă.

Cîţiva jawa respingători se căţărară cu agilitate în cameră; erau înveşmîntaţi în aceleaşi pelerine jegoase pe care 3PO le observase înainte. Folosindu-se de arme portabile de o construcţie necunoscută, începură să înghiontească roboţii. Înghiţind metalic în sec, 3PO putu vedea că unii dintre aceştia nu mai mişcau.

Lăsîndu-i în pace pe aceştia din urmă. jawa îi mînară afară pe cei capabili să se mişte. 3PO şi R2 se aflau printre ei. Amîndoi se treziră făcînd parte dintr-o linie neregulată.

Apărîndu-şi ochii de lumina strălucitoare, 3PO văzu că erau cinci roboţi în total, aliniaţi de-a lungul uriaşului transportor. Nici nu-i trecea prin gînd să evadeze. Un

astfel de concept era cu totul străin unei inteligențe artificiale. Cu cît robotul era mai inteligent, cu atît conceptul, mai greu de imaginat şi mai oribil. În plus, dacă ar fi încercat să evadeze, senzorii interni ar fi depistat această defecțiune de logică critică şi i-ar fi topit toate circuitele din creier.

El se ocupa acum de studiul vaporizatoarelor şi al domurilor de mici dimensiuni care indicau prezența în subteran a unui habitat uman mai mare. Cu toate că nu mai văzuse un astfel de tip de construcție, 3PO îşi dădu seama după semnele exterioare că aşezarea era modestă, şi izolată.

Gîndurile negre ce şi le făcuse, bănuind că urma să fie demontat sau că avea să robească în vreo mină la temperaturi înalte, păliră încet. Moralul îi creştea implicit.

— Poate că n-o să fie chiar aşa de rău, pînă la urmă, murmură el plin de speranță. Dacă i-am putea convinge pe aceşti paraziți pe două picioare să ne dea drumul de aici, am putea intra din nou în serviciul unor oameni rezonabili şi-ar fi mai bine decît să ne topească şi să nu rămînă din nou decît o baie de zgură.

Singurul răspuns pe care-l scoase de la R2 fu un ciripit neangajat. Amîndoi tăcură cînd cîțiva jawa începură să se agite în jurul lor, străduindu-se să îndrepte un biet robot cu şira spinării îndoită grav şi să mascheze o crestătură sau o zgîrietură cu lichid şi praf.

Cum doi dintre ei se repeziseră şi începuseră să-şi facă de lucru la epiderma lui bătucită cu nisip, 3PO se chinui să-şi înăbuşe expresia unui dezgust. Una dintre multiplele funcții analoge celor umane era şi aceea de a reacționa prompt la mirosurile dezagreabile. După toate aparențele, jawa nu cunoştea igiena. Dar era sigur că nu s-ar alege cu nimic bun, dacă le-ar atrage atenția asupra acestui fapt.

Insecte mici roiau în jurul capetelor lor, dar jawa le ignorau. Se părea că aceste năpaste minuscule erau considerate fireşti ca un braț sau un picior suplimentar.

3PO era atît de captivat de propria-i remarcă, încît nu observă cele două siluete ce se îndreptau spre ei, venind din direcția domului cel mai mare. R2 trebui să-l facă atent, înghiontindu-l uşurel.

Primul bărbat degaja un aer de oboseală aspră şi aproape cronică întipărită pe fața lui de atîția ani de cînd se lupta cu vitregiile mediului. Părul lui încărunțit, ca dat cu ipsos, se vedea într-o încurcătură de şuvițe răsucite. Praful îi tăbăcise chipul, mîinile, hainele şi gândurile. Dar trupul, dacă nu spiritul, îi era încă puternic.

Micşorat proporțional față de trupul atletic al unchiului său, Luke păşea în umbra acestuia, cu umerii căzuți, mai degrabă deprimat, decît istovit. Se gîndea la o mulțime de lucruri care nu aveau prea multe puncte comune cu agricultura, dar în schimb aveau legătură cu viitorul lui şi cu angajamentul luat de prietenul său care plecase de curînd pentru a începe o carieră mai aspră, dar şi mai bine recompensată, undeva departe, dincolo de văzduhul albastru de deasupra.

Cel cu trup atletic se opri în fața adunării şi începu un dialog ciudat, chițăit, cu şeful jawa. Cînd doreau, piticii se puteau face înțeleşi.

Luke stătea în apropiere, ascultînd cu indiferentă. Apoi îşi tîrî picioarele în urma unchiului său, care începuse să inspecteze cei cinci roboți, oprindu-se doar din cînd în cînd ca să-i şoptească un cuvînt, două, nepotului său. Îi era greu să-i dea atenție, cu toate că ştia că ar fi trebuit să învețe.

— Luke! Luke! strigă o voce.

Părăsind conversația, în care liderul jawa ridica în slăvi virtuțile fără seamăn ale celor cinci roboți, iar unchiul îi replica în batjocură, Luke se îndreptă către marginea apropiată a unei curți subterane şi privi scrutător în jos.

O femeie voincă, cu o expresie de vrabie zăpăcită, trebăluia aferată printre plante decorative. Se uită în sus, la el.

— Luke, dacă Owen cumpără un translator, să-i spui neapărat să se asigure că vorbeşte bocce.

Se întoarse şi privi înapoi, peste umăr, studiind colecția pestriță de maşini obosite.

— Se pare că nu prea avem ce alege, dar oricum o să-i amintesc unchiului, îi strigă în jos, femeii.

Ea dădu din cap spre el, apoi Luke se depărtă, revenind lîngă Owen.

După toate aparențele, acesta luase deja o decizie, oprindu-se la un mic robot semi-agricol, similar ca formă cu R2-D2, cu excepția faptului că multiplele brațe auxiliare ale acestuia erau dotate cu dispozitive pentru funcții variate. Ieşise din linie la un ordin şi acum se bîțîia prin spatele lui Owen Lars şi al şefului jawa, care se potolise temporar.

Apropiindu-se de capătul liniei, privirea fermierului se opri cercetătoare asupra finisajului de bronz acoperit cu nisip, dar încă strălucitor, al robotului înalt de tip 3PO.

— Presupun că funcționezi, mormăi Owen către robot. Cunoşti obiceiurile şi protocolul?

— Dacă cunosc protoeolul? se auzi vocea lui 3PO, ca un ecou, pe cînd fermierul îl inspecta din cap pînă-n picioare.

Robotul era hotărît să-l umilească pe jawa cînd acesta veni să-i scoată în evidență talentele.

— Dacă cunosc porotocolul?! Păi este prima mea funcție. De asemenea, sînt bun...

— N-am nevoie de un android de protocol, îi aruncă sec fermierul.

— Nu vă condamn, domnule încuviință repede 3PO. Sînt absolut de acord cu dumneavoastră. Este un lux lipsit de utilitate, într-un astfel de climat. Şi pentru cineva cu preocupările dumneavoastră, un android de protocol n-ar fi decît o risipă de bani. Nu, domnule, versatilitatea este al treilea nume al meu. 3PO – V de la versatilitate – la ordinele dumneavoastră. Am fost programat pentru mai

mult de treizeci de activități secundare care necesită doar...

— Eu am nevoie, îl întrerupse fermierul, arătînd o desconsiderație arogantă pentru încă neenumeratele funcții secundare ale lui 3PO, de un android care cunoaşte ceva din limbajul binar al vaporizatoarelor de umezeală cu program independent.

— Vaporizatoare! Amîndoi avem noroc, replică 3PO. Prima mea atribuție de seamă a fost aceea de programator al ridicătoarelor de sarcină în sistem binar. Foarte asemănătoare în construcție şi ca memorie funcțională cu vaporizatoarele dumneavoastră. Mai c-ai putea să spui...

Luke îl bătu pe umăr pe unchiul său şi îi şopti ceva la. ureche. Owen încuviință din cap, apoi îşi întoarse din nou privirea la atentul C-3PO.

— Vorbeşti bocce?

— Desigur, domnule, răspunse 3PO încrezător în şansa pe care i-o oferea un răspuns absolut sincer. Este ca o a doua limbă pentru mine. Vorbesc bocce la fel de fluent ca...

Fermierul părea hotărît să nu-l lase deloc să termine o propoziție.

— Taci din gură.

Owen Lars se uită în jos, la jawa.

Am să-l iau şi pe-ăsta.

— Am tăcut din gură, răspunse repede 3PO, reuşind cu greu să-şi ascundă bucuria de a fi fost ales.

— Du-i jos în garaj, îl instrui pe Luke. Vreau să mi-i cureți pe amîndoi pînă la cină.

Luke se uită chiorîş la Owen.

— Dar trebuie să mă duc pînă la centrala Tosche să iau nişte convertori electrici noi, şi...

— Nu mă minți, Luke, îl avertiză unchiul cu severitate. Nu mă supăr dacă îți pierzi timpul cu prietenii tăi tîrîie-brîu, dar asta numai după ce îți termini treburile. Şi-acum, pe cai. Şi nu uita, pînă la cină.

Descurajat, Luke îşi îndreptă iritarea spre 3PO şi micul robot agricol. Mai bine decît să polemizeze cu unchiul său.

— Voi doi, urmați-mă!

Pe cînd se îndreptau spre garaj, Owen începu să negocieze prețul cu şeful jawa.

Alți jawa îi mînau pe ceilalți trei roboți înapoi, în transportor; dintr-o dată se auzi un piuit aproape patetic. Luke se întoarse şi văzu un robot de tipul R2 părăsind formația şi îndreptîndu-se spre el. Un jawa acționă imediat un buton de telecomandă care activa discul fixat de carcasa lui R2 şi acesta fu imobilizat.

Luke îl studie plin de curiozitate pe robotul rebel. 3PO începu să zică ceva, dar analizînd mai atent circumstanțele, se răzgîndi şi rămase tăcut, privind țintă înainte.

În clipa următoare, ceva țiui ascuțit în apropiere. Luke privi în jos şi văzu că placa superioară de pe capul robotului agricol plesnise. Ceva scîrția înăuntrul lui. O clipă mai tîrziu, din maşină începură să sară componentele interne, împrăştiindu-se în toate părțile, pe solul nisipos.

Luke se aplecă să inspecteze maşinăria defectă. Strigă:

— Unchiule Owen, servomotorul central al cultivatorului a crăpat. Ia priveşte...

Îşi băgase mîinile înăuntru, încercînd să-l regleze, dar şi le retrase în grabă căci înăuntru izbucni o flamă de scurtcircuit. Mirosul de izolație arsă şi de circuite corodate se revărsa impregnînd aerul curat al deşertului cu acel miros persistent, usturător, specific morții unei maşinării.

Owen Lars îl săgeta cu privirea, de sus, pe nervosul jawa.

— Ce soi de gunoaie vrei să ne bagi pe gît?

Jawa protesta cu voce tare, indignat, dar avînd în acelaşi timp grijă să se retragă precaut cîțiva paşi de lîngă omul cel solid. Îl îngrijora faptul că acesta se afla între el şi adăpostul liniştitor oferit de transportor.

Între timp, R2 o ştersese din grupul roboților ce erau duşi înapoi, spre fortăreața mobilă. Nu-i fu greu s-o facă de vreme ce toți jawa erau absorbiți de disputa dintre liderul lor şi unchiul lui Luke. Lipsindu-i mobilitatea suficientă pentru a putea gesticula energic, R2 scoase dintr-o dată un chiuit ascuțit din care se opri numai după ce îi atrase atenția lui 3PO.

Bătîndu-l uşurel pe umăr pe Luke, androidul înalt îi şopti conspirator la ureche:

— Dacă-mi permiteți, tinere domn, vă pot spune că acest robot de tip R2 este un adevărat chilipir. Se află în stare foarte bună. Cred că aceste creaturi nici n-au habar cît de bine funcționează. Nu vă lăsați înşelat de faptul că este plin de praf şi nisip.

Oricum, Luke avea obiceiul să hotărască pe moment – în bine sau în rău – aşa că strigă:

— Unchiule Owen!

Întrerupînd discuția, fără a-l pierde însă din ochi pe jawa, unchiul său îi aruncă o privire. Luke i-l arătă pe R2.

— Nu vrem să avem necazuri. Ce-ar fi să-l schimbăm pe ăsta – şi arăta spre robotul agricol distrus – cu acela?

Bărbatul mai în vîrstă îl studie pe R2 cu un ochi profesionist, apoi se gîndi la aceşti jawa, gunoieri pitici ai deşertului. Deşi erau nişte laşi înnăscuți, puteau deveni agresivi. Cu transportorul lor ar fi putut nivela aşezămintele omeneşti, cu tot riscul de a incita întreaga comunitate umană la o răzbunare ucigătoare.

Pus față în față cu o situație din care nici una din părți n-ar fi avut nimic de cîştigat dacă forța prea tare nota. Owen reluă polemica de ochii lumii, înainte de a-şi da morocănos consimțămîntul.

Şeful jawa căzu la învoială în silă şi ambele părți răsuflară uşurate în gînd, că nu se ajunsese la ostilități. Jawa făcea plecăciuni şi se miorlăia cu o lăcomie nerăbdătoare. Owen îl plăti.

Între timp, Luke îi conduse pe cei doi roboți spre o

poartă săpată în solul uscat. Cîteva secunde mai tîrziu coborau cu paşi mari o rampă curată de pe care dispozitive electrostatice îndepărtau nisipul adus de curenții de aer.

— Să nu care cumva să uiți ce-am făcut pentru tine, mormăi C-3PO, aplecîndu-se spre R2-D2. De ce m-oi pune chezaş pentru tine, cînd nu m-aleg decît cu necazuri de pe urma ta, îmi depăşeşte capacitatea de înțelegere!

Culoarul se lărgi, făcînd loc garajului propriu-zis, în care se aflau îngrămădite în dezordine unelte şi componente de utilaje agricole. Multe dintre acestea erau puternic uzate, cîteva se aflau chiar pe punctul de a fi date la casat. Dar lumina dinăuntru era reconfortantă pentru ambii roboți, iar încăperea degaja un aer de familiaritate ce le infuza o senzație de linişte de care nu mai avuseseră parte de multă vreme.

Senzorii olfactivi ai lui C-3PO tresăriră cînd simți aroma ce se degaja din baia încăpătoare aflată aproape în mijlocul garajului.

Luke zîmbi, observînd reacția robotului:

— Da, este o baie de ungere.

Îl cîntări din ochi.

— Şi după cîte se pare, nu ți-ar strica vreo săptămînă de scufundare în această baie. Dar nu ne putem permite, aşa că n-o să poți petrece decît o după-amiază în ea.

Apoi Luke îşi îndreptă atenția spre R2-D2 şi, apropiindu-se de el, deschise un capac ce proteja mai multe indicatoare.

— Cît despre tine, zise el, însoțindu-şi vorbele cu un fluierat de surpriză, nu ştiu cum te-ai menținut în funcțiune. De fapt, nici nu mă mir, dacă e să mă gîndesc la reticența cu care se despart jawa de fiecare fracțiune de erg pe care nu se simt obligați s-o cedeze. A venit timpul să te reîncarci.

Arătă spre un panou imens de alimentare.

R2 urmări gestul tînărului apoi piui scurt şi se deplasă

cu paşi legănaţi pînă la acel agregat în formă de cutie. Găsi cablul corespunzător, deschise maşinal un capac de protecţie şi îşi introduse fişa în priza încorporată.

3PO se afla deja lîngă bazinul cel mare, care era aproape plin cu un ulei aromatic de curăţire. Cu un oftat cît se poate de omenesc, se lăsă să alunece uşurel înăuntru.

— Voi doi, să fiţi cuminţi, îi atenţiona Luke şi el se apropie de o avionetă de două persoane.

Era un aparat de mici dimensiuni, suborbital, dar puternic, pe care Luke îl ţinea în hangarul garajului-atelier.

— Am şi eu treaba mea de făcut.

Din nefericire, gîndurile lui Luke erau încă îndreptate spre întîlnirea de adio pe care o avusese cu Biggs, aşa că ,în cîteva ore îşi îndeplinise doar o mică parte din sarcini. Gîndindu-se la plecarea prietenului său, Luke îşi trecea mîngîietor mîna peste aripa stîngă, avariată, a avionetei, aripa pe care o distrusese în timp ce urmărea un imaginar interceptor TIE, printre serpentinele şi cotiturile întortocheate ale unui canion îngust. Atunci, la fel de eficace ca o rază laser, un pinten de stîncă îi retezase marginile.

Dintr-o dată, simţi că fierbe. Aruncă cu o violenţă nefirească cheia electrică pe o masă de lucru din apropiere.

— Nu e drept! strigă el, neadresîndu-se cuiva în mod special, şi continuă pe un ton scăzut dar plin de deznădejde. Biggs are dreptate. N-am să scap niciodată de locul ăsta. El plănuieşte să se răscoale împotriva Imperiului, iar eu stau închis ca un şobolan în cuşca unei ferme.

— Aţi spus ceva, domnule?

Luke se întoarse, tresărind speriat. Nu era decît robotul înalt C-3PO. Ceea ce avea acum în faţa ochilor contrasta izbitor cu prima imagine pe care androidul i-o oferise lui Luke. Aliajul de culoarea bronzului sclipea în

lumina becurilor suspendate ale garajului, curățit de praf şi de petele de coroziune de uleiurile active.

— Aş putea să vă fiu cu ceva de folos? întrebă robotul plin de solicitudine.

Luke îl cercetă cu atenție, şi în timp ce făcea asta, o parte din supărare i se risipi. N-avea nici un rost să-i urle robotului lucruri pe care acesta nu avea cum să le înțeleagă.

– Nu cred că ai cum ,îi răspunse el. Doar dacă ai putea da timpul înainte şi grăbi secerişul. Sau teleportează-mă de pe mormanul ăsta de nisip pe sub nasul unchiului Owen.

Chiar şi unui robot extrem de sofisticat îi era greu să desluşească sarcasmul. 3PO recepta doar sensul cuvintelor lui Luke şi, analizînd problema, îi răspunse într-un sfîrşit:

— Nu cred că pot, domnule. Nu sînt decît un android de gradul trei şi nu prea am cunoştințe de fizică transatomică.

Deodată, îi reveniră în memorie evenimentele din ultimele zile.

— De fapt, tinere domn, zise C-3PO, privind de jur împrejur cu alți ochi, nici măcar nu ştiu exact pe ce planetă mă aflu.

Luke chicoti sardonic, luîndu-şi o poză batjocoritoare.

— Dacă există un centru luminos al acestui univers, te afli pe planeta cea mai îndepărtată de el.

— Da domnule Luke.

Tînărul clătină din cap iritat.

— Nu-mi mai spune "domnule". Luke pur si simplu. Şi aceasta este planeta Tatooine.

3PO dădu uşor din cap.

— Mulțumesc, dom... Luke. Eu sînt C-3PO, specialist în relațiile dintre om şi robot. Acela este asociatul meu, R2-D2, spuse el arătînd scurt peste umăr cu degetul mare spre panoul de alimentare.

— Încîntat să te cunosc, 3PO, zise Luke firesc. Şi pe tine R2.

Traversă garajul şi verifică un indicator de pe panoul frontal al robotului mai mic. Scoase un mormăit de satisfacție. Pe cînd se pregătea să scoată din priză cablul de alimentare, văzu ceva ce-l făcu să se încrunte. Se dădu mai aprogpe, aplecîndu-se.

— Luke, ceva nu-i în regulă? întrebă C-3PO.

Luke se duse pînă la un panou apropiat cu scule şi alese un dispozitiv multifuncțional.

— Nu ştiu încă, 3PO.

Se întoarse la alimentator, se aplecă peste R2 şi începu să scrijelească cu o dăltiță cromată protuberantele aflate pe căpşorul lui. Din cînd în cînd sărea brusc în lături, ferindu-se de fragmentele de metal corodat aruncate în aer de mica unealtă.

C-3PO privea plin de interes cum lucrează Luke.

— În crestăturile astea s-a depus o grămadă de carbon de un tip necunoscut mie. Se pare că ați trecut prin multe lucruri neobişnuite, nu-i aşa?

— Într-adevăr, domnule, admise 3PO, uitînd să nu-i mai zică "domnule".

De data aceasta, Luke era prea preocupat ca să-l mai corecteze.

— Cîteodată mă întreb cum de mai funcționăm atît de bine.

Adăugă ca pentru sine, ferindu-se de încă o întrebare directă din partea lui Luke:

— Cu Rebeliunea şi cu toate celelalte.

În ciuda precauției sale, lui 3PO i se păru că scăpase ceva ce nu trebuia, căci ochii lui Luke îi străfulgerară cu o privire asemănătoare piticilor jawa.

— Ştii ceva despre Rebeliunea împotriva Imperiului? întrebă el.

— Într-un fel, da, admise 3PO cu reticență. Rebeliunea este răspunzătoare pentru faptul că am ajuns în serviciul

dumneavoastră. Vedeți, noi sîntem refugiați.

Nu menționa de unde.

Dar lui Luke păru că nici nu-i pasă.

— *Refugiați!* Atunci chiar am văzut o bătălie galactică .Vorbele începură să curgă din el într-un şuvoi emoționat, incoerent.

— Spune-mi unde ați fost... în cîte bătălii. Cum merge Rebeliunea? Imperiul o ia în serios! Ați văzut multe nave distruse?

— Mai rar, vă rog, domnule, îl rugă 3PO. Cred că ați înțeles greşit statutul nostru. Noi n-am fost decît nişte asistenți nevinovați. Implicarea noastră în Rebeliune a fost minimă. Cît despre bătălii, cred c-am fost în mai multe. E dificil de spus cînd nu te afli în contact direct cu adevărații roboți de luptă.

Ridică din umeri, mimînd cu iscusință neştiința.

— Cred că în afară de asta nu mai e aproape nimic de spus. Nu uitați, domnule, sînt doar ceva mai mult decît un interpret perfecționat şi nu mă pricep să spun poveşti, să relatez nişte evenimente, *şi* cu atît mai puțin să le înfrumusețez. Sînt un robot foarte prozaic.

Luke se întoarse decepționat să-şi vadă de curățatul lui R2. Răzuind în continuare, scoase la iveală ceva destul de ciudat care-i captă complet atenția. Un fragment mic de metal era bine prins între doi conductori în formă de bară care, în mod normal, ar fi format o legătură. Lăsînd la o parte dăitița, Luke alese un instrument mai mare.

— Ehei, micul meu prieten, murmură el, ai ceva al dracului de bine înțepenit aici.

În timp ce împingea şi trăgea, Luke îî întrebă pe 3PO:

— Ați fost pe un cargou galactic sau...?

Metalul cedă cu un trosnet puternic şi reculul îl dădu de-a berbeleacul pe Luke. Ridicîndu-se în picioare, începu să înjure, apoi împietri. Carcasa frontală a robotului începu să se lumineze, proiectînd o imagine tridimensională, mai mică de treizeci de centimetri, dar foarte clară. Por-

tretul care apăruse în interiorul acelui cub era atît de încîntător, încît abia după cîteva secunde Luke îşi dădu seama că nu mai putea respira – pentru că uitase s-o facă.

În ciuda unui contrast bun, imaginea oscila, de parcă înregistrarea ar fi fost făcută şi memorată în grabă. Luke privea țintă la culorile stranii care se proiectau în atmosfera prozaică a garajului şi începu să-şi formuleze o întrebare. Dar nu reuşi s-o ducă la bun sfîrşit. Buzele din imagine se mişcară şi fata vorbi... sau mai degrabă păru că vorbeşte. Luke ştia că sonorul înregistrării era generat undeva, în torsul robust al lui R2.

— Obi-Wan Kenobi, imploră vocea răguşit, ajută-mă! Eşti ultima mea speranță!

Nişte paraziți dizolvară imaginea cîteva clipe, apoi aceasta se realcătui şi vocea repetă:

— Obi-Wan Kenobi, eşti ultima mea speranță!

Hologrma continuă cu o hîrîială iritantă. Luke stătu absolut nemişcat un moment, analizînd ceea ce vedea, apoi clipi şi se adresă lui R2-D2:

— Ce-i asta, R2?

Mogîldeața de robot se mişcă uşor, portretul cubic mişcîndu-se odată cu el şi scoase un piuit ce aducea pe departe a un răspuns timid.

3PO părea la fel de nedumerit ca şi Luke.

— Ce-i aia? întrebă el sever, indicînd portretul vorbitor, apoi pe Luke. Ți s-a pus o întrebare. Ce şi cine e aia şi cum o produci... şi de ce?

R2 emise o piuitură de surpriză, de parcă tocmai observase şi el hologrma. Apoi urmă un şir de piuituri informative.

3PO ascultă cu atenție, încercă să se încrunte, nu putu, apoi se strădui să-şi exprime propria confuzie prin tonul vocii.

— Susține că nu e nimic, domnule. Doar o defecțiune... O informație mai veche. O întregistrare care ar fi trebuit ştearsă, dar s-a omis. Insistă să nu-i acordăm nici o

atenție.

Aceasta ar fi fost ca şi cum i-ar fi spus lui Luke să ignore un cuib de mine de care s-ar fi putut împiedica mergînd prin deşert.

— Cine este ea? vru să ştie tînărul, privind fascinat holograma. E frumoasă.

— Pur şi simplu nu ştiu cine este, mărturisi cu sinceritate 3PO. Poate că a fost un pasager în timpul ultimei noastre călătorii. Din cîte îmi aduc aminte, era o persoană destul de importantă. Asta ar putea avea legătura cu faptul că nava şi căpitanul nostru erau ataşați la...

Luke savura felul în care buzele senzuale formulau şi reformulau rugămintea ei, aşa că-l întrerupse pe 3PO.

— Mai e ceva pe înregistrarea asta? Sună de parc-ar fi incompletă.

Luke se ridică în picioare şi se apropie de R2.

Robotul se dădu înapoi şi emise nişte fluierături atît de speriate încît Luke şovăi şi se abținu să-i atingă comenzile interne.

3PO era şocat.

— Poartă-te frumos, R2, îl dojeni el aspru în cele din urmă. O să ne bagi în bucluc.

Se şi văzu, împreună cu R2, calificați ca necooperanți şi expediați ca nişte colete poştale înapoi la jawa, viziune ce-i fu suficientă pentru a-l face să imite un tremur înfiorat.

— Nu-i nici o problemă. El e stăpînul nostru acum, arătă el spre Luke. Poți să ai încredere în el. Simt că ne doreşte numai binele.

R2 păru că ezită, nesigur. Apoi fluieră şi piui către prietenul său un mesaj lung şi complex.

— Ei? se băgă Luke nerăbdător.

3PO făcu o pauză înainte să răspundă.

— Spune că este proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi, locuitor al acestei planete. De fapt, chiar al acestei regiuni. Fragmentul de mesaj pe care l-am ascultat face

parte dintr-o comunicare privată adresată acestei persoane.

3PO clătină încet din cap.

— Vorbind sincer, domnule, nu ştiu la ce se referă. Ultimul nostru stăpîn a fost căpitanul Colton. Nu am auzit niciodată vorbindu-se de acest Obi-Wan Kenobi. Dar prin cîte am trecut noi, continuă el scuzîndu-se, tare mi-e teamă că circuitele sale logice s-au dereglat puțin. Uneori se comportă în mod vădit straniu.

Şi în timp ce Luke se gîndea la toate acestea, 3PO profită de situație pentru a-i arunca lui R2 o privire furioasă.

— Obi-Wan Kenobi, rosti Luke, gînditor.

Chipul lui se lumină dintr-o dată.

— Auzi... Mă întreb dacă nu se referă cumva la bătrînul Ben Kenobi.

— Mă iertați, domnule, se bîlbîi 3PO, uimit peste măsură, dar cunoaşteți într-adevăr o persoană cu acest nume?

— Nu tocmai, admise el cu o voce mai potolită. Nu cunosc pe nimeni care să se numească Obi-Wan, dar bătrînul Ben trăieşte undeva dincolo de marginea Mării Dunei de Vest. Pe-aici este văzut ca o persoană ciudată – un pustnic. Unchiul Owen şi cîțiva alți fermieri spun că e vrăjitor. Din cînd în cînd ne dă tîrcoale ca să facă troc cu noi. Totuşi, nu-mi amintesc să fi stat de vorbă cu el, vreodată. De obicei, unchiul îl goneşte.

Se opri şi privi din nou spre robotul cel mic.

— Dar n-am auzit vreodată ca bătrînul Ben să aibă vreun robot. Cel puțin nici unul de care să fi auzit vorbindu-se.

Privirea lui Luke fu atrasă irezistibil de hologramă.

— Mă întreb cine-o fi. Trebuie să fie o persoană importantă, mai ales dacă ceea ce tocmai mi-ai spus este adevărat, 3PO. Vorbeşte şi arată de parc-ar fi în pericol. Poate că mesajul este într-adevăr important. Ar trebui să

ascultăm şi continuarea lui.

Încercă din nou să atingă comenzile interne ale lui R2, dar robotul piui scurt şi se retrase cu paşi mărunți.

— Spune că un releu este înțepenit cu o tijă ce-i scurt-circuitează componentele memoriei conştiente, traduse 3PO. Zice că, dacă i-ați scoate tija, ar putea să fie în stare să repete întregul mesaj, încheie 3PO.

Cum Luke continua să privească netulburat portretul, 3PO adăugă mai tare:

— *Domnule!*

Luke tresări.

— Ce...? A... da.

Se gîndi la propunere. Apoi se apropie de el şi privi în spatele capacului deschis. De data aceasta R2-D2 nu se retrase.

— Cred că-l văd. Bănuiesc că eşti prea mic ca să fugi de mine dacă îți scot asta. Mă întreb de ce-ar fi trimis cineva un mesaj bătrînului Ben.

Alegînd unealta potrivită, penetra pînă la circuitele expuse şi extrase tija de blocaj. Primul rezultat notabil al acestei acțiuni fu dispariția portretului.

Luke se dădu înapoi.

— Gata.

Urma o pauză incomodă pe timpul căreia hologramа nu păru că vrea să revină.

— Unde a dispărut? întrebă Luke în cele din urmă. Adu-o înapoi. Proiectează-mi întreg mesajul, R2.

Din partea robotului veni un piuit inocent. 3PO traduse stînjenit şi nervos:

— A spus "Care mesaj?"

Androidul se întoarse pe jumătate furios către prietenul său.

— Care mesaj? Ştii foarte bine care! Acela din care tocmai ne-ai proiectat un fragment. Cel pe care îl cari cu tine în căpățîna ta recalcitrantă şi mâncată de rugină, tomberon încăpățînat ce eşti!

R2 se aşează şi bîzîi încetişor, pentru sine.

— Îmi pare rău, domnule, spuse rar 3PO, dar dă semne de oboseală la nivelul modulului de obedienţă raţională. Poate că, dacă...

Îl întrerupse o voce ce venea de pe un culoar.

— Luke... Luke – hai la masă!

Luke ezită, apoi se ridică şi întoarse spatele dificilului robotei.

— O.K., strigă el, vin imediat, mătuşă Beru.

Îşi coborî vocea, şi-i spuse lui 3PO:

— Vezi ce poţi să faci cu el. Mă întorc repede.

Aruncînd proaspăt extrasa tijă de blocaj pe masa de lucru, Luke părăsi în grabă garajul.

De îndată ce omul plecă, 3PO se năpusti la partenerul său mai scund:

— Ai fi făcut mai bine dacă i-ai fi reprodus întreaga înregistrare, mîrîi el arătînd sugestiv spre o masă de lucru încărcată cu piesele demontate ale unor roboţi. Altfel, este în stare să ia din nou dăltiţa pentru curăţat şi să se apuce să te scobească. Şi s-ar putea să nu fie prea atent la ce taie, de vreme ce tot crede că îi ascunzi ceva în mod deliberat.

R2 scoase un piuit plîngăcios.

— Nu, spuse 3PO, nu cred că-i placi deloc.

Nici al doilea piuit nu reuşi să îndulcească tonul aspru al vocii robotului mai înalt cînd acesta îi răspunse:

— Nu, nici mie nu-mi placi.

IV

Beru, mătuşa lui Luke, turna într-un ulcior un lichid albăstrui, dintr-un recipient scos de la gheaţă. Din spatele ei, din camera unde se servea masa, se auzea pînă la

bucătărie zumzetul neîntrerupt al unei conversații.

Oftă cu tristețe. Discuțiile din timpul mesei dintre soțul ei şi Luke deveniseră din ce în ce mai aprige, căci neastîmpărul tînărului îl împingea pe cu totul alte căi decît cea a cultivării pămîntului. Căi pentru care Owen, un om care se agățase cu încăpățînare de soi, ca nimeni altcineva nu avea nici un fel de înțelegere.

După ce puse recipientul în frigider, aşeză ulciorul pe o tavă şi se grăbi cu ea în sufragerie. Beru nu era o femeie sclipitoare, dar înțelegea instinctiv importanța poziției pe care o deținea în gospodărie. Funcția ei era asemănătoare cu cea a barelor catalizatoare dintr-un reactor nuclear. Atîta vreme cît era de față, Owen şi Luke continuau să degaje multă căldură, dar dacă lipsea de lîngă ei mai multă vreme, buuum!

Dispozitivele de condensare încorporate în fiecare farfurie menținеau mîncarea fierbinte pe masă. Intră grăbită. Cei doi îşi coborîră imediat glasurile începînd să vorbească pe un ton civilizat şi trecură la alt subiect. Beru se făcu că nu observă schimbarea.

— S-ar putea ca R2 să fi fost furat, unchiule Owen, spunea Luke, de parcă tot despre asta vorbiseră pînă atunci.

Unchiul său se servi din ulciorul de lapte şi, cu gura plină, mormăi un răspuns.

— Jawa au tendința să ia tot ce le iese în cale şi nu este legal, dar, Luke, să nu uiți că de fapt, le este frică şi de umbra lor. Ca să recurgă la un furt atît de fățiş, ar fi trebuit să ia în considerare consecințele faptei lor: acelea de a fi urmăriți şi pedepsiți. Teoretic, mințile lor nu sînt capabile de aşa ceva. Ce te face să crezi că robotul a fost furat?

— În primul rînd, pentru că funcționează extraordinar de bine pentru un rebut. A proiectat o înregistrare sub formă de hologramă în timp ce-l curățăm...

Luke încerca să-şi ascundă groaza ce-l cuprinse,

realizînd gafa pe care era cît pe ce s-o facă. De aceea, continuă grăbit:

— Dar asta n-are nici un fel de importanță. Motivul pentru care cred că ar fi putut să-l fure este acela că, după cum susține el, se afla în proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi.

Poate că ceva din mîncare sau din lapte îl făcu pe unchiul lui Luke să rămînă cu fălcile încleştate. S-ar fi putut tot atît de bine însă ca aceasta să fie o expresie de dezgust, o manifestare a opiniei sale față de acel personaj ciudat. În orice caz, îşi văzu de mîncat fără să ridice ochii la nepotul său.

Luke se prefăcu că nu observă expresia de repulsie de pe chipul lui Owen

— Am crezut, urmă el cu hotărîre, că s-ar putea referi la bătrînul Ben. Prenumele este diferit, dar numele, identic.

Văzînd că unchiul său continua cu strălşnicie să rămînă tăcut, îl întrebă direct:

— Tu ştii despre cine vorbeşte, unchiule Owen?

În mod surprinzător, unchiul său se arătă mai degrabă stînjenit decît furios.

— Nu ştiu nimic, mormăi *el* cu nasul în farfurie. Nu e decît un nume din alte vremuri, mai adăugă el foindu-se nervos în scaun. Un nume care nu poate să aducă decît necazuri.

Luke refuză să ia seama de avertismentul implicit şi forță:

— Atunci, este vorba de vreo rudă de-a lui Ben? Nu ştiam că are rude.

— Tu să te ții deoparte de vrăjitorul ăla bătrîn, m-auzi? explodă unchiul său, înlocuind neîndemînatic rațiunea cu o amenințare.

— Owen..., interveni blînd mătuşa Beru, dar fermierul i-o reteză aspru.

— Ce spun eu acum este foarte important, Beru, îşi

îndreptă atenția din nou spre nepot. Ți-am mai vorbit despre Kenobi. E un bătrîn nebun, periculos şi rău-intenționat şi cel mai bine e să-l ocoleşti.

Privirea rugătoare a lui Beru reuşi să-l mai liniştească.

— Robotul acela nu are nimic de-a face cu el. N-ar putea avea, bolborosi el mai mult pentru sine. Înregistrare, hm! Ei bine, mîine să iei robotul cu tine în Anchorhead şi să-i ştergi memoria.

Owen se aplecă, pufnind, peste mîncarea încă neterminată din farfurie. Părea hotărît:

— Şi aşa o să terminăm şi cu prostiile astea! Nu-mi pasă ce crede maşina despre locul de unde vine. Am plătit-o cu bani grei, şi acum ne aparține.

— Dar să presupunem că totuşi ar aparține altcuiva, insistă Luke. Ce-ar fi dacă acest Obi-Wan ar veni să-l caute?

Pe chipul brăzdat al lui Owen apăru o expresie ciudată, un amestec de durere şi sarcasm: o amintire fugară.

— Nu va veni. Nu cred că omul acela mai e în viată,. A murit cam pe vremea cînd a murit şi tatăl tău, înfulecă din mîncarea fierbinte. Acum hai să nu mai vorbim despre asta.

— Atunci această persoană a existat cu adevărat, murmură Luke, privind în gol, în farfurie. Adaugă încetişor: L-a cunoscut pe tatăl meu?

— Am zis să nu mai vorbim despre asta! țipă Owen. Singura ta îndatorire în ceea ce priveşte roboții este să-i pregăteşti pentru treaba de mîine. Nu uita, ultimele noastre economii au intrat în aceşti doi roboți. Nici nu i-aş fi cumpărat dacă n-am fi fost atît de aproape de vremea secerişului.

Îl atenționă pe Luke cu o lingură.

— Mîine dimineață vreau să-i pui la treabă la irigatoarele dinspre sud.

— Ştii, unchiule, spuse rece Luke, am impresia că aceşti roboți se vor descurca foarte bine. De fapt, eu...,

ezită, aruncîndu-i unchiului, pe furiş, o privire clocotitoare. Mă gîndeam la înțelegerea noastră... m-am legat să mai stau încă un sezon...

Unchiul său nu reacționă, aşa că Luke se repezi înainte de a-i ceda nervii.

— Dacă aceşti roboți o scot singuri la capăt, vreau să-mi înaintez cererea pentru a intra la Academie, anul viitor.

Owen se încruntă, şi, mîncînd, încercă să-şi ascundă nemulțumirea.

— Adică, vrei să spui că o să-ți înaintezi cererea la anul... după seceriş.

— Acum ai destul de mulți roboți şi toți funcționează bine. Or să te țină.

— Roboți, da, dar ei nu pot înlocui un om, Luke. Ştii asta. La seceriş am nevoie de tine mai mult ca oricînd. Nu e vorba decît de încă un sezon în afară de ăsta.

Acum, că cearta încetase şi furia i se potolise, Owen îşi coborî privirea.

Luke se juca tăcut cu mîncarea, fără să se atingă de ea.

— Ascultă, îi spuse unchiul, pentru prima oară avem şi noi ocazia să ne îmbogățim cu-adevărat. Vom avea destui bani ca să angajăm mînă de lucru suplimentară data viitoare. Nu roboți... oameni. Atunci ai să te poți duce la Academie, se fîstîci, căutîndu-şi cuvintele, neobişnuit să se roage. Am nevoie de tine aici, Luke. Înțelegi, nu-i aşa?

— Dar e vorba de încă un an, unchiule, replică Luke posomorit. Încă un an.

De cîte ori nu mai auzise el vorbele astea? De cîte ori nu repetaseră identic această discuție ca să ajungă la acelaşi rezultat?

Convingîndu-se încă o dată că Luke ajunsese la un mod propriu de gîndire, Owen ridică din umeri în semn de nepăsare față de obiecția nepotului său.

— Nici n-o să-ți dai seama cum trece timpul.

Luke se sculă brusc de la masă, împingîndu-şi la o parte farfuria cu mîncare.

— Aşa ai spus şi anul trecut, cînd a plecat Biggs. Se întoarse şi ieşi repede din încăpere.

— Luke, unde te duci? strigă îngrijorată mătuşă-sa în urma lui.

Răspunsul lui Luke veni mohorît şi amar.

— Se pare că nicăieri.

Apoi adăugă din considisrație pentru sensibilitatea ei: – S-ar impune să termin de curățat roboții ăia dacă mîine trebuie să fie gata de lucru.

După plecarea lui Luke, în sufragerie se aşternu tăcerea. Soțul şi soția mîncau mecanic. Pînă la urmă, mătuşa Beru se opri, îşi ridică privirea şi puse degetul pe rană:

— Owen, nu poți să-l ții toată viața aici. Mare parte dintre prietenii lui au plecat, aceia cu care a crescut. Academia înseamnă atît de mult pentru el.

— O să-i dau voie la anul, îi replică el nepăsător, îți promit. O să avem bani... sau poate anul următor.

— Owen, Luke nu este fermier, continuă ea dîrz. Şi oricît te-ai munci tu cu el, nu va fi niciodată, clătină încet din cap. Seamănă prea mult cu tatăl lui.

— Pentru întîia oară, Owen Lars rămase gînditor şi îngrijorat tot restul serii şi, pe cînd privea culoarul pe care ieşise Luke, murmură:

— De-asta mi-e teamă.

Luke o luase în sus, spre dune. De pe mormanul de nisip privea cele două apusuri de soare; sorii gemeni ai lui Tatooine se cufundau încet, mai întîi unul, apoi celălalt, undeva, în depărtare, dincolo de lanțul de dune. În lumina difuză, nisipurile căpătau nuanțe de auriu, roşu-cafeniu şi roşu-portocaliu învăpăiat, înainte ca noaptea care se apropia să aştearnă, încă o dată, pătura somnului peste

culorile strălucitoare. Curînd, şi pentru prima oară, acele nisipuri aveau să dea naştere unor roade folositoare. Ţinutul pînă atunci sterp avea să trăiască o explozie de verde.

Această anticipare mentală ar fi trebuit să-l înfioare pe Luke. Ar fi trebuit să fie tot atit de copleşit de emoţii pe cît era unchiul lui, cînd vorbea despre apropiata recoltă. Dar tînărul nu simţea nimic altceva decît un gol imens, de nepăsare. Nici măcar perspectiva că va avea, pentru prima oară în viaţa lui, o mulţime de bani, nu-l impresiona. Ce-ar fi putut face cu banii în Anchorhead... sau oriunde în altă parte pe Tatooine?

O parte din el, una însemnată, devenea pe zi ce trece tot mai temătoare să nu rămînă cumva neîmplinită. Acest sentiment nu era neobişnuit pentru tinerii de vîrsta lui, dar, din motive pe care Luke nu le înţelegea, pe el îl răscolea cu mult mai multă putere decît pe oricare altul dintre prietenii săi.

Cum frigul nopţii se furişa peste nisipuri cuprinzîndu-i picioarele, Luke îşi scutură pulberea de praf de pe pantaloni şi coborî în garaj. Poate că lucrînd la roboţi, îşi va uita puţin de ciuda ce-i măcina sufletul. Aruncînd o privire în jur împrejurul camerei, nu observă nici o mişcare. Nu se vedea nici unul din noii roboţi. Puţin încruntat, Luke scoase din centură un aparat mic de telecomandă şi apăsă cîteva butoane protejate de plastic.

Aparatul emise un zbîrnîit pe ton jos. Semnalul de apel îl scoase la iveală pe robotul mai înalt, 3PO, ce sări din spatele avionetei, cu un ţipăt de surpriză.

Luke o porni către el, arătîndu-şi pe faţă nedumerirea.

— Pentru ce te-ascunzi acolo?

Robotul veni spre el, disperat, împiedicîndu-se de botul aparatului, pe cînd se străduia să-l ocolească. Luke se mira de ce, în ciuda apelului, R2-D2 nu se arăta de nicăieri.

Motivul absenţei lui – sau ceva legat de aceasta – îl află

de la C-3PO fără ca el să mai apuce să i-l ceară, căci androitul începuse deja să turuie:

— Nu e vina mea, implora el înnebunit. Vă rog, nu mă scoateți din funcțiune! I-am spus să nu plece, dar el a făcut-o. Probabil că e defect. Ceva i-a dereglat complet circuitele logice. Tot bolborosea ceva despre o anume misiune, domnule. N-am văzut pînă acum un robot grandoman. Astfel de lucruri nici n-ar trebui să existe în teoria cognitivă a roboților de un tip atît de simplu ca cel al lui R2-D2, şi...

— Vrei să spui...? începu Luke, dar rămase cu gura căscată.

— Da, domnule... a plecat.

— Şi cînd te gîndeşti că eu însumi i-am deblocat releul ăla, bombăni Luke ca pentru sine.

Avea deja în fața ochilor minții figura unchiului său. Ultimele lor economii se aflau în aceşti doi roboți, spusese el.

Se repezi afară din garaj, în căutarea unor argumente dealtfel inexistente, care să-i explice de ce o luase razna R2-D2. 3PO îl urmă îndeaproape.

De pe o mică colină care alcătuia punctul cel mai înalt din apropierea locuinței lor, lui Luke i se oferi panorama deşertului înconjurător. Îşi scoase prețiosul binoclu şi exploră deşertul pînă spre orizontul ce se întuneca văzînd cu ochii, în căutarea unui obiect mic, metalic, cu trei picioare şi ieşit din mințile lui de maşină.

3PO îşi croi din greu drum prin nisip ca să i se alăture lui Luke.

— Acest R2-D2 n-a făcut niciodată altceva decît să ne provoace necazuri, se văită C-3PO. Roboții astromecanici devin tot mai iconoclaşti; uneori nici eu nu-i mai pot înțelege.

Într-un tîrziu, Luke îşi îndepărtă binoclul de la ochi şi comentă sec:

— Nu se vede nicăieri.

Lovi furios cu piciorul în pământ.

— La naiba! Cum de-am putut fi atît de prost? Cum de l-am lăsat să mă ducă de nas cu releul ăla?! Unchiul Owen o să mă omoare.

— Iertați-mă, domnule, îndrăzni 3PO plin de speranță, căci figuri de jawa îi dănțuiau în minte, dar n-am putea să pornim în căutarea lui?

Luke se întoarse. Studie cu atenție perdeaua de întuneric ce avansa înspre ei.

— Nu noaptea. Este prea periculos, cu toți tîlharii care mişună pe-aici. Nu mă îngrijorează atît jawa, cît oamenii nisipurilor... nu, nu pe-ntuneric. Va trebui să aşteptăm pînă mîine dimineață, ca să pornim pe urmele lui.

De jos, dinspre casă, se auzi un strigăt.

— Luke! Ai terminat de curățat roboții? Am să comut generatorul pentru energie pe timp de noapte.

— Foarte bine! răspunse Luke ocolind întrebarea. Cobor în cîteva clipe, unchiule Owen!

Se întoarse, aruncînd o ultimă privire orizontului, ce dispăruse în întuneric.

— Mamă, am încurcat-o! bodogăni el. Roboțelul ăla mic mă face să dau de bucluc.

— O, dar e foarte priceput la aşa ceva domnule, confirmă 3PO cu o veselie prefăcută.

Luke îi aruncă o privire acră şi coborîră împreună în garaj.

— Luke! Luke!

Frecîndu-şi ochii cîrpiți de somn, Owen privea dintr-o parte în alta, dezmorțindu-şi gîtul.

— Pe unde o fi trîndăvind băiatul ăsta? se întrebă el cu glas tare, căci nu primea nici un răspuns.

Nu se auzea nici o mişcare în casă. Şi căutase deja pe-afară.

— Luke! strigă el.

*Luke, luke, luke...*îi răspunse impertinent ecoul, din pereții locuinței. Se întoarse supărat şi intră cu paşi mari în bucătărie, unde Beru pregătea micul dejun.

— L-ai văzut pe Luke în dimineața asta? întrebă el cît putu de blînd.

Ea îi aruncă o privire rapidă, apoi îşi văzu de gătit.

— Da. A spus că are ceva de făcut înainte de a porni spre creasta de sud, aşa că a plecat dis-de-dimineață.

— Înainte de micul dejun?

Owen se încruntă îngrijorat.

— Nu-i stă în obicei. I-a luat şi pe cei doi roboți cu el?

— Cred că da. Sînt sigură că unul, cel puțin, era cu el.

— Atunci... cugetă el, nemulțumit dar fără să aibă vreun motiv obiectiv de a-şi ieşi din țîțîni, ar face bine să termine de reparat irigatoarele de la sud pînă la prînz, că altfel o să-i arăt eu lui.

Din capsula de supraviețuire pe jumătate îngropată în nisip, care alcătuia coloana vertebrală a unei dune puțin mai înaltă decît vecinele ei, se ivi un cap protejat de o cască uşoară de metal alb. Vocea trăda eficiență, dar şi oboseală.

— Nimic, şopti el camarazilor săi. Nici un fel de înregistrări. Nici urmă de viață.

Capsula era pustie. La auzul acestei veşti, puternicele arme automate se lăsară în jos. Unul dintre bărbații în armură se întoarse şi strigă către un ofițer care se afla ceva mai încolo.

— În mod sigur, domnule, aceasta este capsula care a părăsit nava rebelă, dar nu are pe nimeni la bord.

— Şi totuşi, a rămas intactă în urma aterizării, îşi zise ofițerul. Asta nu se putea întîmpla decît dacă a funcționat pilotul automat. Dar dacă a fost într-adevăr vorba de o defecțiune, atunci comenzile nu aveau cum să se activeze.

Ceva nu era în regulă.

— Iată de ce nu e nimeni la bord şi nu se află nici urmă de viață, domnule, se auzi o voce.

Ofițerul se răsuci şi făcu cîțiva paşi pînă la locul unde, un alt soldat îngenunchea în nisip. Acesta îi întinse un obiect ce strălucea în lumina soarelui.

— Un fragment dintr-o carcasă de robot, observă ofițerul după ce privi în treacăt bucățica de metal.

Superiorul şi subordonatul schimbară o privire plină de semnificație. Apoi ochii lor se întoarseră simultan spre înaltele podişuri dinspre nord.

O ceață densă din nisip fin şi pietriş se înălța în spatele spiderului pe măsură ce acesta aluneca de-a lungul nesfîrşitelor întinderi vălurite de pe Tatooine. Repulsorii antigravitaționali zbîrnîiau. Din cînd în cînd, vehiculul se poticnea uşor de o ridicătură mai mică sau mai mare, apoi, echilibrat de pilot, îşi continua drumul lin pe terenul capricios.

Luke se lăsă pe spate în scaun, savurînd momentele neobişnuite de relaxare, în timp ce 3PO conducea cu îndemînare puternicul vehicul de sol, ocolind dunele şi pintenii de stîncă.

— Pilotezi destul de bine spiderul pentru un robot, observă el pe un ton de admirație.

— Mulțumesc, domnule, replică 3PO măgulit, fără să-şi ia vreo clipă ochii de la peisajul din fața sa. Nu l-am mințit pe unchiul vostru cînd am susținut că versatilitatea este un alt nume de-al meu. De fapt, de cîteva ori mi s-a cerut să execut activități neobişnuite în împrejurări care i-ar fi îngrozit pe proiectanții mei.

Ceva bîzîi în spatele lor, o dată, apoi încă o dată.

Luke se încruntă şi ridică capota spiderului. După ce trebălui cîteva clipe la motor, bîzîitul încetă.

— Cum e acum? strigă el spre 3PO.

Acesta îi făcu semn că reglajul era satisfăcător. Luke se întoarse, intră în cabină şi coborî capota. Pe cînd îşi îndrepta din nou atenția asupra deşertului uscat din fața

lor, băiatul îşi dădu pe spate părul căzut pe ochi şi răvăşit de vînt.

— Se zice că bătrînul Ben Kenobi trăieşte undeva, în zona asta. Chiar dacă nimeni nu ştie cu precizie unde, nu pot să înțeleg cum acest R2-D2 ar fi putut să ajungă pînă aici, atît de repede.

Părea abătut.

— Cred că l-am pierdut undeva, în spate, printre dune. Ar putea fi oriunde pe-aici. Şi unchiul Owen trebuie să fie deja îngrijorat că nu m-am întors încă de la creasta de sud.

3PO se gîndi o clipă, apoi îndrăzni:

— V-ar fi de vreun folos dacă i-ați spune că a fost vina mea?

Chipul lui Luke se însenină la auzul acestei sugestii.

— Desigur... Acum are de două ori mai multă nevoie de tine. Probabil că te va dezactiva numai pentru o zi sau două sau îți va şterge parțial memoria.

Să fie dezactivat? Să-i fie ştearsă memoria? 3PO adăugă grăbit:

— Dacă stau mai bine să mă gîndesc, domnule, R2-D2 n-ar fi plecat de-acasă, dacă nu i-ați fi deblocat releul.

În acel moment însă, Luke era preocupat de ceva mai important decît asumarea responsabilității pentru dispariția micului robot.

– Aşteaptă o clipă, îl sfătui pe 3PO privind țintă la tabloul de bord. Am prins ceva pe ecranul radarului. Nu pot să-i disting forma de la distanța asta, dar judecînd după mărime, ar putea fi hoinarul nostru. Dă-i bătaie.

Spiderul țîşni înainte, de îndată ce 3PO apăsă pe accelerator; pasagerii lui nu ştiau însă că în tot acest timp alți ochi îi urmăreau, la rîndul lor.

Ochii aceia nu erau organici, dar nici pe de-a întregul artificiali. Nimeni nu putea spune cu siguranță, pentru că

nimeni nu făcuse vreodată un studiu amănunțit asupra tîlharilor tusken, cunoscuți fermierilor de la frontieră sub denumirea de oameni ai nisipurilor.

Populația tusken nu îngăduise un studiu amănunțit; îi descurajase pe observatorii potențiali prin metode cît se poate de eficiente, avînd în vedere lipsa lor de civilizație. Cîțiva xenologi au crezut că oamenii nisipurilor sînt înrudiți cu jawa. Alții, mult mai puțin numeroşi, au emis ipoteza că jawa erau de fapt o ramură evoluată a populației tusken, dar această teorie a fost privită cu neîncredere de majoritatea oamenilor de ştiință serioşi.

Ambele rase purtau veşminte strînse pe corp, pentru a-i proteja de dubla radiație solară de pe Tatooine, dar cu asta începea şi se sfîrşea lista punctelor lor comune. Oamenii nisipurilor nu purtau pelerine grele de stofă, ci se înfăşurau cu fîşii interminabile de bandaje şi resturi de pînză, arătînd asemeni mumiilor.

Un jawa se temea de orice, un tîlhar tusken de mai nimic. Oamenii nisipurilor erau mai puternici şi mult mai agresivi. Din fericire pentru coloniştii umani de pe Tatooine, aceştia nu erau foarte numeroşi şi aleseseră cele mai pustii regiuni ale planetei pentru a-şi duce existența nomadă. Contactul dintre oameni şi tusken se producea, în consecință rar, şi era dificil; aceştia din urmă omorau mai mult de o mînă de oameni pe an. De vreme ce şi populația civilizată îşi luase tributul de tuskeni, nu întotdeauna motivat, se stabilise un fel de armistițiu între cele două – atîta timp cît nici una din tabere nu avea avans față de cealaltă.

Unul dintre cei doi simți că situația instabilă îl favorizează pe moment şi era cît pe ce să profite din plin de ea; îşi îndreptase puşca spre spider. Dar tovarăşul său îi apucă arma şi i-o lăsă în jos, înainte de a deschide focul. Acest gest declanşă o dispută violentă între cei doi. Şi în timp ce ei aveau un schimb zgomotos de păreri într-o limbă alcătuită în cea mai mare parte din consoane,

spiderul goni mai departe.

Fie din pricină că vehiculul nu se mai vedea, fie pentru că al doilea tusken îl convinsese pe primul, cei doi încetară discuția şi coborîră anevoios versantul opus al culmii înalte. La poalele acesteia, cei doi bantha începută să fornăie şi să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, simțind apropierea stăpînilor lor. Amîndoi aveau dimensiunile unor dinozauri mici, ochi strălucitori şi blană deasă. Sîsîiră nerăbdători atunci cînd cei doi oameni ai nisipurilor fură lîngă ei şi se urcară pe genunchii lor pentru a ajunge în şa.

Le dădură pinteni şi animalele se ridicară. Deplasîndu-se încet, dar cu paşi imenşi, cele două masive creaturi încornorate o luară în josul rîpei accidentate, mînate de neastîmpărații şi deopotrivă, violenții lor stăpîni.

— E chiar el, zise Luke zărind micuța formă tripoidală. În glasul lui se simțea supărare şi satisfacție în acelaşi timp.

Spiderul se înclină, luînd un viraj pe fundul unui imens canion de gresie. Luke îşi scoase puşca din locaşul ei, aflat în spatele scaunului şi şi-o aruncă pe umăr.

— Opreşte în fața lui, îl instrui pe 3PO.

— Cu plăcere, domnule.

De bună seamă, R2-D2 îi observase, dar nu dădea semne c-ar vrea să fugă; oricum, n-ar fi avut cum depăşi spiderul. Robotul se oprise pur şi simplu de îndată ce le simțise apropierea şi aşteptă astfel pînă cînd vehiculul făcu acel viraj elegant. 3PO opri scurt în fața lui, învăluindu-l pe micul fugar într-un nor de nisip. Zgomotul motorului se dilua într-un zumzăit cînd 3PO îl trecu pe turația de parcare. Apoi se auzi un ultim oftat şi turbina se opri complet.

După ce aruncă o privire precaută de jur împrejurul canionului, Luke, însoțit de 3PO, se deplasă prin pietriş

pînă în fața lui R2-D2.

— Unde naiba te duceai? întrebă el aspru.

Robotul emise un fluierat slab de scuze, dar nu el recalcitrantul, fu acela care începu dintr-o dată să turuie ci 3PO:

— Domnul Luke, aici prezent, este acum proprietarul tău în drept, R2-D2. Cum ți-ai permis s-o ştergi de la el? Acum că te-a găsit, să nu mai auzim că pomeneşti numele acelui "Obi-Wan Kenobi". Nu ştiu de unde l-ai scos. Nici pe el – nici acea hologramă melodramatică.

R2-D2 începu să piuie protestînd, dar 3PO era prea indignat ca să accepte explicații.

— Şi nu-mi mai vorbi de misiunea ta! Prostii! Ai noroc că stăpînul tău nu te face fărîme pe loc chiar în clipa asta.

— Nu-i vorba de-aşa ceva, zise Luke, copleşit de setea de răzbunare a lui C-3PO. Haideți, se face tîrziu, cei doi sori se înălțau rapid pe cer. Mai sper să ne întoarcem înainte ca unchiul Owen să-şi iasă cu adevărat din pepeni.

— Mă iertați că intervin, spuse C-3PO, dorind după cîte se părea ca tovarăşul său să nu scape aşa uşor; dar cred că ar trebui să-l dezactivăm pe micuțul fugar pînă-l vedem ajuns la loc sigur, în garaj.

— Nu. Nu va mai încerca să fugă.

Luke îl cercetă sever pe R2, care piuia încet.

— Sper că s-a învățat minte. Nu mai e nevoie să...

Deodată R2 sări în sus – şi nu fu lucru uşor, avînd în vedere slabele caracteristici ale mecanismelor cu această funcție, amplasate în cele trei picioare groase ale sale.

Trupul său cilindric începu să se zbată, răsucindu-se şi contorsionîndu-se pe cînd emitea o simfonie înnebunită de fluierături, şuierături şi exclamații electronice.

Luke era obosit, nu alarmat.

— Ce este? Ce i s-a întîmplat acum?

Începea să vadă cum 3PO îşi pierdea puțin cîte puțin răbdarea. El însuşi se săturase de această maşinărie aiurită.

Fără îndoială, R2 intrase întîmplător în posesia acelei holograme, apoi o folosise pentru a-l convinge să-i deblocheze modulul restrictiv.

Probabil că 3PO adopta atitudinea potrivită. Totuşi, o dată ce Luke i-ar putea modifica circuitele şi i-ar curăța conexiunile logice, ar putea scoate din el un robot agricol perfect utilizabil.

Dar dacă... aşa stăteau lucrurile, de ce androidul privea de jur împrejur cu atîta nelinişte?

— O, Doamne... Domnul Luke, pretinde că dinspre sud-est se apropie cîteva creaturi de un tip necunoscut.

Putea fi foarte bine o altă tentativă a lui R2 de a le distrage atenția, dar Luke nu putea risca. Într-o clipă, îşi coborî puşca de pe umăr şi-i activă celula de energie. Cercetă linia orizontului în direcția indicată şi nu văzu nimic. Dar oamenii nisipurilor se pricepeau de minune să se facă invizibili.

Dintr-o dată Luke realiză cu adevărat cît de departe se aflau, ce distanțe imense parcursese spiderul în dimineața aceea.

— N-am mai fost niciodată pînă aici, îl informă pe 3PO. În zonă sălăşluiesc vietăți îngrozitor de stranii. Nu toate au fost cercetate. E mai bine să le tratezi pe toate ca fiind primejdioase pînă să te hotărăşti în vreun fel. Bineînțeles, dacă e vorba de ceva cît se poate de nou...

Curiozitatea îi dădu ghes. În orice caz, aceasta era probabil o altă şmecherie de-a lui R2.

— Hai să ne uităm, hotărî el.

Deplasîndu-se înainte cu prudență şi ținîndu-şi puşca în poziție de tragere, îl conduse pe C-3PO spre creasta unei dune înalte din apropiere. Avu grijă, în acelaşi timp, să nu-l piardă din ochi pe R2.

O dată ajunşi pe culme, se lăsă pe brînci şi, punîndu-şi deoparte puşca, îşi luă binoclul. În fața ochilor lor, se întindea un alt canion, mărginit de pereți galbeni-cafenii de limanit pe care vîntul îi erodase.

Plîmbîndu-şi binoclul încetişor pe deasupra canionului, dădu brusc peste două creaturi... bantha... şi fără călăreți!

— Ați spus ceva, domnule? şuieră C-3PO luptîndu-se să-l ajungă din urmă.

Locomotorii lui nu erau proiectați pentru un astfel de urcuş anevoios.

— Sînt bantha... şopti Luke, peste umăr, fără să se gîndească în emoția clipei că, poate, C-3PO nu reuşea să facă diferența între un bantha şi un panda.

Privi din nou prin binoclu, focalizind uşor.

— Fii atent... sînt oamenii nisipurilor cu siguranță. Îl văd pe unul dintre ei.

Ceva întunecat îi blocă dintr-o dată vederea. Preț de o clipă, crezu că se mişcase un bolovan în fața lui. Iritat, dădu drumul la binoclu şi întinse mîna ca să îndepărteze acel obiect. Dădu de ceva asemănător metalului şlefuit.

Era un picior bandajat, de două ori mai gros decît piciorul lui. Uluit, îşi ridică privirea... mai sus... şi mai sus. Silueta masivă care privea în jos, cu ochii scîrrteietori nu era un jawa. Parcă crescuse acolo din nisip.

3PO făcu speriat un pas înapoi şi păşi în gol. Pe cînd giroscoapele-i scînceau în semn de protest, robotul înalt se rostogoli de-a berbeleacul în josul colinei. Înlemnit, Luke auzea bufniturile şi zăngăniturile tot mai slabe pe care 3PO le provoca, lovindu-se în timpul căderii, pe panta abruptă.

După ce momentul de confruntare luă sfîrşit, tîlharul tusken scoase un muget înfiorător de furie şi plăcere şi-şi îndreptă în jos sabia grea. Axul cu două tăişuri i-ar fi crăpat lui Luke capul în două dacă acesta nu şi-ar fi ridicat arma în sus, într-un gest mai degrabă instinctiv decît calculat; arma pară lovitura, dar nu avea să-i mai slujească încă o dată. Confecționat din carcasa unui cargo, masivul ax sfărîmă țeava şi transformă măruntaiele delicate ale puştii în confetti metalice.

Luke se tîrî înapoi şi se trezi pe marginea rîpei.

Tîlharul îl împingea încet în spate, ținîndu-şi arma deasupra capului înfăşurat în cîrpe. Rîdea chicotit, înfiorător, sunetele-i fiind cu atît mai inumane cu cît erau distorsionate de filtrul de nisip atît de asemănător unui grilaj.

Luke încercă să-şi estimeze situația obiectiv, aşa cum îl învățase şcoala vieții. Amenințarea exista, gura îi era uscata, mîinile îi tremurau, era paralizat de frică. Cu tusken-ul în față şi probabil cu o cădere fatală în spate, îi apăru altceva în minte şi optă pentru cea mai puțin dureroasă reacție. Leşină.

Nici unul dintre tîlhari nu-l observă pe R2 căci micul robot se chinuise să intre într-o nişă aflată în stîncile de lîngă spider. Unul dintre ei căra trupul inert a lui Luke. Îl trînti lipsit de cunoştință pe o movilă de nisip, aflată în apropierea vehiculului său, apoi se alătură celorlalți, îmbulzindu-se şi lovindu-se pe lîngă maşina decapotată.

Proviziile şi piesele de rezervă erau azvîrlite în toate părțile.

Din cînd în cînd jaful se întrerupea, cîțiva dintre ei începînd să se certe şi să se lupte pentru un anumit obiect din pradă.

Deodată, distribuirea conținutului spiderului încetă, şi cu o viteză înspăimîntătoare tîlharii se făcură una cu pămîntul privind în toate părțile.

O briză uşoară suflă din senin deasupra canionului. Undeva departe, înspre vest, se auzi un urlet. Un urlet exploziv ce se rostogoli ricoşînd în pereții canionului şi tîrîndu-se cu nervozitate în susul şi în josul unei înfiorătoare şi paralizante game de frecvențe.

Oamenii nisipurilor rămaseră nemişcați încă o clipă. Apoi se porniră să mîrîie şi să geamă cu putere. Înfricoşați, aşa cum se repeziseră să o şteargă din preajma vizibilului spider.

Urletul cutremurător răsună iarăşi, mai aproape de

data aceasta. Acum tusken-ii se aflau la jumătatea drumului spre animalele bantha care-i aşteptau şi care se lăsaseră de altfel, în jos, încordate şi smucind de frînghiile cu care fuseseră priponiți.

Deşi zgomotul nu avea nici un înțeles pentru R2-D2, micul robot încercă să se strîngă şi mai mult în acea scobitură. Urletul se auzi şi mai aproape. Judecînd după modul în care reacționează oamenii nisipurilor, în spatele acestui strigăt rostogolitor, se afla probabil ceva monstruos, dincolo de tot ceea ce-şi putea imagina.

Ceva monstruos şi ucigaş căruia i-ar fi putut lipsi capacitatea de a distinge între ființele comestibile şi maşinăriile necomestibile.

Nici măcar urmele nu rămăseseră acolo unde cu cîteva momente înainte tîlharii tusken dezmembrau spiderul. R2 îşi oprise toate funcțiile în afara celor vitale, încercînd să reducă zgomotul şi lumina cînd auzi din ce în ce mai clar şi mai aproape un şuier, despicînd văzduhul.

Mergînd în direcția spiderului, creatura apăru deasupra crestei unei dune din apropiere...

V

Era înalt, dar nu arăta monstruos. R2 se încruntă în sinea lui, pe cînd îşi verifica circuitele oculare şi le reactiva pe cele interne.

Acea creatură aducea foarte mult cu un bătrîn. Purta o pelerină ponosită, iar din straiele lălîi de dedesubt atîrnau cîteva cureluşe de piele, legături şi nişte instrumente nemaiîntâlnite. R2 privi în spatele acestuia, dar nu detectă nimic înfricoşător care să vină pe urmele sale. Şi nici bărbatul nu părea înspăimîntat. Într-un fel, părea chiar mulțumit, gîndi R2.

Era imposibil de spus unde sfîrşea suprapunerea de veşminte ale ciudatului nou-venit şi unde începea pielea lui. Acea figură bătrînicioasă se pierdea în îmbrăcămintea bătucită de nisip, iar barba lui nu părea altceva decît o prelungire a zdrenţelor lălîi ce-i acopereau pieptul.

Chipul lui adînc brăzdat purta amprentele unei vieţi trăite în condiţii limită, altele decît cele ale deşertului, în care frigul şi umezeala atinseseră valori extreme. Din acel chip boţit de riduri şi cicatrice, răsărea un nas coroiat şi scormonitor, ca un pinten de stîncă. Ochii lui apoşi erau de un azuriu de cristal. Amestecul de nisip, praf şi barbă dădu la iveală un zîmbet; bărbatul privea pe furiş forma inertă de lîngă spider.

Convins că oamenii nisipurilor fuseseră victimele unei iluzii auditive – ignorînd, în mod convenabil, faptul că şi el o trăise – şi dealtfel, fiind sigur că acest străin nu avea de gînd să-i facă nici un rău lui Luke, R2 îşi schimbă uşor poziţia, încercînd să-l vadă mai bine. Senzorii lui de-abia percepură zgomotul produs de o pietricică pe care o dislocase, dar bătrînul se răsuci de parcă s-ar fi tras în el. Privi ţintă spre nişa în care stătea ascuns R2, continuînd să zîmbească blînd.

— Salut, zise el cu un glas adînc şi surprinzător de voios. Apropie-te, micuţul meu prieten. N-ai de ce să-ţi fie frică.

Glasul lui suna sincer şi liniştitor. În orice caz, compania unei fiinţe umane necunoscute era preferabilă situaţiei de a rămîne izolat în acele pustietăţi. Se deplasă cu paşi mărunţi şi legănaţi spre locul unde zăcea Luke, coborît la pămînt. Îşi aplecă trunchiul ca de butoi pentru a cerceta trupul nemişcat. Emise nişte piuituri şi fluieraturi de îngrijorare.

Se apropie şi bătrînul şi, aplecîndu-se, îi atinse cu mîna fruntea şi tîmplele. Tînărul începu deodată să se mişte şi să mormăie ca prin somn.

— Nu te îngrijora, îi spuse bătrînul lui R2, îşi va reveni.

Ca pentru a-i confirma spusele, Luke clipi şi, privind în sus, fără să înțeleagă, şopti:

— Ce s-a întîmplat?

— Stai liniştit, fiule, îl sfătui bătrînul, aşezîndu-se pe vine, lîngă el. Ai avut o zi grea.

Zîmbi din nou ca un puşti.

— Eşti al naibii de norocos că mai ai capul pe trunchi. Luke privi de jur împrejur, apoi ochii i se opriră pe chipul bătrîn de deasupra lui. Îşi reveni dintr-o dată, recunoscîndu-l.

— Ben... tu trebuie să fii!

O amintire fulgerătoare îl făcu să privească de jur împrejur, temător. Nici urmă de oamenii nisipurilor. Se ridică încet, în capul oaselor.

— Ben Kenobi... sînt bucuros să vă întîlnesc.

Se ridică şi bătrînul, pentru a cerceta canionul şi peretele arcuit de deasupra. Se juca cu piciorul în nisip.

— Pustiurile Jundland nu se traversează fără o pregătire minuțioasă. Călătorul prost inspirat stîrneşte "ospitalitatea" tusken-ilor.

Îşi întoarse privirea spre pacientul său.

— Spune-mi, tinere, ce te aduce în această inimă a necunoscutului?

Luke i-l arătă pe R2 :

— Roboțelul acesta. Un timp am crezut că a luat-o razna, cînd susținea că îşi caută un stăpîn mai vechi. Acum, nu mai cred aşa. N-am mai întîlnit atîta devotament la un robot – greşit programat sau nu. Părea ca nimic nu-i poate sta în cale. A recurs chiar şi la păcăleli. Ochii lui Luke căutară în sus.

— Pretinde că este proprietatea unei persoane cu numele Obi-Wan Kenobi.

Luke privi cu atenție, dar bătrînul nu reacționa în nici un fel.

— Este rudă cu dumneata? Unchiul meu crede că a existat cu adevărat. Sau informația asta nu-i decît un

fragment nesemnificativ care a fost copiat în memoria funcțiilor de bază ale roboțelului?

Bătrînul se încruntă gînditor şi chipul lui deveni de nerecunoscut. Kenobi părea că meditează asupra întrebării, scărpinîndu-se absent în barba sa murdară.

— Obi-Wan Kenobi! repetă el. Obi-Wan... un nume pe care nu l-am mai auzit de mult timp. De un car de vreme. Foarte ciudat...

— Unchiul meu spunea că a murit, interveni Luke, plin de solicitudine.

— Nu, n-a murit, îl corectă Kenobi domol. Nu încă. Nu încă.

Luke se ridică în picioare emoționat; i se spulberase din minte orice alt gînd ce-ar fi avut vreo legătură cu tîlharii tusken.

— Atunci, îl cunoaşteți?

Un zîmbet de puşti şmecher despică acel colaj cu barbă şi piele ridată.

— Bineînțeles că da: eu sînt. Exact cum probabil că ai presupus. Deşi nu mai port numele de Obi-Wan cam de pe vremea cînd te-ai născut tu...

— Atunci, îndrăzni Luke, arătînd spre R2-D2, acest robot vă aparține cu adevărat, aşa cum pretinde.

— Asta-i cu totul altceva, mărturisi Kenobi, sincer nedumerit, uitîndu-se la tăcutul robot. Nu-mi prea amintesc să fi avut un robot, cu atît mai puțin un R2 modern. Foarte interesant. Foarte interesant.

Deodată, ceva îi atrase atenția spre peretele arcuit de stîncă, din apropiere.

— Cred că ar fi mai bine să folosim spiderul tău. Oamenii nisipurilor se sperie uşor, dar se întorc curînd, întăriți. Un vehicul ca ăsta nu este o pradă la care să renunți cu uşurință, şi, în definitiv, ei nu sînt jawa.

Punîndu-şi mîinile la gură într-un anumit fel, Kenobi trase puternic aer în piept şi dădu drumul unui urlet ne-pămîntesc, ce-l făcu pe Luke să sară în sus.

— Asta ar trebui să-l pună pe fugă, pentru o vreme, chiar şi pe un mocăit, zise bătrînul cu mulţumire.

— Ăsta-i un urlet de dragon! spuse Luke, cu gura căscată. Cum aţi făcut?

— Am să-ţi arăt cîndva, fiule. Nu e prea greu. Trebuie să stai într-o anumită poziţie, să foloseşti un grup de coarde vocale bine încălzite şi să tragi foarte mult aer în piept. Ei, dac-ai fi un funcţionar imperial, te-aş putea învăţa imediat; dar nu eşti.

Aruncă din nou o privire spre stîncă.

— Şi nu cred că e nici locul, nici timpul potrivit pentru asta.

— Şi eu zic tot aşa.

Luke îşi freca ceafa.

— Hai să pornim.

În acel moment, R2 scoase un piuit puternic şi începu să se agite. Luke nu putu decodifica ţipătul electronic, dar înţelese imediat motivul care-l declanşase.

— 3PO! exclamă Luke îngrijorat.

R2 o pornise deja la drum, cu toată viteza.

— Haide, Ben!

Robotul îi conduse pînă la marginea unei rîpe imense, acoperite cu nisip. Se opri acolo, arătînd în jos şi chiţăi tînguitor. Luke privi în direcţia indicată, apoi începu să coboare cu atenţie panta netedă şi alunecoasă. Kenobi îl urmă cu uşurinţă.

3PO zăcea în nisip, pe fundul povîrnişului, unde căzuse rostogolindu-se în tumbe. Carcasa era ciobilă şi turtită rău, unul din braţe, rupt, zăcea îndoit puţin mai încolo.

— 3PO! strigă Luke.

Nu se auzi nici un răspuns. Îl scutură pe robot, dar acestuia nu i se activă nici o funcţie. Deschise un capac din spatele robotului şi apăsă de mai multe ori, succesiv, butonul unui comutator aflat în interior. Se auzi un zumzet grav, care încetă, apoi porni din nou şi în cele din

urmă se preschimbă într-un tors normal.

Folosindu-se de brațul care-i mai rămăsese, 3PO se răsuci cu fața în sus şi se ridică în capul "oaselor".

— Unde mă aflu? murmură el, cînd fotoreceptorii începură să i se limpezească.

Apoi îl recunoscu pe Luke.

— Îmi pare rău, domnule. Cred că am făcut un pas greşit.

— Să fii fericit că-ți mai funcționează circuitele principale, îi zise Luke.

Privi cu înțeles în sus, spre marginea rîpei.

— Poți să te ridici? Trebuie să ieşim de aici înainte ca oamenii nisipurilor să se întoarcă.

Servomotoarele suprasolicitate se ambalară, iar în cele din urmă 3PO încetă să se mai forțeze.

— Nu cred c-am să reuşesc. Duceți-vă, stăpîne Luke. Nu are sens să vă riscați viața pentru mine. Sînt terminat.

— Nu, nu-i adevărat, i-o întoarse Luke, care se ataşase într-un mod inexplicabil de acest robot proaspăt achiziționat.

La urma urmei, 3PO nu era unul dintre acele dispozitive agrofuncționale taciturne cu care era obişnuit Luke să aibă de-a face.

— Ce fel de vorbe sînt acestea ?

— Logice, îl informă 3PO.

Tînărul clătină din cap, supărat.

— Eşti defetist.

Cu ajutorul lui Luke şi al lui Ben Kenobi, robotul accidentat reuşi cumva să se ridice în picioare. Micul R2-D2 privea de pe buza rîpei.

Urcînd şovăitor o parte din pantă, Kenobi amuşină circumspect aerul.

— Repede, fiule. Iar s-au pus în mişcare.

Luke se lupta să-l tragă pe C-3PO din rîpă, cu ochii cînd la paşii săi, cînd la stîncile înconjurătoare.

Peştera lui Kenobi era spartană, dar nu lipsită de confort. N-ar fi satisfăcut pe foarte mulți oameni, căci reflecta gusturile stranii, eclectice ale posesorului ei. Zona amenajată pentru locuit degaja un aer de confort modest, care acorda mai multă importanță activităților mentale decît acelora legate de vremelnicul trup uman.

Reuşiseră să părăsească canionul înainte ca tîlharii tusken să se fi întors în forță. Instruit de Kenobi, Luke încurcase urmele atît de rău, încît nici chiar jawa, cu mirosul lor atît de fin, nu i-ar fi putut găsi.

Luke îşi petrecu cîteva ore muncind şi ignorînd tentațiile peşterii lui Ben. Stătea într-un colț, ce funcționa pe post de atelier, mic, dar complet, şi meşterea la brațul rupt al robotului.

Din fericire, decuplatoarele automate de suprasarcină cedaseră la presiunea puternică, protejînd astfel nervii şi ganglionii de o avariere puternică. Reparația consta pur şi simplu în a reataşa brațul la umăr şi a activa, apoi, auto-reconectoarele. Dacă brațul s-ar fi fracturat la jumătatea "osului", nu la încheietură, reparația n-ar mai fi fost posibilă într-un astfel de atelier.

În tot acest timp, atenția lui Kenobi se concentrase asupra lui R2-D2. Robotul cel bondoc stătu pasiv pe podeaua rece a cavernei cîtă vreme bătrînul îşi făcu de lucru prin măruntaiele sale metalice. În cele din urmă, Kenobi se îndepărtă cu un oftat de satisfacție şi închise capacul de pe capul boltit al lui R2.

— Acum hai să vedem dacă putem afla cine eşti şi de unde vii, micuțul meu prieten.

Luke era frînt de oboseală şi cuvintele lui Kenobi fură suficiente pentru a-i distrage atenția.

— Am văzut o parte din mesaj, începu el. Şi...

Din trupul robotului se proiectă încă o dată, în spațiul gol din fața sa, uluitorul portret. Luke tăcu, pentru a doua oară fascinat de frumusețea aceea enigmatică.

— Da, cred c-am reuşit, murmură Kenobi contemplativ.

Imaginea continua să tremure, demonstrînd graba cu care fusese pregătită banda. Dar avea o rezoluție şi un contrast mult mai bune acum, remarcă Luke admirativ. Un lucru era limpede: Kenobi era priceput în domenii mai complicate decît gunoieritul deşertului.

"General Obi-Wan Kenobi", spunea glasul melodios, "vorbesc în numele popoarelor unite de pe planeta Alderaan, şi al Alianței pentru Restabilirea Republicii. Îți tulbur singurătatea la rugămintea tatălui meu, Bail Organa, vicerege şi prim ministru al sistemului Alderaan".

Kenobi sorbea din ochi acest expozeu extraordinar; ochii lui Luke se bulbucaseră atît de mult, încît stăteau să-i iasă din orbite.

"Cu ani în urmă, generale", continuă vocea, "ai slujit Vechea Republică în Războaiele Clone. Acum, în acest moment de maximă disperare, tatăl meu te imploră să ne ajuți din nou. Ar vrea să te întîlneşti cu el pe Alderaan. *Trebuie* să te duci la el. Regret că nu-ți pot adresa personal rugămintea tatălui meu. Misiunea mea de a mă întîlni cu tine a dat greş. Ca urmare, m-am văzut silită să recurg la această metodă secundară de comunicare. Informațiile vitale supraviețuirii Alianței au fost stocate în memoria lui R2-D2. Tatăl meu va şti cum să le recupereze. Te rog din suflet să ai grijă ca robotul să ajungă în bună stare pe Alderaan".

Făcu o pauză. Cînd reîncepu să vorbească, rugămințile ei erau precipitate şi de o politețe mai puțin formală.

"Trebuie, să mă ajuți, Obi-Wan Kenobi. Eşti ultima mea speranță .Voi fi arestată de agenții imperiali. Nu vor afla nimic de la mine. Tot ceea ce-i interesează se află stocat în celulele de memorie ale acestui robot. Nu ne înşela aşteptările, Obi-Wan Kenobi. Nu *mă* decepționa."

Un norişor de paraziți tridimensionali înlocui gingaşul portret, apoi acesta dispăru cu desăvîrşire. R2-D2 se uita

la Kenobi, asteptînd.

Mintea lui Luke era năclăită ca un iaz acoperit cu un strat de petrol. Răvăşite şi nesigure, gîndurile şi ochii lui îşi căutară punctul fix în cel care stătea alături, tăcut.

Bătrînul. Vrăjitorul nebun. Trăsnetul deşertului şi personajul atoateştiutor pe care unchiul său şi toți ceilalți îl ştiau de-o viață.

Nu lăsa să se vadă că mesajul atît de încordat şi de neliniştit pe care acea femeie necunoscută îl transmisese în aerul răcoros al peşterii avusese vreun efect asupra lui. Kenobi se sprijini de peretele de stîncă şi-şi mîngîie meditativ barba, suflînd încet într-o țeavă de crom care îşi pierduse luciul.

Luke rememora portretul atît de simplu şi totuşi atît de încîntător.

— E atît de... de...

Educația lui de agricultor nu-i punea la dispoziție cuvintele de care ar fi avut nevoie. Apoi, ceva din mesaj îl făcu să-l privească pe bătrîn cu neîncredere.

— Generale Kenobi, ați luptat în Războaiele Clone? Dar acestea au avut loc cu foarte mult timp în urmă.

— Hm... da, încuviință Kenobi cu simplitatea cu care ar fi vorbit despre o rețetă de tocăniță. Da, cred că a trecut multişor de-atunci. Cîndva am fost un Cavaler Jedi. Ca şi... tatăl tău, adăugă el, cîntărindu-l pe tînăr din priviri.

— Cavaler Jedi, se auzi glasul lui Luke, ca un ecou.

Apoi păru contrariat.

— Dar tatăl meu n-a participat la Războaiele Clone. Nu a fost cavaler... ci un simplu navigator pe un cargou galactic.

Zîmbetul lui Kenobi învălui capătul țevii.

— Sau aşa ți-a spus unchiul tău. Brusc, îşi îndreptă atenția în altă parte. Owen Lars nu a fost de acord cu ideile tatălui tău, cu opiniile sau cu filosofia lui despre viață. Părerea lui era că fratele său ar fi trebuit să rămînă aici, pe Tatooine şi să nu se implice în...

Ridică din nou din umeri, aparent nepăsător.

— În fine, a crezut că tatăl tău ar fi trebuit să rămînă aici şi să-şi vadă de agricultură.

Luke rămase tăcut, încordat, cît timp bătrînul îi povesti fragmente, secvenţe din biografia părintelui său, pe care Luke o cunoştea numai prin intermediul viziunii distorsionate a unchiului său.

— Owen s-a temut întotdeauna că viaţa aventuroasă a tatălui său te-ar putea influenţa, te-ar putea duce departe de Anchorhead, rememorînd, clătină uşor din cap, cu părere de rău. Mă tem că tatăl tău nu prea avea stofă de fermier.

Luke îi întoarse spatele, revenind la ocupaţia lui. Curăţă ultimele firişoare de nisip de pe braţul convalescent al lui C-3PO.

— Aş fi vrut să-l cunosc, şopti el în cele din urmă.

— A fost cel mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată, continuă Ben, şi un luptător iscusit. Forţa... avea un instinct puternic.

O fracţiune de secundă, Kenobi păru cu adevărat bătrîn.

— A fost şi un prieten foarte bun.

Apoi, dintr-o dată, în ochii aceia scormonitori reveni sclipirea tinerească şi, o dată cu ea, şi buna-dispoziţie naturală a bătrînului.

— Înţeleg că şi tu eşti un pilot destul de bun. Pilotajul şi navigaţia nu sînt ereditare. Dar cele cîteva calităţi care se pot combina ca să dea naştere unui pilot bun sînt. Pe acelea s-ar putea să le fi moştenit. Totuşi, chiar şi o raţă trebuie învăţată să înoate.

— Ce-i o raţă? întrebă curios Luke.

— N-are importanţă. Ştii, de fapt îi semeni tatălui tău în multe privinţe.

Privirea scrutătoare cu care-l cîntărea Obi-Wan îl irită pe tînăr.

— Ai crescut ceva de cînd te-am văzut ultima oară.

Neavînd ce răspunde, Luke aşteptă în tăcere, căci Kenobi se cufundă din nou, adînc, în gînduri. După o vreme, bătrînul se trezi la viață; era limpede că luase o hotărîre importantă.

— Toate acestea mi-au amintit de faptul că am ceva să-ți dau, zise bătrînul cu o expresie de nepăsare înşelătoare.

Ridicîndu-se, se îndreptă spre un scrin masiv, de modă veche şi începu să scotocească prin el. Scoase la iveală tot soiul de lucruri ciudate, le împinse de colo-colo, apoi le puse iarăşi la loc. Pe cîteva dintre ele, Luke le identifică. Cum Kenobi părea să caute ceva important, se abținu să-i ceară informații despre oricare dintre celelalte vechituri ispititoare.

— Pe vremea cînd erai un băiețel, tatăl tău a dorit să-ți dea... dacă reuşesc să găsesc obiectul acela afurisit... Odată am încercat să ți-l dau, dar unchiul tău nu m-a lăsat. Îi era teamă că ți-ar putea băga în cap nişte idei nebuneşti şi că pînă la urmă îl vei urma pe bătrînul Ben într-una din cruciadele sale idealiste... Vezi tu, Luke, în acest punct tatăl şi unchiul tău nu cădeau niciodată de acord. Owen nu e omul care să amestece afacerile cu idealismul; tatăl tău, în schimb, credea că această problemă nici nu merită să fie luată în discuție. În astfel de privințe, el hotăra ca atunci cînd pilota: instinctiv.

Luke dădu din cap. Culese în sfîrşit ultimul fir de nisip şi privi în jur, în căutarea unei componente pe care o mai avea de montat în pieptul deschis al lui C-3PO. Odată ce găsi modul restrictiv, desfăcu locaşurile de prindere din robot şi începu să îl fixeze la loc. Robotul urmări procesul şi păru că tresare violent.

Luke privi îndelung acei fotoreceptori din metal şi plastic. Apoi aşeză demonstrativ modulul pe masa de lucru şi închise robotul. C-3PO nu spuse nimic.

Din spatele lui se auzi un mormăit şi, întorcîndu-se, îl văzu pe Kenobi îndreptîndu-se spre el cu un aer mulțumit.

Îi dădu lui Luke un aparat mic, aparent inofensiv, pe care tînărul începu să-l studieze plin de interes. În linii mari, era alcătuit dintr-un mîner scurt şi gros în care erau încorporate două butoane mici. Deasupra acestuia se afla un disc metalic circular puțin mai mare în diametru decît lățimea palmei lui. Atît în mîner cît şi în disc erau montate cîteva componente neobişnuite, aidoma unor pietre prețioase; printre acestea se număra şi ceea ce părea a fi cea mai mică baterie pe care o văzuse Luke vreodată. Partea opusă a discului era atît de şlefuită, încît avea strălucirea unei oglinzi. Dar dintre toate, cel mai mult îl uimea pe Luke acea baterie. Indiferent ce era, aparatul avea nevoie de multă energie, potrivit caracteristicilor marcate pe plăcuța indicatoare a pastilei de energie. În ciuda afirmației că aparținuse tatălui său, obiectul arăta ca nou. Era limpede că bătrînul îl păstrase cu grijă. Doar cîteva zgîrieturi fine pe mîner sugerau că mai fusese folosit.

— Domnule? chemă o voce cunoscută pe care Luke nu o mai auzise de mult.

— Ce e? tresări Luke, smuls din studiu.

— Dacă nu aveți nevoie de mine, zise C-3PO, cred că mă voi decupla pentru puțin timp. Îmi va fi de folos la sudarea nervilor brațului şi, oricum, a sosit momentul pentru auto-curățenia internă.

— Sigur, dă-i drumul! spuse Luke cu mintea aiurea, revenind la studiul fascinant al acestui obiect necunoscut.

În spatele lui, C-3PO amuți, iar lumina din ochi i se stinse. Luke observă că bătrînul îl urmărea plin de curiozitate.

— Ce este? întrebă într-un tîrziu, căci, în ciuda tuturor eforturilor, nu reuşise să identifice aparatul.

— Sabia de lumină a tatălui tău, îi răspunse Kenobi. Într-o vreme erau foarte folosite. Mai sînt şi acum, în anumite zone galactice.

Luke examină comenzile de pe mîner, apoi atinse, de

probă, un buton intens colorat, de lîngă garda şlefuită. În acea clipă, din disc țîşni o rază alb-albăstruie de grosimea degetului său. Era densă, aproape opacă şi puțin mai lungă de un metru. Lumina ei nu pălea, ci continua să rămînă intensă pe toată lungimea sa. În mod ciudat, Luke nu-i simțea căldura, dar fu foarte atent să n-o atingă. Ştia ce înseamnă o sabie laser, deşi nu mai văzuse nici una pînă atunci. Putea găuri peretele de stîncă al peşterii lui Kenobi... Întocmai ca şi trupul unui om.

— Aceasta era arma oficială a unui Cavaler Jedi, explică Kenobi. Un aruncător laser este greoi şi lipsit de precizie; ea, nu. Îți cere mai multă îndemînare decît ai crede la prima vedere. Este o armă elegantă. E totdeauna şi un simbol. Oricine poate folosi un aruncător sau o lamă cu fuziune, dar a şti să foloseşti bine o asemenea sabie e un semn de noblețe.

În timp ce vorbea, se plimba prin peşteră.

— Timp de mai bine de o mie de generații, Cavalerii Jedi au reprezentat forța cea mai puternică şi cea mai respectată în galaxie. Au fost păzitorii şi garanții păcii şi dreptății în Vechea Republică.

Cînd Luke omise să întrebe ce s-a întîmplat cu ei după aceea, Kenobi se uită la el şi-l surprinse privind în gol; multe din cele ce-i spusese Obi-Wan îi trecuseră pe lîngă urechi. Unii l-ar fi dojenit pentru că nu era atent. Dar nu bătrînul. Mai sensibil decît mulți alții, aşteptă răbdător pînă cînd liniştea deveni îndeajuns de apăsătoare, pentru ca Luke să spargă tăcerea.

— Cum a murit tatăl meu? întrebă el încetişor.

Kenobi ezită şi Luke simți că bătrînul nu dorea să discute această problemă delicată. Totuşi, spre deosebire de Owen Lars, el nu era în stare să se ascundă în spatele unei minciuni confortabile.

— A fost trădat şi ucis, spuse grav, Kenobi, fără să-l privească pe Luke, de un Jedi foarte tînăr, pe nume Darth Vader. Un băiat pe care-l pregăteam eu. Unul dintre cei

mai sclipitori discipoli ai mei... unul dintre cele mai mari eşecuri ale mele...

Ben îşi reluă plimbarea.

— Vader s-a folosit de Forță şi pregătirea sa pentru a face rău, pentru a se pune în slujba împăraților corupți de mai tîrziu. Puțini au fost cei care să i se împotrivească lui Vader, căci, pe atunci, Cavalerii Jedi deja se dezorganizaseră, se risipiseră sau muriseră. Astăzi ei au dispărut cu desăvîrşire.

O expresie de nepătruns stărui o clipă pe chipul lui Kenobi.

— În multe privințe, ei au fost prea buni, prea încrezători pentru a putea rezista. Au crezut prea mult în stabilitatea Republicii şi nu au înțeles că, deşi trupul era sănătos, capul se putea îmbolnăvi şi şubrezi, căzînd victimă manipulărilor unora, ca de pildă Împăratul. Aş vrea să ştiu ce urmăreşte Vader. Uneori am sentimentul că stă în aşteptare, punînd la cale cine ştie ce absurditate odioasă. Acesta este destinul unuia care stăpâneşte Forța şi se lasă mistuit de partea ei întunecată.

Luke făcu o strîmbătură de nedumerire.

— Forța? Este a doua oară că rostiți acest cuvînt. Kenobi dădu din cap.

— Uneori uit în prezența cui vorbesc. Hai să spunem că Forța este acel ceva pe care trebuie să-l aibă un Jedi. Deşi nu s-a formulat pînă acum o explicație potrivită, oamenii de ştiință au emis teoria că ea este cîmpul de energie generat de ființele vii. Omul primitiv i-a bănuit existența, dar a rămas ignorant în ceea ce priveşte potențialul ei, milenii de-a rîndul. Numai anumiți indivizi au putut cunoaşte Forța în adevăratul sens al cuvîntului. Ei au fost etichetați fără milă: şarlatani, escroci, mistici... şi mai rău. Chiar mai puțini au reuşit s-o folosească. Şi, de cele mai multe ori, se dovedea prea puternică pentru ei, căci le depăşea capacitatea de control. Au fost greşit înțeleşi de contemporanii lor... şi mai rău.

Kenobi făcu un gest larg, atoatecuprinzător, cu ambele brațe.

— Forța îl înconjoară pe fiecare dintre noi. Unii cred că ea ne dirijează acțiunile şi nu viceversa. Cunoştințele despre Forță şi despre modul în care poate fi folosită, îi confereau unui Jedi puterea sa neobişnuită.

Kenobi îşi lăsă brațele în jos şi îl privi pe Luke pînă acesta începu să se foiască stînjenit pe scaun. Reîncepu să vorbească pe un ton atît de tranşant şi de tineresc, încît Luke tresări fără să vrea.

— Şi tu trebuie să înveți căile Forței, Luke... dacă e să vii cu mine pe Alderaan.

— Alderaan! sări Luke buimăcit din scaunul de la masa de lucru. Nu merg pe Alderaan! Nici măcar nu ştiu unde e...

Vaporizatoare, roboți, seceriş,... deodată lumea din jur păru să-l copleşească, încăperea mai devreme interesantă şi artefacturile stranii nu i se mai păreau acum decît puțin înspăimîntătoare. Privirea lui rătăci de jur împrejur, încercînd să evite ochii sfredelitori ai lui Ben Kenobi... bătrînul Ben... nebunul Ben... Generalul Obi-Wan...

— Trebuie să mă-ntorc acasă, se trezi mormăind cu o voce răguşită. E tîrziu. Se pare c-am încurcat-o, amintindu-şi de ceva, arătă spre nemişcatul R2. Poți să păstrezi robotul. Cred că asta aşteaptă. Mă gîndesc ce să-i spun unchiului... Sper..., adaugă el pierdut.

— Am nevoie de ajutorul tău, Luke, spuse Kenobi trist, dar categoric. Sînt prea bătrîn pentru astfel de lucruri. Nu cred că mai pot s-o duc la bun sfîrşit de unul singur. Misiunea aceasta este importantă.

I-l arătă cu o mişcare a capului pe R2.

— Ai auzit şi ai văzut mesajul.

— Dar... nu mă pot implica în aşa ceva, protestă Luke. Am treabă, avem de recoltat... deşi unchiul Owen a avut întotdeauna posibilitatea să angajeze mînă de lucru suplimentară... adică una, sau cel puțin aşa cred. N-am

cum să v-ajut. Nu acum. Şi, în plus, toate astea sînt atît de departe de-aici... şi pur şi simplu nu mă privesc.

— Vorbeşti ca unchiul tău, remarcă Kenobi fără ranchiună.

— Ah! Unchiul meu... Cum am să-i explic lui toate astea?

Bătrînul îşi reţinu un zîmbet, conştient de faptul că destinul lui Luke fusese deja hotărît. Fusese stabilit cu cinci minute înainte de a afla cum murise tatăl său. Fusese orânduit chiar mai înainte, cînd auzise întreg mesajul. Intrase în ordinea firească a lucrurilor încă de cînd văzuse prima oară holograma cu chipul rugător al frumoasei Leia Organa, aşa cum fusese proiectată, stîngaci, de micul robot. Kenobi ridică din umeri în sinea lui. Probabil că fusese hotărît chiar înainte de naşterea băiatului. Aceasta nu însemna că Ben credea în predestinare; credea însă din tot sufletul în ereditate... şi în Forţă.

— Nu uita, Luke, suferinţa unui om este suferinţa tuturor. Distanţele sînt irelevante pentru dreptate. Dacă nu este oprit destul de repede, răul va sfîrşi prin a-i devora pe toţi oamenii, indiferent că aceştia s-au împotrivit sau l-au ignorat.

— Cred că v-aş putea duce pînă la marginea Anchorhead-ului, consimţi nervos Luke. De acolo puteţi lua ceva spre Mos-Eisley, sau oriunde vreţi să ajungeţi...

— Foarte bine, încuviinţă Kenobi. Suficient pentru început. După-aceea trebuie să faci ceea ce simţi că e *bine.*

Luke se depărtă, de data aceasta complet năucit.

— O.K. Nu mă simt prea grozav acum...

Celula era îngrozitor de prost luminată. Cu acel minim insuficient, abia se puteau zări pereţii de metal negru şi plafonul înalt de deasupra. Încăperea, care fusese astfel proiectată încît să amplifice sentimentele de deznădejde ale deţinutului, îşi îndeplinea foarte bine menirea. Atît de

bine încît unica ei ocupantă tresări încordată cînd auzi un bîzîit ce venea dintr-un colț al celulei. Uşa metalică, ce începuse să culiseze, avea grosimea taliei ei, de parcă – gîndi fata cu amărăciune – le-ar fi fost frică că ea ar fi reşuit, doar cu mîinile goale, să treacă prin ea dacă ar fi fost mai puțin masivă.

Chinuindu-se să vadă, zări cîțiva gardieni imperiali postîndu-se în fața uşii. Leia Organa se dădu înapoi spre peretele opus, cercetîndu-i sfidătoare.

Expresia de hotărîre întipărită pe chipul ei se nărui de îndată ce o siluetă monstruoasă şi întunecată pătrunse în încăpere, alunecînd parcă. Prezența lui Vader îi zdrobea complet curajul, cu uşurința cu care un elefant zdrobeşte o coajă de ou. Ticălosul era urmat de silueta uscată a unui om în vîrstă care, în ciuda aparenței lui minuscule pe lîngă Lordul Întunecat, era aproape tot atît de înspăimîntător.

Darth Vader făcu un semn spre cineva aflat în afara celulei. Ceva ce zumzăia ca o albină monstruoasă se apropie şi trecu pragul. Leia se înăbuşi cu propria-i respirație la vederea acelui glob imens din metal negru. Stătea suspendat pe repulsori antigravitaționali; un păienjeniş de tije metalice îi înțesau suprafața, fiecare dintre ele purtînd în vîrf instrumente delicate.

Leia cerceta îngrozită acea ciudățenie. Auzise vorbindu-se despre astfel de monstruozități, dar nu crezuse vreodată cu adevărat că tehnicienii imperiali vor fi în stare să construiască aşa ceva. În memoria neîndurătoare a maşinăriei erau înregistrate toate barbarismele, toate ultragiile cunoscute şi trăite de omenire... ca şi de alte cîteva rase.

Vader şi Tarkin stăteau tăcuți, lăsîndu-i timp să studieze coşmarul suspendat în aer. Guvernatorul în special nu se amăgise cu gîndul că simpla prezență a dispozitivului o va îngrozi atît de mult, încît să le dea informațiile de care aveau nevoie. Aceasta nu însemna că interogatoriul care urma avea să fie exagerat de deza-

greabil. Din astfel de întîlniri, se cîştigau întotdeauna înțelepciune şi cunoştințe, iar senatorul promitea să fie un subiect foarte interesant.

Cînd consideră că a sosit momentul, Tarkin îi făcu robotului un semn.

— Ei; şi-acum, senatorul Organa, Prințesă Organa, vom discuta despre amplasamentul bazei principale a rebelilor!

Maşinăria porni către ea, apropiindu-se cu un zumzăit din ce în ce mai puternic. Forma ei sferică şi rece acoperi imaginea guvernatorului, a lui Vader, restul celulei... lumina... .

Prin ziduri şi prin uşa masivă penetrau zgomote înăbuşite. Acestea reuşeau cu greu să tulbure pacea şi liniştea ce domneau pe coridorul din fața celulei ermetic închise, dar chiar şi aşa, gardienii aflați acolo găsiră fel de fel de scuze ca să-şi părăsească tiptil posturile, îndepărtîndu-se la o distanță suficient de mare pentru a nu mai auzi nici măcar unul din acele sunete stranii.

VI

— Priveşte într-acolo, Luke, spuse Kenobi, arătînd spre sud-vest.

Spiderul continua să gonească prin deşertul nisipos.

— Aş zice că e fum.

Luke îşi aruncă doar o clipă privirea în direcția indicată.

— Nu văd nimic, domnule.

— Oricum, hai s-o cotim într-acolo. Poate că cineva e în pericol.

Luke viră. După cîtva timp putu vedea şi el, înălțîndu-se, fuioarele de fum pe care Kenobi le depistase cumva, mai devreme.

Trecînd peste o ridicătură uşoară, spiderul coborî panta lină a unui canion larg, dar nu adînc, presărat cu forme pîrjolite şi contorsionate, unele dintre ele anorganice, altele nu.

În mijlocul acestui masacru zăcea carcasa zdrobită a unui transportor jawa, asemeni unei balene metalice albite.

Luke opri vehiculul. Kenobi îl urmă prin nisip şi împreună începură să cerceteze rămăşițele dezastrului.

Lui Luke îi atraseră atenția cîteva urme uşoare în nisip. Grăbind puțin pasul, ajunse chiar lîngă ele şi le studie o vreme, după care îi strigă lui Kenobi:

— Se pare că e mîna oamenilor nisipurilor. Sînt urme de bantha. Luke remarcă licărirea unui obiect metalic pe jumătate îngropat în nisip. Şi uite şi-o bucată dintr-o sabie dublă, din cele pe care le folosesc ei, clătina din cap contrariat. Dar n-am auzit niciodată ca tîlharii să atace un transportor atît de mare.

Se aplecă pe spate, privind în sus la masivul transportor, ars din temelii.

Kenobi trecuse pe lîngă el. Studia urmele imense din nisip.

— Nu au fost ei, spuse el, calm. Dar au dorit ca noi... sau oricine altcineva care s-ar nimeri să treacă pe-aici... să creadă astfel.

Luke păşea alături de el.

— Nu înțeleg, domnule.

— Priveşte aceste urme cu atenție, îl instrui bătrînul, arătîndu-i-o pe cea mai apropiată, apoi pe celelalte. Nu observi nimic ciudat?

Luke clătină din cap.

— Cei ce-au trecut pe-aici călăreau doi cîte doi. Oamenii nisipurilor nu călăresc decît unul după altul, într-un

singur şir, pentru a induce în eroare, în privința puterii lor, pe orice urmăritori.

Luke privea cu gura căscată rîndurile paralele de urme. Kenobi aruncă o privire spre transportor. Îi arătă locurile unde rafalele armamentului individual aruncaseră în aer porți, trepte şi bare de susținere.

— Urmăreşte precizia cu care s-a tras. Oamenii nisipurilor nu sînt atît de calculați. De fapt, nimeni de pe Tatooine nu trage şi nu distruge cu atîta eficiență.

Îşi întoarse privirea spre orizont. Una dintre acele coame muntoase apropiate ascundea un secret... şi o amenințare.

— Numai trupele imperiale ar fi pregătit un atac asupra unui transportor cu o minuțiozitate atît de rece.

Luke se afla lîngă unul dintre trupurile mici şi boțite şi îl întoarse, cu piciorul, cu fața-n sus. Chipul i se schimonosi de scîrbă cînd văzu ce rămăsese din acea jalnică creatură.

— Aceştia sînt acei jawa care ni i-au vîndut pe R2-D2 şi pe C-3PO mie şi unchiului Owen. Recunosc croiala pelerinei acestuia. De ce-ar fi măcelărit trupele imperiale pe jawa şi pe oamenii nisipurilor? Probabil că au ucis şi nişte tîlhari ca să procure acei bantha.

Mintea îi lucra cu înverşunare şi îşi dădu seama că încordarea îi creştea într-un mod nefiresc, privind înapoi, spre spider, peste cadavrele de jawa, care se degradau cu iuțeală.

— Dar, dacă au luat urma roboților pînă au ajuns la jawa, înseamnă că de la ei au aflat mai întîi cui au fost vînduți. Asta i-ar conduce la...

Înnebunit, Luke o rupse la fugă spre spider.

— Luke! Aşteaptă... Luke! strigă Kenobi. E prea periculos! N-ar trebui...!

Luke nu mai auzea nimic în afara vuietului din urechi şi nu mai simțea nimic în afara clocotului din sufletul său. Sări în spider şi apăsă pe accelerator aproape în aceeaşi

clipă. Cu o explozie de nisip şi pietriş îi lăsă în urmă pe Kenobi şi pe cei doi roboţi, singuri printre acele trupuri carbonizate, pe fundalul epavei încă fumegînde a transportorului.

Fumul pe care Luke îl vedea pe cînd se apropia de casă avea o altă consistenţă decît cel ce se înălţa din scheletul transportorului. De-abia îşi mai aminti să oprească motorul spiderului în timp ce dădea capota la o parte şi sărea afară. Din găurile din pămînt se înălţau fuioare negre de fum.

Acele găuri fuseseră casa lui, singura pe care o cunoscuse vreodată. Acum puteau fi tot atît de bine gurile unor mici vulcani. Încercă de mai multe ori să pătrundă prin intrările de la suprafaţă în complexul de sub pămînt. De fiecare dată căldura puternică îl întorcea din drum, tuşind şi înecîndu-se.

Se poticnea neputincios, cu ochii înotîndu-i în lacrimi, nu numai din pricina fumului. Pe jumătate orbit, se împletici pînă la intrarea în garaj.

Ardea şi el. Dar poate că reuşiseră să scape cu celălalt spider.

— Mătuşă Beru... Unchiule Owen!

Nu se putea zări mare lucru prin ceaţa usturătoare. Pe culoar, i se arătară, printre lacrimi şi ceaţă, două mogîldeţe fumegînde. Mai că semănau cu...

Nu!

Se răsuci şi căzu la pămînt. Îngropîndu-şi faţa în nisip ca să nu mai fie silit să privească nicăieri.

Ecranul tridimensional acoperea un perete al vastei încăperi, de la podea pînă-n tavan. Pe el se puteau vedea un milion de stele. O parte foarte mică din galaxie, într-adevăr, dar aşa cum o afişa ecranul, părea o imagine impresionantă.

Jos, mult mai jos, silueta masivă a lui Darth Vader era

flancată de-o parte de guvernatorul Tarkin şi de cealaltă, de amiralul Motti şi generalul Tagge; conflictele personale dintre ei fuseseră date uitării într-un moment atît de solemn.

— Am făcut ultima verificare, îi informă Motti. Toate sistemele sînt în stare de funcționare.

Se întoarse spre ceilalți.

— Care va fi prima misiune de luptă?

Vader părea să nu fi auzit, căci mormăia încet, ca pentru sine:

— Are o stăpînire de sine nemaiîntîlnită. Rezistența ei la interogatoriu este considerabilă, privi în jos, la Tarkin: Va mai trece ceva timp pînă să reuşim să scoatem vreo informație utilă de la ea.

— Am considerat întotdeauna cam bizare metodele pe care le recomanzi, Vader.

— Sînt eficiente, protestă blînd Lordul Întunecat. Totuşi, în interesul accelerării procedurii, sînt receptiv la sugestiile tale.

Tarkin căzu pe gînduri.

— O astfel de încăpățînare poate fi îndulcită de multe ori, recurgînd la amenințări indirecte, adresate altcuiva decît persoanei în cauză.

— Ce vrei să spui?

— Cred că a venit timpul să demonstrăm puterea deplină a acestei stații. Am putea lovi două ținte dintr-o dată.

Îl instrui pe atentul Motti:

— Ordonă programatorilor să stabilească cursul spre sistemul Alderaan.

Mîndria nu-l împiedică pe Kenobi să-şi acopere nasul şi gura cu o eşarfă veche pentru a nu mai inhala toată duhoarea putridă ce se degaja din rug. Deşi posedau senzori olfactivi, R2-D2 şi C-3PO nu aveau nevoie de o astfel

de ecranare. Chiar C-3PO, deşi dotat pentru a percepe finețea aromelor, putea fi selectiv, la propria lui dorință.

Cei doi roboți îl ajutară pe Kenobi să arunce, pînă la ultimul, cadavrele în flăcările rugului funerar, apoi se dădură deoparte şi urmăriră combustia resturilor organice. Şi aceasta nu pentru că gunoierii deşertului n-ar fi reuşit cu tot atîta eficiență să recupereze transportorul pîrjolit dintre rămăşițele de carne, ci pentru că bătrînul era credincios unor valori pe care majoritatea oamenilor moderni le-ar fi considerat arhaice. Nu ar fi încredințat pe nimeni rozătoarelor şi viermilor de nisip, nici chiar pe un jawa împuțit.

La auzul unui zgomot ce creştea în intensitate, Kenobi renunță la ultimele gesturi ale acestei activități neplăcute şi, întorcîndu-se, văzu că spiderul se apropia cu o viteză mult mai mică decît cea cu care plecase. Vehiculul încetini şi se opri în apropiere. Nici o mişcare.

Făcînd un semn spre cei doi roboți pentru a-l urma, Ben o porni spre locul unde vehiculul stătea în aşteptare. Capota fu ridicată cu un gest brusc. Luke stătea neclintit pe locul pilotului. Nu privi în ochii cercetători ai lui Kenobi. Atît fu suficient pentru a-l înştiința pe bătrîn de ce se întîmplase.

— Îți împărtăşesc durerea, Luke, zise cu blîndețe, în cele din urmă. N-ai fi putut face nimic. Dac-ai fi fost acolo, acum ai fi mort şi tu, şi roboții s-ar afla în mîinile imperialilor. Nici chiar Forța...

— La naiba cu Forța ta! mîrîi Luke cu o violență neaşteptată.

Pentru o clipă, maxilarul său rămase într-o poziție care aparținea unui chip cu mult mai bătrîn.

— Te conduc pînă la cosmodromul din Mos Eisley, Ben. Vreau să merg cu tine... spre Alderaan. Acum nu mă mai ține nimic aici, privirile i se întoarseră scrutătoare asupra deşertului, ca pentru a zări ceva dincolo de nisipuri, stînci şi pereți de canioane: Vreau să învăț să fiu

aidoma unui Jedi, la fel ca şi tata. Vreau...

Tăcu; cuvintele i se împotmoleau în gîtlej ca un baraj de buşteni pe firul unei ape în vîltori.

Kenobi se strecură în vehicul, îi puse o mînă, blînd, pe umăr, apoi făcu loc celor doi roboţi.

— Voi face tot ce pot ca să te văd obţinînd ceea ce-ţi doreşti, Luke.

Tînărul dădu din cap şi coborî capota. Spiderul o porni spre sudest, lăsînd în urmă încă fumegîndul transportor, rugul funerar al acelor jawa şi tot ceea ce însemnase viaţa, pînă acum, pentru el.

Îşi parcară vehiculul lîngă marginea rîpei de gresie. Luke şi Ben se apropiară de buza prăpastiei şi priviră cu atenţie spre protuberanţele minuscule, forme regulate care erupeau din cîmpia scăldată în soare, de jos. Colajul electric de betoane uşoare, piatră şi structuri plastoide era răspîndit ca spiţele unei roţi, în jurul miezului format de centrala de distribuire a apei şi energiei.

De fapt, oraşul era mult mai mare decît părea, căci o bună parte din el se afla sub pămînt. De la această distanţă, depresiunile circulare ale staţiilor de lansare semănau cu nişte cratere făcute de bombe, adevărate ciupituri de vărsat pe obrazul oraşului.

Un vînt răcoros răscoli nisipul la picioarele lui Luke, pe cînd acesta îşi reglă ochelarii de protecţie.

— Iată-l, şopti Kenobi arătînd spre un grup de clădiri modeste, cosmodromul Mos Eisley – locul ideal în care să ne pierdem urma cît timp vom căuta o cale de a părăsi planeta. Nu există nicăieri pe Tatooine o mai nefericită adunătură de ticăloşi şi decăzuţi. Imperiul se află în alertă, în căutarea noastră, aşa că trebuie să fim foarte prudenţi. Dar printre populaţia pestriţă din Mos Eisley, am putea trece neobservaţi.

Luke părea hotărît.

— Sînt gata de orice, Obi-Wan.

"Mă întreb dacă înţelegi cu adevărat ce-ar putea în-

semna vorbele tale, Luke", gîndi Kenobi. Nu făcu decît să dea din cap pe cînd se întorceau la vehicul.

Spre deosebire de Anchorhead, Mos Eisley avea o populație destul de numeroasă; circulația devenea necesară chiar şi în timpul caniculei de peste zi. Destinate de la bun început ideii de comerț, chiar şi cele mai vechi clădiri din oraş fuseseră concepute în aşa fel încît să ofere protecție împotriva celor doi sori. Din exterior, păreau primitive şi multe dintre ele chiar aşa erau. Dar de multe ori, zidurile şi arcele din piatră veche mascau alte ziduri; duble, din oțel inoxidabil, între care circula liber un lichid de răcire.

Luke conducea spiderul prin cartierele periferice ale oraşului cînd apărură, ca din pămînt, cîteva siluete înalte, sclipitoare care începură să închidă un cerc în jurul lor.În primul moment de panică, lui Luke îi trecu, prin minte să ambaleze motorul şi să țîşnească printre pietoni şi celelalte vehicule. Simți că cineva îi strînge brațul cu o neaşteptată putere, reținîndu-l şi relaxîndu-l totodată. Îi aruncă o privire lui Kenobi. Acesta îi zîmbea prevenitor.

Dădu să-şi continue deci drumul cu o viteză potrivită circulației în oraş, sperînd că trupele imperiale aveau de îndeplinit o misiune în altă parte. Nu avură un asemenea noroc. Unul dintre soldați ridică o mînă înmănuşată. Luke fu nevoit să se execute; încetinind vehiculul, deveni conştient de atenția pe care le-o acordau trecătorii curioşi. Şi ceea ce era încă şi mai rău, privirea soldatului nu se îndreptă spre Kenobi sau el, ci spre cei doi roboți care stăteau nemişcați pe locurile din spate.

— De cînd aveți aceşti roboți? lătră soldatul.

După toate aparențele, nu era cazul să facă uz de politețe.

Preț de o clipă, Luke stătu ca prostit, apoi reuşi să îngaime:

— Cred că de trei sau patru ani.

— Sînt de vînzare, dacă-i doriți... Şi prețul e bun, in-

terveni Kenobi, reuşind de minune să lase impresia unui traficant de deşert ce încerca să-i ducă cu vorba pe imperialii ignoranți pentru a le lua repede ochii şi banii.

Ofițerul de serviciu nu catadicsi să răspundă. Era prea preocupat să examineze spiderul pe dedesubt.

— Veniți din sud? întrebă el.

— Nu, nu, răspunse Luke repede, locuim în vest, lîngă oraşul Bestine.

— Bestine? mormăi ofițerul, în timp ce ocolea vehicolul pentru a-i cerceta şi partea din față.

Luke se străduia să privească drept înainte. În cele din urmă, bipedul cuirasat îşi încheie inspecția. Apropiindu-se se opri amenințător lîngă Luke şi urlă:

— Să-ți văd carnetul de identitate!

Fără îndoială, imperialul îi simțise groaza şi nervozitatea, îşi zise Luke înnebunit.

Hotărîrea luată nu demult de a fi gata să înfrunte orice se topise deja, sub privirea vigilentă a soldatului ce se comporta ca un profesionist. Ştia ce-l aşteaptă dacă acesta ar fi apucat să arunce o privire pe carnetul de identitate, în care se aflau trecute adresa lui şi numele rudelor apropiate. Simți cum capul începe să-i vîjîie şi se lăsă moale în scaun.

Kenobi se aplecase spre ofițer şi-i vorbea degajat:

— Nu trebuie să-ți arate carnetul de identitate, îi şopti bătrînul cu un glas cît se poate de straniu.

Imperialul se uita la Kenobi cu o față inexpresivă şi spuse de parcă ar fi fost de la sine înțeles:

— Nu trebuie să-mi arăți carnetul de identitate.

Comportarea lui era contrară celei pe care o avea bătrînul: vocea îi era firească, dar expresia feței, ciudată.

— Aceştia nu sînt roboții pe care-i căutați, îi spuse Kenobi, amabil.

— Aceştia nu sînt roboții pe care-i căutăm.

— Este liber să-şi vadă de treburile lui.

— Eşti liber să-ți vezi de treburile tale, spuse ofițerul în

armură.

Expresia de uşurare ce apăru pe chipul lui Luke ar fi trebuit să fie la fel de revelatoare ca şi nervozitatea lui de mai-nainte, dar ofițerul o ignora.

— Dă-i drumul, şopti Kenobi.

— Dă-i drumul, îi ordonă ofițerul lui Luke.

Incapabil să hotărască dacă trebuia să salute, să dea din cap ori să mulțumească, Luke apăsă pe accelerator. Vehiculul porni, ieşind din cercul soldaților. Înainte de a vira la o cotitură, Luke îndrăzni să arunce o privire în urmă. Ofițerul care-i inspectase părea că se ciondăneşte cu cîțiva camarazi, deşi, de la distanța aceea, Luke nu putea fi sigur.

Îl iscodi cu privirea pe bătrînul înalt şi deschise gura să spună ceva. Kenobi nu făcu decît să clatine uşor din cap şi să zîmbească. Luke îşi înfrînse curiozitatea şi se concentră mai departe asupra drumului, pe străzile din ce în ce mai înguste.

Kenobi părea să ştie încotro se îndreptau. Luke studia clădirile dărăpănate şi indivizii dubioşi pe lîngă care treceau. Pătrunseră în sectorul cel mai vechi al oraşului şi, implicit, locul în care vechile vicii puteau înflori în deplină libertate.

Kenobi făcu un semn şi Luke opri spiderul în fața a ceea ce părea să fie una dintre primele clădiri ale cosmodromului inițial. Fusese transformată într-o cîrciumă; calitatea clientelei ce o frecventa era sugerată de diversitatea mijloacelor de transport parcate afară. Pe unele dintre ele Luke le ştia, despre altele auzise numai vorbindu-se. După configurația clădirii, cîrciuma se afla parțial îngropată în pămînt.

Pe cînd vehiculul prăfuit, dar încă lucios, se strecura spre un loc de parcare, le apăru în față, de nicăieri parcă, un jawa ce începu să-şi treacă pofticios mîinile pe metalul acestuia. Luke se aplecă în afară şi îi trînti cîteva vorbe atît de dure, încît piticul se şi făcu nevăzut.

— Nu pot să-i sufăr pe aceşti jawa, murmură 3P0 cu un dispreț mîndru. Sînt dezgustători.

Gîndurile lui Luke erau prea absorbite de modul în care scăpaseră ca prin urechile acului, ca să mai comenteze sentimentele robotului.

— Nu înțeleg totuşi, cum am scăpat de imperiali. Credeam că s-a zis cu noi.

— Forța stă în minte, Luke, şi uneori poate fi folosită pentru a-i influența pe alții. Este un aliat puternic. Dar cînd o vei cunoaşte mai bine, vei descoperi că poate fi şi un pericol.

Dînd din cap fără să înțeleagă prea bine, Luke arătă spre cîrciuma dărăpănată dar, indiscutabil, populară.

— Chiar crezi că putem găsi aici un pilot capabil să ne transporte pe Alderaan?

Kenobi ieşi din vehicul.

— Majoritatea piloților de cargou, pricepuți şi independenți, frecventează acest local, deşi mulți şi-ar putea permite unul mai *bun.* Aici pot vorbi liber. Ar fi trebuit să înveți pînă acum să faci distincția între aparență şi esență.

Luke privi din nou hainele ponosite ale bătrînului şi se simți ruşinat.

— Să fii totuşi cu ochii în patru. Locul poate fi periculos.

Intrînd în circiumă, Luke îşi forță privirea: era mai întuneric decît i-ar fi convenit. Poate datorită clienților fideli ai acestui local, care nu erau obişnuiți cu lumina, sau nu doreau să fie văzuți. Luke nu se gîndi că îmbinarea dintre interiorul slab luminat şi intrarea orbitor de strălucitoare permitea tuturor celor dinăuntru să-l observe pe fiecare nou venit înainte ca acesta să-i poată vedea pe ei.

Luke rămase impresionat de adunătura pestriță de la bar: creaturi cu un singur ochi sau cu o mie, ființe cu solzi, cu blană şi altele cu o piele ce părea că se încrețeşte şi-şi transformă consistența conform sentimentelor de moment.

Chiar pe lîngă bar se fîțîia un insectoid uriaş; Luke îl percepu doar ca pe o umbră înspăimîntătoare.

Nu se potrivea deloc cu cele două femei de lîngă el, poate cele mai înalte pe care le văzuse Luke vreodată. Şi totuşi, erau poate fiinţele cele mai normale în acea aglomerare şocantă de oameni la grămadă cu alte creaturi.

Tentacule, cleşti şi mîini ţineau nenumărate recipiente de băut de diferite forme şi mărimi. Conversaţia era o flecăreală continuă în limbi omeneşti şi străine.

Apropiindu-se de el, Kenobi gesticulă spre capătul îndepărtat al barului. Acolo se afla un grup compact de oameni cu o înfăţişare aspră, care trîndăveau, bînd, rîzînd şi istorisind povestioare de origini dubioase.

— Corellienii – piraţi, după toate aparenţele.

— Credeam că am venit să căutăm un căpitan independent cu navă proprie de închiriat, îi replică în şoaptă Luke.

— Chiar asta facem, tinere Luke, chiar asta, îi confirmă Kenobi. Trebuie să fie în grupul lor unul sau doi dintre aceia de care avem nevoie. Numai că în mentalitatea corelliană distincţia între cine posedă şi ce posedă tinde să se piardă cîteodată. Aşteaptă-mă aici.

Luke dădu din cap şi-l urmări pe Kenobi, croindu-şi drum prin mulţime. De îndată ce bătrînul începu să vorbească cu ei, aerul de suspiciune ce-l afişaseră la apropierea lui dispăru de pe feţele corellienilor.

Ceva îl înşfăcă pe Luke de umăr şi-l răsuci.

— Hei!

Privind de jur împrejur şi luptîndu-se să-şi recapete stăpînirea de sine, descoperi în faţa ochilor o namilă de om jegos. După felul în care era îmbrăcat, Luke bănui că acesta trebuie să fie barmanul, dacă nu chiar patronul cîrciumii.

— Ăştia n-au ce căuta aici, mîrîi el.

— Ce? întrebă tîmp Luke.

Nu-şi revenise încă de pe urma contactului brutal cu

acel amestec de culturi ale cîtorva zeci de rase diferite. Era cu totul altceva decît tripoul din spatele centralei electrice din Anchorhead.

— Roboții voştri, explică nerăbdător barmanul, arătîndu-i cu un deget gros.

Luke privi atent în direcția indicată: R2 şi 3PO stăteau şi ei tăcuți acolo.

— Trebuie să aştepte afară. Nu-i servim. Nu ținem băutură decît pentru ființe organice, nu artificiale, sfîrşi el cu o expresie scîrbită.

Lui Luke nu-i plăcu ideea de a-i trimite afară pe 3PO şi pe R2, dar nu vedea altă soluție.

Barmanul nu părea genul de om sensibil la argumente raționale şi, cînd îl căută din priviri pe bătrînul Ben, Luke îl descoperi cufundat într-o discuție gravă cu unul dintre corellieni.

Între timp, dialogul cu barmanul atrăsese atenția cîtorva tipi cu o înfățişare înfiorătoare care stăteau claie peste grămadă la cîțiva paşi de bar.

— Da, bineînțeles, spuse Luke, dîndu-şi seama că nu era nici locul, nici timpul potrivit pentru a pleda în favoarea drepturilor roboților. Îmi pare rău.

Îl privi pe C-3PO.

— Cred că e mai bine să stați afară în spider. Nu vrem s-avem necazuri aici.

— Sînt perfect de acord cu dumneavoastră, replică C-3PO, şi privind dincolo de Luke şi barman, întîlni privirile neprietenoase ale celor de la bar.

— Oricum nu am nevoie de ungere în clipa asta. Robotul cel înalt se îndreptă grăbit spre ieşire, împreună cu R2, ce venea legănat în urma lui.

Astfel luă sfîrşit disputa cu barmanul, dar Luke descoperi că era acum centrul unei nedorite atenții. Deveni dintr-o dată conştient de faptul că era singur şi se simțea de parcă fiecare pereche de ochi se oprea cînd şi cînd asupra lui, de parcă oamenii sau celelalte creaturi rîdeau

disprețuitor şi făceau comentarii la adresa lui.

Încercînd să-şi păstreze aerul de siguranță liniştită, îşi întoarse privirea spre Ben şi tresări speriat cînd văzu cu cine stătea acum de vorbă. Corellianul dispăruse. În locul lui, Kenobi pălăvrăgea cu un antropoid foarte înalt care, atunci cînd zîmbea, îşi dezvelea toți dinții.

Luke auzise despre rasa wookie, dar nu se aşteptase niciodată să vadă un reprezentant al ei cu atît mai puțin să-l cunoască. În ciuda unei figuri comice, foarte asemănătoare cu cea a unei maimuțe, wookieul nu părea deloc blajin. Numai ochii galbeni imenşi şi lucioşi îi îndulceau înfățişarea, dealtfel înfricoşătoare. Torsul său masiv era acoperit pe de-antregul cu o blană moale, deasă, roşcat-cafenie. Îmbrăcămintea deloc atractivă consta într-o pereche de banduliere cromate care conțineau muniție letală de un tip necunoscut lui Luke. În afară de acestea, rasa wookie nu mai purta, mare lucru.

Luke ştia că nimeni n-ar fi luat în rîs felul de a se îmbrăca al acestor creaturi. Văzu că alți clienți ai barului se învîrteau prin preajma uriaşului, fără să se apropie însă prea mult de el.

Doar Ben stătea de vorbă cu wookie în limba acestuia, ciondănindu-se şi şuierînd în surdină ca un wookie sadea.

Pe parcursul conversației, bătrînului i se oferi prilejul să arate în direcția lui Luke. La un moment dat, imensul antropoid se uită direct la el şi lăsă să-i scape un hohot de rîs înfiorător.

Nemulțumit de rolul pe care părea să-l joace în discuție, Luke se întoarse şi pretinse că-i ignoră. Poate că se purta nedrept față de acea ființă, dar se îndoia că acele hohote zguduitoare erau prietenoase.

În ruptul capului nu putea să priceapă ce voia Ben de la monstrul acela şi de ce îşi pierdea timpul într-o discuție guturală cu el, şi nu cu corellienii care se făcuseră între timp nevăzuți. Aşa că luă loc şi începu să soarbă din băutura lui în perfectă tăcere.

Ochii îi rătăceau peste mulțime, sperînd să întîlnească o privire care să-i răspundă fără nici o urmă de răutate.

Deodată, ceva îi dădu un brînci atît de puternic încît aproape căzu. Se întoarse furios; dar furia i se preschimbă în uimire. Se trezi față-n față cu o monstruozitate imensă, pătrățoasă, cu nenumărați ochi, dintr-o rasă necunoscută.

— *Negola deuaghi wuldagger?* bălmăji provocator apariția.

Luke nu mai văzuse ceva similar pînă atunci nu cunoştea nici specia, nici limba. Gîgîiala aceea ar fi putut avea semnificația unei provocări la luptă, a unei invitații de-a bea împreună un pahar, sau a unei cereri în căsătorie.

În ciuda ignoranței lui, Luke îşi putea da totuşi seama lupă modul cum creatura se legăna şi se împleticea pe suporții podali că se îmbibase prea mult cu ceea ce considera ea un intoxicant plăcut.

Neştiind ce să mai facă, Luke încercă să se întoarcă, să-şi vadă de băutură, prefăcîndu-se că o ignoră. Dar în timp ce se răsucea, un mic animal, o încrucişare între un capybara şi un pavian mic, sări să se ghemuiască lîngă tremurătorul multiochi. Se apropie şi o creatură umană, mică şi murdară şi îşi puse o mînă prietenoasă în jurul grămezii de carne fornăitoare.

— Nu-i placi, îl informă pe Luke creatura bondoacă cu o voce surprinzător de gravă.

— Îmi pare rău, zise Luke, dorindu-şi din tot sufletul să se afle în altă parte.

— Nici mie nu-mi placi, continuă zîmbitor micuțul, frățeşte solidar cu multiochiul, în dezaprobarea sa.

— Am spus că-mi pare rău.

Fie din pricina conversației pe care o avea cu creatura asemănătoare unui rozător, fie din cauza prea multor şprițuri, proprietarul ochilor răutăcioşi devenea din ce în ce mai agitat. Se aplecă, aproape răsturnîndu-se peste Luke şi-i scuipă în față un şuvoi de bolboroseli nedeslu-

şite. Luke simți ochii mulțimii ațintiți asupra lui, pe măsură ce devenea din ce în ce mai nervos.

— "Îmi pare rău", îl îngînă batjocoritor omulețul, beat criță. Ne insulți? Ai grijă cum vorbeşti cu noi. Toți sîntem căutați pentru crime, spuse el şi arătă spre prietenii lui beți. Sînt condamnat la moarte în douăsprezece sisteme diferite.

— Atunci o să fiu atent, mormăi Luke.

Omulețul trase un rînjet larg.

— Eşti un om mort.

După această replică, rozătorul scoase un rîgîit puternic. Era fie un semnal, fie un avertisment, pentru că toate speciile care se rezemaseră de bar se dădură de urgență înapoi, delimitînd un spațiu împrejurul lui Luke şi a potrivnicilor lui.

Încercînd să salveze situația, Luke schiță un zîmbet palid. Acesta i se stinse repede pe buze cînd văzu că cei trei îşi pregăteau armele portabile. Nu numai că nu le-ar fi putut rezista la toți, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum funcționau dispozitivele acelea ucigaşe.

— Nu merită să vă bateți capul cu ăsta micu! spuse calm o voce.

Luke privi în sus, tresărind. Nu-l auzise pe Kenobi apropiindu-se.

— Hai, dați-mi voie să vă fac la toți cinste!

În loc de răspuns, monstrul masiv rînji hidos şi întinse un mădular enorm. Luîndu-l prin surprindere pe Luke, îl prinse pe după tîmple şi îl expedie ca pe un titirez prin încăpere; în drumul lui se lovi de mese şi răsturnă o cană imensă, plină cu un lichid urît mirositor.

Mulțimea se retrase şi mai în spate; din rîndurile acestora se ridicară cîteva mormăieli şi fornăieli de avertizare, căci monstruozitatea beată îşi scosese din toc un pistol amenințător. Începu să-l agite în direcția lui Kenobi.

Asta îl trezi la viață pe barmanul pînă acum neutru. În timp ce se apropia ocolind capătul barului, dar avînd grijă

să nu intre în raza de acțiune a pistolului, le cerea stîngaci, gesticulînd ca un apucat:

— Nu trageți! Nu trageți! Nu aici!

Rozătorul clămpăni amenințător către el, iar cel cu mulți ochi şi arma ridicată îl învrednici cu un mormăit amenințător.

În acea fracțiune de secundă în care arma şi atenția posesorului ei nu mai fură îndreptate asupra lui, mîna bătrînului se strecură spre discul atîrnat la brîu. Bondocul începu să strige cînd o lumină alb-albăstruie mistuitoare străluminâ semiîntunericul cîrciumii.

Nu apucă să-şi termine țipătul. Totul se petrecu într-o clipită; omul se trezi zăcînd peste bar, gemînd şi scheunînd în timp ce-şi privea ciotul unui braț. Între începutul şi sfîrşitul acelui strigăt retezat, rozătorul fusese despicat perfect în două, mai jos de mijloc, jumătățile căzînd în direcții opuse. Gigantul multiocular îl privea încă, prostit, pe bătrînul ce sătea nemişcat în fața lui ținîndu-şi, cu un calm imperturbabil, sabia ridicată într-o anumită poziție, deasupra capului. Pistolul cromat al creaturii trase un singur foc, făcînd o gaură în uşa barului. Apoi torsul său fu despicat, cele două bucăți cauterizate căzînd fără viață pe podeaua rece.

Numai în clipa aceea lui Kenobi îi scăpă umbra unui oftat: numai atunci trupul său păru că se relaxează. Îşi lăsă sabia laser în jos apoi o ridică din nou încetişor într-o mişcare reflexă de salut care se încheie după ce-şi dezactivă arma şi şi o agăță, devenită acum inofensivă la şold.

Acea mişcare de final sparse liniştea apăsătoare care se lăsase în încăpere. Se reluară conversațiile, mişcarea pe scaune, cloncănitul cănilor, ulcioarelor şi al altor recipiente cu băutură de pe mese. Barmanul, însoțit de cîteva ajutoare, veni să evacueze dezgustătoarele cadavre. Bețivul mutilat se pierdu fără o vorbă în mulțime, bălăngănindu-şi ciotul brațului şi considerîndu-se

norocos.

După toate aparențele, cîrciuma revenise la starea inițială, cu o singură excepție: lui Ben Kenobi i se rezervase un loc respectabil la bar.

Luke de-abia auzea proaspăt reluata conversație. Era încă şocat de rapiditatea cu care se dăduse lupta şi de îndemînarea surprinzătoare a bătrînului. În timp ce gîndurile i se limpezeau şi se îndrepta spre Kenobi, putu auzi frînturi de discuții în jurul lui. Majoritatea dezbăteau cît de perfectă şi curată chiar fusese lupta.

— Eşti rănit, Luke, observă Kenobi plin de solicitudine.

Luke îşi pipăi umflătura pe care i-o făcuse creatura aceea imensă atunci cînd îl lovise.

— Eu..., începu el să spună, dar Kenobi îl întrerupse.

De parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, îi arătă spre matahala păroasă care-şi făcea loc prin mulțime, îndreptîndu-se spre ei.

— Acesta este Chewbacca, îi explică el cînd antropoidul li se alătură la bar. Este ofițer secund pe o navă care ar putea fi potrivită scopurilor noastre. Ne va conduce chiar acum la căpitanul şi proprietarul ei.

— Pe-aici, mormăi wookieul – sau cel puțin aşa i se păru lui Luke.

În orice caz, gestul de "urmați-mă" cu care namila îşi însoțise vorbele era lipsit de echivoc. Se înfundară în adîncul barului, cu wookieul în față, deschizîndu-le drum asemeni unei sape de foraj.

Afară, în fața cîrciumii, 3PO se fîțîia nervos pe lîngă spider. Aparent degajat, R2-D2 intrase într-o conversație electronică cu un alt R2 de un roşu strălucitor, proprietatea unui client al cîrciumii.

— De ce-o fi durînd atît de mult? S-au dus să închirieze o navă... nu o flotă.

3PO se opri brusc, făcîndu-i lui R2 un semn discret să

tacă. Apăruseră două uniforme imperiale. Aproape în aceeaşi clipă, din adîncurile barului, le ieşi în întâmpinare un bărbat neîngrijit.

— Nu-mi prea place chestia asta, murmură robotul înalt.

Luke îşi însuşise băutura altcuiva de pe tava unui chelner, în timp ce se îndreptau spre fundul cîrciumii. Sorbea din ea cu înghiţituri mici, cu aerul ameţit al cuiva care se ştie sub protecţia divină. Chiar atît de în siguranţă nu era el, dar în compania lui Kenobi şi a uriaşului wookie începea să creadă că nimeni din bar nu-i va arunca nici măcar o privire urîtă.

Într-un separeu se întîlniră cu un tînăr cu trăsături ascuţite, poate cu cinci ani mai mare decît Luke, poate cu doisprezece – era greu de spus. Afişa acea francheţe specifică unei persoane foarte încrezătoare – sau uneia nesănătos de nepăsătoare. Cînd îi văzu apropiindu-se, bărbatul trimise prostituata pe care o ţinea pe genunchi in drumul ei, şoptindu-i ceva care-i stîrni acesteia un rînjet larg şi aproape neuman.

Chewbacca îi mormăi ceva; acesta dădu din cap încuviinţînd şi privi în sus cu amabilitate la noii veniţi.

— Eşti destul de îndemînatic cu sabia aceea, bătrîne. Nu mai vezi în această parte a Imperiului pe cineva care s-o mînuiască atît de bine.

Dădu pe gît o duşcă mare din lichidul din cană.

— Sînt Han Solo, căpitanul *Şoimului Mileniului,* şi dintr-o dată deveni foarte afacerist, intrînd în miezul problemei: Chewie îmi spune că eşti în căutarea unui mijloc de deplasare spre Alderaan.

— Aşa e, fiule. Dacă este o navă rapidă, îi spuse Kenobi.

Solo nu se mînie din cauza acelui "fiule".

— Navă rapidă? Vrei să spui că n-aţi auzit pînă acum

de *Şoimul Mileniului?*

Kenobi părea amuzat.

— Ar fi trebuit?

— Este nava care a făcut cursa Kessel în mai puțin de douăsprezece subunități de timp standard, îi răspunse Solo indignat. Am depăşit nave galactice imperiale şi crucişătoare corelliene. Cred că e destul de rapidă pentru tine, bătrîne.

Furia lui se potoli repede.

— Ce transportăm?

— Numai pasageri. Eu, băiatul şi doi roboți. Nu răspund la alte întrebări.

Solo îşi privi cana, apoi se uită în sus:

— Aveți probleme pe-aici?

— Hai să spunem că am vrea să evităm încurcături cu Imperiul, răspunse Kenobi degajat.

— În ziua de azi ăsta poate fi un şiretlic. O să te coste-n plus.

Făcu nişte calcule în gînd.

— Cu totul, cam zece mii. În avans, şi adăugă cu un zîmbet: Nu răspund la alte întrebări.

Luke rămase cu gura căscată la pilot.

— Zece mii! Aproape că ne-am putea cumpăra nava noastră cu banii ăştia.

Solo ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. În orice caz, ați putea s-o pilotați?

— Te cred că da, i-o întoarse Luke ridicîndu-se. Nu sînt un pilot chiar aşa de neîndemînatic. Nu...

Simți din nou strînsoarea sigură pe braț.

— Nu avem aşa de mult la noi, explică Kenobi. Dar îți putem da două mii acum, plus alte cincisprezece cînd ajungem pe Alderaan.

Solo se aplecă în față, neîncrezător.

— Chiar vă puteți permite suma asta?

— Ți-i promit... din partea guvernului de pe Alderaan.

În cel mai rău caz, veți cîştiga doar o plată cinstită: două mii.

Dar Solo nu păru că auzise ultimele cuvinte.

— Şaptesprezece mii... Bine. Risc. V-ați găsit nava. Dar ca să evitați neplăceri cu imperialii, ar fi bine s-o ştergeți de-aici; altfel nici *Şoimul Mileniului* nu vă va mai fi de vreun folos.

Făcu un semn spre intrarea cîrciumii şi adăugă repede:

— Docul 94, la prima oră o dimineții.

Patru soldați imperiali, rătăcind cu privirea de la mese la bar şi înapoi, la separeul din spate, intraseră în cîrciumă. Se auzeau mormăieli prin mulțime, dar de cîte ori ochii unuia dintre cei patru, bine înarmați, îi căutau pe protestatari, cuvintele înghețau cu o repeziciune mohorîtă.

Îndreptîndu-se spre bar, ofițerul de serviciu îi puse barmanului cîteva întrebări scurte.

Namila şovăi o clipă, apoi arătă spre fundul încăperii. În timp ce făcea asta, ochii i se bulbucau încetul cu încetul. Cei ai ofițerului erau de nepătruns. Separeul spre care arătă era gol.

VII

În timp ce 3PO pîndea eventuala apariție a altor trupe imperiale, Luke şi Ben îl aşezau pe R2-D2 în spatele spiderului.

— Dacă nava lui Solo este atît de rapidă pe cît se laudă el, totul o să meargă strună, zise bătrînul cu satisfacție.

— Totuşi, două mii şi alte cincisprezece după ce aterizăm pe Alderaan!

— Nu cele cincisprezece mă îngrijorează, ci primele două, replică Kenobi. Mi-e teamă că va trebui să-ți vinzi spiderul.

Luke îşi plimbă privirea pe spider, dar nici urmă din emoția pe care o simțise cîndva la vederea lui – dispăruse împreună cu alte lucruri asupra cărora cel mai bine era să nu zăbovească cu gîndul.

— Foarte bine, consimți Luke cu indiferență. Nu cred că o să mai am nevoie de el.

Dintr-un alt separeu, ales pentru poziția sa avantajoasă, Solo şi Chewbacca îi urmăreau pe imperiali cum măsoară barul în lung şi-n lat. Privirile a doi dintre ei coborîră asupra corellianului. Wookieul scoase un mîrîit şi cei doi soldați grăbiră întrucîtva pasul.

Solo întoarse un zîmbet sardonic spre partenerul său.

— Chewie, afacerea asta ne-ar putea salva viețile. Şaptesprezece mii! clătină din cap uluit. Se pare, că cei doi sînt într-adevăr disperați. Mă întreb pentru ce-or fi urmăriți. Dar am rămas înțeleşi, nici o întrebare. Plătesc destul pentru asta. Hai s-o luăm din loc. *Şoimul* nu-şi face revizia singur.

— Pleci undeva, Solo?

Corellianul nu reuşi să identifice vocea care se auzea dintr-un translator electronic. Dar nu-i fu greu să-l recunoască pe vorbitor sau arma pe care acesta i-o vîrîse în coaste.

Creatura era bipedă, aproximativ de mărimea unui om, dar capul ei era ceva de neimaginat dacă nu acceptai comparația cu un stomac întors pe dos. Avea nişte ochi imenşi, fațetați şi bulbucați pe un chip de un verde ca mazărea, o creastă cu țepi scurți pe craniul țuguiat, iar gura şi nările alcătuiau un rît ca de tapir.

— La drept vorbind, replică încet Solo, chiar mă pregăteam să-l văd pe şeful tău. Poți să-i spui lui Jabba că am banii pe care i-i datorez.

— Asta ai spus şi ieri şi săptămîna trecută – şi acum

două săptămîni. Prea tîrziu, Solo. Nu mă mai întorc la Jabba cu încă una din minciunile tale.

Dar de data asta chiar am banii! protestă Solo.

— Foarte bine. Dă-mi-i acum, te rog.

Solo se aşeză încet pe scaun. Trimişii lui Jabba erau gata oricînd să apese pe trăgaci. Creatura luă loc pe scaunul din faţa lui, cu botul armei urîte îndreptat spre pieptul lui Solo.

— Nu-i am la mine. Spune-i lui Jabba...

— Cred că-i prea tîrziu. Jabba ar prefera nava ta.

— Peste cadavrul meu, replică acru corellianul.

Creatura nu păru impresionată.

— Dacă insişti. Vii afară cu mine, sau s-o fac aici?

— Nu cred că le-ar place încă un omor aici, remarcă Solo.

Din translatorul creaturii se auzi ceva ca un rîs.

— Mai că nu vor observa. Ridică-te, Solo. Aştept clipa asta de-atîta timp. M-ai umilit ultima oară în faţa lui Jabba cu scuzele tale pioase.

— Cred că ai dreptate.

Acel colţ al cîrciumii se lumină şi se umplu de zgomot şi cînd acestea păliră, din străinul onctuos nu mai rămăsese decît o pată subţire, fumegîndă pe podeaua de piatră.

Solo îşi retrase mîna de sub masă şi împreună cu ea şi arma încă fierbinte. Cîţiva dintre clienţii cîrciumii îl priveau buimăciţi, alţii cloncăneau mai pricepuţi. Ştiuseră că acea creatură comisese o greşeală fatală oferindu-i lui Solo prilejul să-şi ascundă mîinile sub masă.

— E nevoie de unul mult mai priceput, ca sa-l termine pe unul ca mine. Jabba s-a calicit întotdeauna cînd a fost vorba să-şi plătească oamenii.

Părăsind separeul împreună cu Chewbacca, îi aruncă din mers barmanului un pumn de monezi.

— Scuzaţi deranjul. Întotdeauna am fost un client dificil.

Soldați înarmați pînă-n dinți se deplasau grăbiți pe o străduță, aruncînd din cînd în cînd priviri chiorîşe fiinţelor îmbrăcate posac, vînzători amulanți de mărfuri exotice în chioşcuri mici şi dărăpănate. Aici, în sectoarele centrale din Mos Eisley, zidurile erau înalte şi înguste, conferind străduțelor un aspect de tunel.

Nimeni nu privea în urma lor furios; nimeni nu blestema şi nu striga obscenități. Aceşti soldați blindați circulau sub împuternicire imperială, cu armele expuse obraznic la vedere şi activate. Pretutindeni, oameni, neoameni şi roboți stăteau ghemuiți în pragul uşilor murdare. Printre maldărele de gunoaie şi mizerie, discutau şi încheiau tranzacții de o legalitate dubioasă.

Un vînt fierbinte străbătu şuierînd străduța şi soldații strînseră rîndurile. Precizia şi organizarea lor trădau teama față de astfel de cartiere sufocante.

Unul dintre ei se opri să încerce o uşă; era bine încuiată şi zăvorîtă. Un om murdar de nisip ce se tîra prin preajmă îi adresă nişte cuvinte pe jumătate incoerente. Ridicînd în sinea lui din umeri, soldatul îi aruncă o privire acră nebunului, pornind-o în josul străzii ca să-şi ajungă din urmă camarazii.

Aceştia erau deja departe cînd uşa se deschise, trosnind din balamale şi dinăuntru se iți o față metalică. În dreptul piciorului lui 3PO, o formă bondoacă se chinuia şi ea să vadă ceva.

— Aş fi preferat să merg cu stăpînul Luke decît să stau aici cu tine. Totuşi, ordinele sînt ordine. Nu ştiu prea exact care-i necazul, dar mai mult ca sigur că e din vina ta.

R2 răspunse cu un piuit aproape indescriptibil: un fel de chicotit.

— Controlează-ți vocabularul! îl preveni robotul mai înalt.

În parcarea prăfuită, spiderele vechi şi alte mijloace de transport mai puternice încă folosibile, puteau fi numărate pe degetele de la o mînă. Dar nu aceasta era grija lui Luke şi a lui Ben, aşa cum stăteau tîrguindu-se cu proprietarul înalt, al cărui aspect aducea cu cel al unei insecte. Nu se aflau aici ca să cumpere, ci ca să vîndă.

Trecătorii nu-i învredniceau pe cei ce se tîrguiau nici măcar cu o privire curioasă. Zilnic, în Mos Eisley, aveau loc sute de astfel de tranzacţii şi cu ele se îndeletniceau numai negociatorii şi nimeni altcineva.

În cele din urmă, încetă orice schimb de scuze şi ameninţări. Proprietarul finaliză vînzarea, înmînîndu-i lui Luke cîteva piese mici metalice, cu zgîrcenia cu care-ar fi donat fiole cu propriul lui sînge. Luke şi insectoidul îşi luară un formal rămas bun şi se despărţiră, fiecare dintre ei convins că el era cel care ieşise mai cîştigat din afacere.

– Spunea că e tot ce poate face. De cînd a apărut modelul XP-38, spiderele nu mai au căutare, oftă Luke.

— Nu fi aşa descurajat, îl dojeni Kenobi. Atît cît ţi-a dat, ne va ajunge. Mai am cît să completez suma.

Părăsiră strada prinpipală şi o cotiră pe o alee, trecînd pe lîngă un roboţel care mîna un ciopor de creaturi asemănătoare unor pui de furnicar. Pe cînd dădeau colţul, Luke căută din ochi licărirea acum stingheră a bătrînului său spider ,ultima lui legătură cu viaţa de pînă atunci. Apoi, nu mai avu timp să privească în urmă.

Ceva scund şi negricios, ce putea fi o făptură umană sub toate acele straturi de veşminte care o acopereau, ieşi din umbră după ce Luke şi Ben se îndepărtară. Continuă să privească în urma lor pînă ce aceştia se făcură nevăzuţi la o altă cotitură.

Intrarea în docul în care se afla mica navă galactică în formă de farfurie era blocată complet de şase siluete

umane şi neumane. Dintre acestea, primele erau cu mult mai groteşti decît celelalte. Un imens cazan mobil de muşchi şi grăsime, din care se înălța un cap păros şi plin de cicatrice, examina cu satisfacție semicercul asasinilor înarmați.

Făcu un pas înainte din centrul acelei semiluni şi strigă spre navă:

— Ieşi afară, Solo. Eşti încercuit.

— Dacă-i aşa, să ştii că stai cu fața în direcție greşită, se auzi o voce calmă.

Jabba Huttezul sări în sus – o privelişte ieşită din comun. Lacheii săi se răsuciră şi ei – Han Solo şi Chewbacca se aflau în spatele lor.

— Vezi, Jabba, te aşteptam.

Nici nu m-am îndoit că aşa vei face, zise Jabba, mulțumit şi alarmat deopotrivă de faptul că nici Solo, nici marele vookie nu păreau să fie înarmați.

— Nu sînt eu genul care să fugă, spuse Solo.

— Să fugi? De ce să fugi? i-o întoarse Jabba.

Aparenta absență a armelor îl îngrijora pe Jabba mai mult decît i-ar fi convenit să admită în sinea sa. Ceva nu era în regulă şi ar fi fost preferabil să nu ia decizii pripite înainte de a descoperi ce anume.

— Han, băiatule, uneori mă decepționezi. Aş vrea doar să ştiu de ce nu mi-ai plătit... aşa cum trebuia s-o faci de foarte multă vreme. Şi de ce a trebuit să-l cureți pe sărmanul Greedo? După toate prin care am trecut împreună, tu şi eu...

Solo zîmbi în colțul gurii.

— Las-o baltă, Jabba. N-a mai rămas sentiment în tine nici cît să aline durerile unei bacterii orfane. Cît despre Greedo, l-ai trimis să mă omoare.

— De ce-aş fi făcut asta, Han? protestă surprins Jabba. Eşti cei mai bun contrabandist din gaşcă. Eşti prea valoros ca să te curăț. Greedo nu făcea decît să transmită îngrijorarea mea firească față de amînările tale. N-avea de

gînd să te omoare.

— Ba eu aş zice că da. Data viitoare să nu-mi mai trimiți pe vreun dobitoc dintr-ăsta. Dacă ai ceva de spus, vino chiar tu în persoană să stai de vorbă cu mine.

Jabba clătină din cap şi fălcile îi tremurară – ecou leneş al durerii sale prefăcute.

— Han, Han... Dacă n-ar fi trebuit să te debarasezi de încărcătura aia de mirodenii! Înțelegi? Pur şi simplu nu pot să fac o excepție... Unde aş ajunge dacă fiecare pilot care face cntrabandă pentru mine s-ar debarasa de încărcătură la primul semn al apariției unei nave de război imperiale? Şi pe urmă, cînd îi cer despăgubiri, pilotul să-mi arate buzunarele goale. Nu e o afacere rentabilă. Pot fi generos şi iertător, dar nu pînă la a da faliment.

— Ştii, Jabba, uneori mi se poate întîmpla şi mie. Credeai că am făcut vînt mirodeniilor doar pentru că mă săturasem de mirosul lor? Am vrut să ți le transport tot atît de mult pe cît ai vrut tu să le primeşti. Nu am avut de ales.

Din nou, zîmbetul acela sardonic.

— Aşa cum spui tu, sînt prea valoros ca să fiu curățat. Dar am o cursă charter acum şi pot să-ți plătesc tot, plus încă ceva. Mai am însă nevoie de puțin timp. Îți pot da un aconto de o mie, restul peste trei săptămîni.

Namila păru că gîndeşte, apoi se adresă nu lui Solo, ci oamenilor lui:

— Lăsați armele în jos.

Îşi întoarse privirea şi zîmbetul răpitor către corellian, care aştepta prudent.

— Han, băiatule, fac asta numai pentru că eşti cel mai bun şi voi mai avea nevoie de tine cîndva. Aşa că, prin mărinimia sufletului meu şi grație inimii mele iertătoare – şi pentru, hai să spunem, douăzeci la sută în plus – îți mai acord încă puțin timp.

Glasul îi deveni brusc reținut.

— Dar asta e ultima oară. Dacă mă decepționezi încă o

dată, dacă tratezi generozitatea mea cu rîsul tău batjocoritor, voi pune un preț atît de mare pe capul tău, încît nu vei reuşi să te apropii de un sistem civilizat tot restul vieții tale pentru că pretutindeni numele şi chipul tău vor fi cunoscute multor oameni care-ți vor lua cu plăcere gîtul pentru a zecea parte din cît am să le promit.

— Mă bucur că-mi doreşti binele, tot atît de mult ca şi mine, replică amabil Solo, trecînd împreună cu Chewbacca pe sub privirile fixe ale asasinilor plătiți. Nu te nelinişti, Jabba, îți voi plăti. Dar nu pentru că mă amenințI. Îți voi plăti... pentru că aşa vreau eu.

— Începe acum cercetarea cosmodromului principal, declară comandantul, ce trebuia să alterneze mersul cu fuga pentru a ține pasul cu Darth Vader.

Adîncit în gînduri, Lordul Întunecat străbătea unul dintre culoarele principale ale stației de luptă, urmat de cîțiva aghiotanți.

— Au şi început să sosească rapoartele, continuă comandantul. E numai o chestiune de timp pînă să găsim roboții.

— Trimite întăriri dacă e necesar. Nu lua în seamă protestele guvernatorului planetar... Trebuie să intru în posesia roboților. Numai speranța că acele informații vor fi folosite împotriva noastră este cheia rezistenței ei la interogatorii.

— Înțeleg, Lord Vader. Pînă atunci însă trebuie să ne pierdem timpul cu planul prostesc al guvernatorului Tarkin de a o face să mărturisească.

— Am ajuns la docul 94, le spuse Luke lui Kenobi şi roboților, cu care se reîntîlniseră. Şi uite-l pe Chewbacca. Pare agitat.

Într-adevăr, marele wookie îşi flutura brațele pe dea-

supra capetelor mulțimii şi bălmăjea ceva cu voce tare în direcția lor. Grăbiră pasul, fără ca vreunul dintre ei să observe silueta pitică, înveşmîntată în negru, care îi urmărise încă de la parcajul de vehicule.

Creatura se retrase în pragul uşii şi scoase dintr-un toc, pierdut printre nenumăratele falduri ale pelerinei sale, un transmițător minuscul. Acesta arăta mult prea nou şi prea modern pentru a fi achiziția unui specimen atît de decrepit şi totuşi, cel care-l mînuia vorbea în el cu o siguranță fermă.

Docul 94, observă Luke, nu era diferit ca înfățişare de o mulțime de alte docuri cu nume grandioase, răspîndite pe cuprinsul localității Mos Eisley. În mare, era alcătuit dintr-o rampă de intrare şi un bazin artificial săpat în solul stîncos. Acesta servea ca zonă de filtrare a efectelor motoarelor antigravitaționale de gradul I, cu ajutorul cărora toate navele cosmice părăseau cîmpul gravitațional al planetei.

Matematica astronautică era destul de simplă chiar şi pentru Luke. Antigravitația putea opera numai dacă exista un cîmp gravitațional suficient de puternic pentru a impune o reacție negativă – ca aceea a unei planete -, în timp ce călătoria în hiperspațiu nu putea avea loc decît dacă nava se afla în afara oricărui cîmp gravitațional. De aici, necesitatea unui sistem dublu de propulsie pentru orice navă intergalactică.

Ca majoritatea docurilor din Mos Eisley, şi acesta era excavat şi executat cu zgîrcenie şi la repezeală. Marginile sale în pantă se fisurau pe alocuri, căci nu erau finisate ca cele de pe planetele mai populate. Luke simți că acesta alcătuieşte decorul ideal pentru nava spre care îi conducea Chewbacca.

Elipsoidul acela uzat, care numai cu greu putea purta denumirea de navă, părea construit din fragmente şi componente de carenă veche, considerate ca irecuperabile de altă navă. Era o minune că nu se desfăcea în bucăți, gîndi

Luke. Încercarea de a-şi închipui acest vehicul plutind prin spațiu i-ar fi provocat un acces de isterie... dacă situația n-ar fi fost atît de gravă. Dar să-ți treacă prin minte că ai putea călători spre Alderaan în aşa ceva...

— Ce gunoi! murmură el în cele din urmă, nemaiputînd să-şi înfrîneze sentimentele.

Se aflau deja pe rampă, în drum spre portul descoperit.

— Cu siguranță n-ar face față în hiperspațiu!

Kenobi nu comenta, nu făcu decît un semn arătînd spre port, de unde le venea cineva în întîmpinare.

Fie că avea un auz extraordinar de fin, fie că era obişnuit cu reacția pe care *Şoimul Mileniului* o provoca în eventualii pasageri, Solo le mărturisi, apropiindu-se de ei:

— Poate că nu arată cine ştie ce, dar funcționează excelent. Chiar eu i-am făcut cîteva modificări nemaiîntîlnite. În afară de pilotaj, îmi place să fac şi mici reparații. Atinge cinci factori peste viteza luminii.

Luke se scărpină în cap, încercînd să reevalueze nava prin perspectiva afirmațiilor proprietarului ei. Ori corellianul era cel mai mare mincinos din această regiune a galaxiei, ori nava nu arăta chiar cît valora. Luke se gîndi încă o dată, retrospectiv la povața bătrînului Ben, de a nu se încrede în impresiile de moment, şi hotărî să-şi amîne evaluarea navei şi a pilotului ei pînă după ce îi va fi văzut în acțiune.

Chewbacca rămăsese în urmă, la intrarea în doc. Acum venea în goană pe rampă ca un vîrtej păros, turuind agitat spre Solo. Pilotul îl ascultă cu stăpînire de sine, dînd din cap la răstimpuri, apoi îi dădu o comandă scurtă. Wookieul se năpusti în navă, oprindu-se numai ca să-i îndemne pe ceilalți să-l urmeze.

— Se pare că trebuie să ne grăbim puțin, zise Solo misterios, aşa că dacă intrați mai repede în navă, pornim imediat.

Luke era cît pe ce să întrebe ceva, dar Kenobi îl

îndemnă să urce. Roboții îi urmau.

Odată ajuns înăuntru, Luke privi puțin surprins cum corpolentul Chewbacca, răsucindu-se şi contorsionîndu-se, încerca să-şi facă loc pe scaunul pilotului, care, în ciuda transformărilor suferite, era departe de a suporta firesc acea formă greoaie. Wookieul apăsă cîteva butoane cu nişte degete aparent prea mari pentru această îndeletnicire. Labele lui imense se mişcau cu o grație uimitoare deasupra panoului de comandă.

De undeva, din interiorul navei, se ridică un zumzet grav: motoarele fuseseră pornite. Aşezați pe locurile libere din culoarul principal, Luke şi Ben îşi puneau centurile de siguranță.

La intrarea în doc, din falduri întunecate de veşminte se ivi un bot prelung şi, de o parte şi alta a acelui imens proboscis, ochii priviră încordați. Se întoarseră împreună cu capul, căci opt soldați imperiali se apropiau grăbiți şi, cum poate era de aşteptat, se îndreptară țintă spre acea siluetă enigmatică care-i şopti ceva şefului, gesticulînd spre doc. Probabil că informația era supărătoare. Activîndu-şi armele şi ridicîndu-şi-le în poziție de tragere, soldații se năpustiră în grup compact, spre intrarea în doc.

Lui Solo îi atrase atenția un licăr de lumină reflectat de o suprafață metalică în mişcare: se arătau deja siluetele nedorite ale primilor soldați. Era puțin probabil, gîndi Solo, că veniseră pînă acolo doar ca să-i întrebe de sănătate. Bănuiala lui se confirmă înainte de a apuca să protesteze împotriva pătrunderii lor abuzive în doc, căci o parte din ei se lăsară în genunchi şi deschiseră focul asupra lui. Solo se chirci, retrăgîndu-se înăuntru şi strigă spre prova:

— Chewie, scuturile deflectoare... repede! Scoate-ne de-aici!

Răspunsul veni sub forma unui muget gutural.

Relativ protejat de intrarea în navă, Solo îşi scoase pistolul şi reuşi să răspundă agresorilor cu cîteva focuri. Înțelegînd că prada lor nu era nici neajutorată, nici în agonie, soldații descoperiți se aruncară în lături, adăpostindu-se.

Zumzăitul grav se preschimbă într-un fel de scîncet, apoi într-un urlet asurzitor, exact în momentul în care Solo atinse un buton de acționare rapidă. Brusc, chepengul de deasupra se trînti cu zgomot.

În timp ce soldații se retrăgeau bulucindu-se spre ieşirea din doc, pămîntul începu să se cutremure. În goana lor, se ciocniră de un al doilea pluton care tocmai se îndrepta într-acolo, ca răspuns prompt la apelul de alertă. Unul dintre soldați, gesticulînd ca un apucat, încerca să explice ofițerului inferior nou-venit ce se petrecuse.

Odată ce acesta, gîfîind, termină ce avea de spus, ofițerul scoase un radio-telefon compact şi răcni în el:

— Puntea de control... Încearcă să ne scape! Trimiteți tot ce vă stă la dispoziție după această navă.

Pe tot cuprinsul aeroportului din Mos Eisley începu să răsune alarma, răspîndindu-se dinspre docul 94 în cercuri concentrice de îngrijorare.

Cîțiva soldați ce patrulau pe o străduță reacționară la alarma generală în acelaşi timp în care văzură micul cargou ridicîndu-se grațios pe cerul senin de deasupra oraşului. Se făcu mic cît o gămălie înainte ca ei să apuce să ridice armele.

Luke şi Ben îşi desfăcuseră deja centurile cînd Solo trecu pe lîngă ei, îndreptîndu-se spre carlingă cu pasul uşor şi degajat al celui obişnuit cu zborurile intergalactice. Ajuns acolo, mai mult se prăbuşi decît se aşeză în scaunul pilotului şi începu îndată să verifice semnalele şi cotele afişate. În scaunul de lîngă el, Chewie mormăia şi mîrîia ca un motor de spider prost reglat. Întoarse spatele

comenzilor din fața sa şi înfipse un deget în ecranul de urmărire.

Solo îi aruncă o privire din colțul ochilor, apoi se răsuci enervat spre propriul său panou.

— Ştiu... ştiu... se pare că sînt vreo trei distrugătoare. Cineva are ceva cu pasagerii noştri, mai mult ca sigur. De data asta ne-am băgat în bucluc. Încearcă să-i ții cumva la distanță, pînă cînd am să izbutesc să termin programarea pentru saltul supraluminic. Reglează unghiul deflectoarelor, ca să ne apere cît mai bine.

Cu aceste cuvinte încheie conversația cu uriaşul wookie, în timp ce mîinile sale începuseră deja să meştereasc㠄 la terminalele computerului. Solo nici măcar nu se întoarse cînd o mică formă cilindrică apăru în cadrul uşii din spatele lui. R2 piui cîteva observații, apoi o luă din loc.

Scannerele amplasate în spate afişau imaginea galbenă şi neprietenoasă a lui Tatooine, care se făcea tot mai mic pe măsură ce ei se îndepărtau rapid de el. Dar nu suficient de rapid pentru cele trei puncte luminoase ce indicau prezența navelor de război imperiale aflate pe urmele lor.

Dacă Solo ignorase apariția lui R2, în momentul în care în carlingă intrară cei doi oameni, se întoarse cu totul spre ei.

— Mai vin două din direcții diferite, le spuse el, cercetînd aparatele. Încearcă să ne facă țăndări înainte să accelerăm. Cinci interceptoare... Ce naiba ați făcut de ne-ați pricopsit cu ei?

— Nu poți să măreşti distanța? întrebă sarcastic Luke, ignorînd întrebarea pilotului. Mi se pare că ai spus că acest obiect este rapid.

— Ai grijă cum vorbeşti, puştiule... Altfel ai să te trezeşti că-ți iei zborul spre casă. În primul rînd, sînt prea mulți... Dar o dată ce-am făcut saltul în hiperspațiu, vom fi în siguranță.

Zîmbi cu subînțeles.

— Nimeni nu poate urmări cu precizie o navă care

zboară cu viteza luminii. În plus, ştiu cîteva şmecherii care-ar trebui să ne piardă urma, aiurind orice codiță, oricît de perseverentă ar fi ea. Aş fi preferat să ştiu dinainte că sînteți atît de cunoscuți.

— De ce? întrebă Luke provocator. Ne-ai fi refuzat?

— Nu neapărat, replică corellianul, refuzînd să-şi iasă din sărite. Dar pe cuvîntul meu că v-aş fi pus să plătiți mai mult.

Lui Luke îi stătu pe limbă să-i răspundă ceva. Nu mai avu cînd s-o facă. Îşi aruncă brațele în sus, ferindu-şi chipul de strălucitoarea flamă roşie ce conferi temporar spațiului întunecat de dincolo de hublouri, aspectul suprafeței unui soare.

Kenobi, Solo şi chiar Chewbacca făcură la fel, căci datorită proximității exploziei, scutul fototropic aproape că fusese perforat.

— De-abia de acum încolo situația devine interesantă, mormăi Solo.

— Cît mai avem pînă la salt? întrebă calm Kenobi, fără să lase impresia că-l îngrijora faptul că, din clipă în clipă, puteau înceta cu toții să mai existe.

— Ne aflăm încă sub influența gravitațională a lui Tatooine, răspunse sec Solo. Mai sînt cîteva minute pînă cînd computerul de navigație va putea compensa şi efectua un salt precis. Aş putea trece peste decizia lui, dar atunci, probabil că motorul s-ar face țăndări. Şi asta mi-ar căptuşi frumos nava şi cu nişte rămăşițe metalice, pe lîngă voi.

— Cîteva minute... murmură Luke, privind ecranul. La viteza cu care vin...

— Călătoria prin hiperspațiu nu e o treabă la fel de uşoară ca împrăştiatul insecticidului peste recoltă, puştiule. Ai încercat vreodată să calculezi un salt supraluminic?

Luke se văzu silit să clatine din cap.

— Nu e de glumit. Ce-ai zice dacă ne-am grăbi şi-am trece drept printr-o stea sau printr-un alt fenomen spațial

prietenos, ca de pildă o gaură neagră? Asta ar pune capăt imediat călătoriei noastre.

Noi explozii străluminară nava, în ciuda eforturilor lui Chewbacca de a ieşi din raza de acţiune a distrugătoarelor.

Pe panoul de bord al lui Solo începu să pîlpîie o lumină roşie de avertizare.

— Ce-i asta? întrebă nervos Luke.

— Pierdem un scut deflector, îl informă Solo cu aerul unui om aflat pe punctul de a i se scoate un dinte. Mai bine v-aţi pune centurile de siguranţă. Mai avem puţin şi vom face saltul. Ar fi rău de noi dacă ne-ar lovi chiar în momentul acela.

În compartimentul central, 3PO se fixa deja în scaunul său cu braţele-i metalice mai puternice şi mai sigure decît o centură de siguranţă. Şocurile din ce în ce mai puternice, produse de descărcările de energie asupra deflectorilor navei, îl zgîlţîiau pe R2 înainte şi înapoi:

— Chiar era necesar drumul ăsta? se întrebă disperat 3PO. Uitasem cît de mult urăsc călătoriile galactice.

Amuţi cînd apărură Luke şi Ben pentru a se instala pe locurile lor şi a-şi pune centurile de siguranţă.

În mod ciudat, Luke se gîndea la un cîine de-al lui, de demult, atunci cînd ceva extraordinar de puternic smulse nava cu o forţă titanică.

Amiralul Motti intră în tăcuta sală de conferinţe. Pe chipul lui se reflecta, în dungi subţiri, lumina provenind de la sursele liniare din pereţi.

Îşi îndreptă privirea spre locul unde guvernatorul Tarkin stătea în faţa vizorului curbat şi se înclină uşor. Deşi prin acesta se vedea un mic smarald, dovada faptului că se apropiau de o nouă planetă, Motti anunţă oficial:

— Am pătruns în sistemul Alderaan. Aşteptăm ordinele dumneavoastră.

Dinspre uşă se auzi un semnal de avertizare şi Tarkin

făcu un gest de falsă curtenie spre amiral.

— Mai aşteaptă o clipă, Motti.

Uşa culisă lateral şi înăuntru păşi Leia Organa, între doi gardieni înarmați, urmată de Darth Vader.

— Eu sînt..., începu Tarkin.

— Ştiu cine eşti, îi trînti ea, Guvernatorul Tarkin. Mă aşteptam să te găsesc în lesa lui Vader. Mi s-a părut că-ți recunosc duhoarea unică cînd am păşit întîia oară la bordul acestei stații.

— Încîntătoare pînă la sfîrşit, declară Tarkin într-o manieră care sugera că numai încîntat nu era. Nici nu ştiți cît de greu mi-a fost să vă semnez ordinul de execuție.

Pe chip i se instală o expresie de durere prefăcută.

— Bineînțeles, dacă ați fi cooperat cu noi în această investigație, lucrurile ar fi stat altfel. Lord Vader m-a informat că rezistența dumneavoastră la metodele noastre tradiționale de anchetă...

— Tortura, adică, replică ea cu o voce puțin tremurată.

— Hai să nu ne jucăm de-a semantica, zîmbi Tarkin.

— Sînt surprinsă că ai avut curajul să-ți asumi răspunderea de a da un ordin.

Tarkin oftă în silă.

— Sînt un om devotat cauzei şi puține sînt plăcerile pe care mi le rezerv. Una dintre ele este aceea de a vă invita, înainte de execuție, la o mică ceremonie. Aceasta va conferi stației de luptă statutul de operaționalitate şi va certifica, în acelaşi timp, intrarea într-o nouă eră, aceea a supremației tehnice imperiale. Această stație va închide, o dată pentru totdeauna, lanțul imperial în jurul milioanelor de sisteme galactice, aflate sub stăpînirea noastră. Alianța dumneavoastră meschină nu ne va mai stîrni îngrijorarea. După demonstrația de azi, nimeni nu va mai îndrăzni să se împotrivească decretului imperial, nici chiar Senatul.

Organa îl privi cu dispreț:

— Nu cu de-a sila veți ține Imperiul unit. Unirea n-a putut fi niciodată menținută cu de-a sila cine ştie cît. Cu

cît strînsoarea va fi mai puternică, cu atît mai multe sisteme ți se vor scurge printre degete. Eşti prost, guvernatorule. Proştii se înecă bînd din paharul propriilor iluzii.

Cu o față de un galben mortuar, Tarkin vînji asemeni unui craniu.

— Ar fi interesant de ştiut ce modalitate de execuție îți pregăteşte Lord Vader. Sînt sigur că va face cea mai potrivită alegere pentru tine... şi pentru el. Dar înainte de a ne despărți trebuie să-ți demonstrăm puterea acestei stații o dată pentru totdeauna, într-o manieră definitivă. Într-un fel, ai determinat alegerea subiectului. Din moment ce te-ai dovedit recalcitrantă în a ne da informații despre cuibul rebelilor, am hotărît să alegem, ca o alternativă, planeta ta de baştină.

— Nu, nu se poate! Alderaan este o lume paşnică, lipsită de apărare. N-aveți dreptul...

— Ai prefera altă țintă? Poate una militară? Ochii lui Tarkin străluciră; ridică din umeri şi continuă: M-am săturat de jocurile astea. Pentru ultima oară, unde este baza rebelilor?

O voce anunța printr-un difuzor ascuns vederii că se apropiaseră de sistemul gravitațional al lui Alderaan, la aproximativ şase diametre planetare.

— Dantooine, şopti ea, privind în jos spre punte, fără urmă de sfidare în glas. Sînt pe Dantooine.

Tarkin scoase un oftat de satisfacție, apoi se întoarse spre silueta întunecată din apropiere.

— Vezi, Lord Vader? Poate fi rezonabilă.

Îşi îndreptă atenția spre ceilalți ofițeri.

— După ce terminăm cu acest mic test ne vom grăbi spre Dantooine. Puteți începe operațiunea, domnilor.

Trebuiră să treacă cîteva clipe pentru ca vorbele lui Tarkin, atît de simplu rostite, să fie înțelese.

— Ce? strigă Organa în cele din urmă.

— Dantooine, explică Tarkin, cercetîndu-şi degetele,

este prea departe de centrele populate ale Imperiului, ca să servească ca subiect demonstrației noastre. Ne trebuie o planetă localizată mai central. Nu-ți fie teamă, ne vom ocupa şi de prietenii de pe Dantooine cît de curînd.

— Dar ai spus..., protestă Organa.

— Singurele cuvinte cu înțeles sînt ultimele pe care le-am rostit, o întrerupse Tarkin şfichiuitor. Vom proceda la distrugerea lui Alderaan, aşa cum am planificat. Apoi vei participa, împreună cu noi, la spectacolul distrugerii planetei Dantooine, centrul acestei rebeliuni studipe şi inutile, făcu un semn către cei doi gardieni. Escortați-o pînă la nivelul principal de observație şi asigurați-vă că i se oferă vizibilitate maximă, zise el, zîmbind.

VIII

Solo era adîncit în verificarea parametrilor indicați de aparatele de măsură şi de contoarele din cală. Cînd şi cînd, trecea o cutie mică peste numeroşii senzori, citea rezultatul şi plescăia de plăcere.

— Puteți să vă liniştiți în privința "amicilor" voştri imperiali, se adresă el lui Ben şi Luke. Acum nu ne vor mai putea urmări. V-am spus că o să scap de ei!

Nu este exclus ca bătrînul să fi încuviințat cu o mişcare scurtă din cap, dar în acel moment îi explica preocupat ceva lui Luke.

— Nu mă felicitați toți dintr-o dată, mormăi Solo, uşor vexat. Oricum, computerul de navigație calculează sosirea noastră pe orbita planetei Alderaan cu o precizie de zero-zero-doi. Mi-e teamă că după această mică aventură, va trebui să formatez o înregistrare nouă.

Se întoarse să-şi continue verificarea, trecînd pe lîngă o măsuță circulară. Suprafața acesteia era acoperită cu

pătrățele, luminate de dedesubt; pe fiecare latură a ei era fixat un monitor al computerului. Cîteva dintre acele pătrate minuscule proiectau deasupra mesei siluete tridimensionale.

Chewbacca stătea aplecat peste una din laturi, cu bărbia sprijinită în mîinile sale enorme. Ochii săi mari străluceau şi părul de pe față i se răsculase, în semn de mare mulțumire de sine.

Sau cel puțin aşa a fost pînă în momentul în care R2-D2, aflat vizavi de wookie, îşi ridică unul din brațele sale groase, dotate cu cleşti, şi atinse cîteva taste ale monitorului din fața şa. O figurină traversă hotărîtă tabla şi se opri deasupra unui alt pătrat.

Pe chipul lui Chewbacca apăru o expresie de uimire care se preschimbă în furie pe cînd studia noua configurație. Aruncă o privire scăpărînd de ură, peste masă, apoi începu să reverse asupra roboțelului inofensiv un şuvoi de bolboroseli injurioase. R2 nu-i putu răspunde decît cu un piuit, dar 3PO interveni imediat în numele mai puțin elocventului său prieten, pornind o polemică cu antropoidul mătăhălos.

— A făcut o mutare corectă. Nu te-ajută cu nimic dacă țipi.

Atras de dispută, Solo privi în spate, peste umăr, încruntîndu-se puțin.

— Cedați-i partida. Oricum, prietenul tău este mult mai bun. Nu-i bine să supărați un wookie.

— Aş putea fi de acord cu această opinie, domnule, replică 3PO, dar aici este vorba de principiu. Sînt anumite reguli pe care orice ființă rațională trebuie să le respecte. Dacă cineva le încalcă dintr-un anumit motiv, fie şi numai ca să intimideze, atunci acea persoană îşi anulează dreptul de a fi numită inteligentă.

— Sper să nu uite nici unul dintre voi lucrul ăsta, îi zise Solo, cînd Chewbacca o să vă smulgă brațele, şi ție, şi micului tău prieten.

— În afară de asta, continuă 3PO, nedorind să piardă ocazia, să profiți sau să încerci să te impui în fața unuia mai slab decît tine este o dovadă clară de lipsă de sportivitate.

Aceste cuvinte îi smulseră lui R2 un piuit ofensat şi curînd, între cei doi roboți, izbucni o violentă ceartă electronică. Chewbacca continua să bolborosească spre fiecare în parte, pe rînd agitîndu-şi cînd şi cînd brațele şi toate acestea în ciuda faptului că piesele translucide aşteptau cuminți pe tablă.

Ignorînd altercația Luke împietrise în mijlocul calei, cu sabia laser activată şi ridicată deasupra capului. Demodata armă zumzăia grav, în timp ce Luke para şi fanda sub îndrumarea lui Ben Kenobi. Din cînd în cînd, Solo îi arunca lui Luke cîte-o privire şi, urmărind mişcările stîngace ale acestuia, o undă de îngîmfare îi traversă chipul fin.

— Nu aşa, Luke, loviturile tale sînt prea smucite, ele trebuie să curgă, îl corectă blînd Kenobi. Nu uita, Forța este omniprezentă. Te învăluie, dar şi iradiază din tine. De fapt, un luptător Jedi poate simți Forța ca pe un obiect fizic.

— Atunci, ea este un cîmp de energie? întrebă Luke.

— Este un cîmp de energie şi ceva mai mult de-atît, continuă Kenobi, aproape mistic. Este o aură care stăpîneşte şi se supune, în acelaşi timp, un nimic care poate înfăptui minuni – rămase o clipă pe gînduri. Nimeni, nici chiar învățații Jedi nu au reuşit să definească cu adevărat Forța. Poate că nimeni n-o va face vreodată. Uneori, în definițiile Forței, găseşti pe cît de multă ştiință, pe atît de multă magie. Totuşi, ce este un magician, dacă nu un teoretician care practică? Acum, hai să mai încercăm o dată.

Bătrînul ridică într-o mînă o sferă argintie cam de mărimea pumnului unui om. Înțesată cu nişte antene subțiri, unele la fel de delicate ca cele ale unui fluture. O

azvîrli spre Luke şi privi cum se opreşte în aer, la cîțiva metri de chipul tînărului,

Luke se pregăti, în timp ce globul se învîrtea încet în jurul lui, întorcîndu-se să dea față cu el de fiecare dată cînd acesta îşi schimba poziția. Deodată, zvîcni fulgerător înainte şi se opri brusc la un metru distanță de el.

Încercînd să ocolească senzorii din față ai sferei, Luke se mişcă uşor într-o parte şi îşi ridică sabia deasupra capului, gata să lovească. Pe cînd făcea asta, globul se năpusti, oprindu-se în spatele său. Dintr-una din antenele lui, țîşni o rază roşie, mai subțire decît un deget, ce-i atinse o coapsă, trîntindu-l la pămînt, exact în momentul în care îşi aducea sabia înapoi ca să pareze – dar prea tîrziu.

Luke îşi masă piciorul amorțit, ce-l furnica, încercînd să ignore hohotul de rîs disprețuitor al lui Solo.

— Religiile hocus-pocus şi armele arhaice nu țin locul unui foc bine ochit, tras asupra ta, rînji pilotul.

— Nu crezi în Forță? întrebă Luke, ridicîndu-se în picioare.

Efectul paralizant al razei dispăru repede.

— Am călătorit de la un capăt la altul al galaxiei, se lăudă pilotul şi am văzut multe lucruri stranii. Prea multe ca să nu cred că ar putea exista ceva în genul acestei "Forțe". Prea multe ca să cred că aşa ceva ar putea dirija paşii cuiva. *Eu* îmi hotărăsc destinul, nu un cîmp de energie pe jumătate ocult, făcu un gest spre Kenobi. Dac-aş fi în locul tău, nu l-aş urma atît de orbeşte. E un bătrîn deştept, plin de şiretlicuri şi pus pe fapte rele. Te-ar putea folosi pentru a-şi atinge propriile scopuri. Bătrînul surîse blînd, apoi se întoarse cu fața spre Luke.

— Îți propun să mai încerci o dată, Luke, spuse el cu o voce liniştitoare. Trebuie să încerci să separi acțiunile tale de controlul conştient. Încearcă să nu-ți canalizezi gîndurile spre ceva concret, vizual sau mental. Trebuie să-ți laşi mintea să plutească, să plutească; numai după

aceea, poți folosi Forța. Trebuie să intri într-o stare în care acționezi în funcție de ceea ce simți, nu în funcție de ceea ce-ai gîndit anterior. Nu trebuie să meditezi, relaxează-te, nu te mai gîndi... lasă-te dus... liber... liber...

Vocea bătrînului se preschimbase într-un zumzet incantatoriu. Atunci cînd termină, globul cromat se repezi spre Luke. Amețit de tonul hipnotic al lui Kenobi, tânărul nu-l observă. Probabil că nici nu vedea cu claritate. Dar pe cînd globul se apropia, Luke se năpusti cu o viteză uimitoare, cu sabia în sus şi înainte, într-o manieră deosebită. Raza roşie pe care o emise globul fu deviată cu precizie. Zumzăitul încetă şi sfera căzu pe podea, nemişcată.

Clipind de parcă atunci se trezea dintr-o picoteală. Luke privi complet uluit spre globul teleghidat de pe podea.

— Vezi, ți-a reuşit, îi spuse Kenobi. Nimeni nu-ți poate spune mai mult de-atît. Acum, tu trebuie să înveți să primeşti Forța, la propria-ți dorință, ca să poți deprinde modalitatea de a o controia conştient.

Kenobi luă o cască mare din spatele unui fişet şi se întoarse cu ea spre Luke. I-o puse pe cap, în aşa fel, încît să-i blocheze vederea complet.

— Nu văd, mormăi Luke, răsucindu-se şi obligîndu-l astfel pe bătrîn să se retragă din fața sabiei pe care o agita primejdios. Cum să lupt?

— Cu ajutorul Forței, explică Kenobi. Tu n-ai "văzut" de fapt sfera, atunci cînd s-a repezit la picioarele tale, ultima oară şi, totuşi, i-ai parat raza. Încearcă să te laşi cuprins din nou de acea senzație.

— Nu pot, se plînse Luke. Iar o să mă lovească.

– Nu, dacă te încrezi în *tine,* insistă Kenobi, fără a reuşi să-i pară prea convingător lui Luke. Doar aşa pot să fiu sigur că te vei baza numai pe Forță.

Remarcînd că scepticul corellian se întorsese să privească, bătrînul şovăi o clipă. Nu-i făcea bine tînărului să-l

audă pe pilot rîzînd cu îngîmfare la fiecare greşeală a lui. Dar nu i-ar fi prins bine nici să-l cocoloşească şi, oricum, nu era timp pentru aşa ceva. Dă-i un brînci şi speră că va rămîne la suprafață, îşi zise Ben cu hotărîre.

Se aplecă asupra globului cromat şi îi atinse un buton de comandă. Apoi îl azvîrli drept în sus. Acesta făcu o boltă spre Luke. Oprindu-se la jumătatea drumului în cădere, înțepeni deasupra punții. Luke îndreptă sabia spre el – un gest lăudabil, dar nu destul de rapid. Pentru a treia oară, mica antenă fulgeră şi acul purpuriu îl nimeri pe tînăr direct în fese. Nu a fost o lovitură paralizantă, dar a durut tot atît de tare. Luke scoase un strigăt şi se răsuci, încercînd să-şi nimerească "torționarul" invizibil.

— Relaxează-te! îl încurajă bătrînul. Eliberează-te! Tu încerci să vezi şi să auzi. Nu-ți mai face calcule. Foloseşte-ți restul minții.

Deodată, tînărul se opri, tremurînd uşor. Sfera se mai afla încă în spatele lui. Schimbîndu-şi iar direcția de deplasare, se lăsă în jos şi emise o nouă rază.

În acelaşi timp, brațul înarmat zvîcni spre spate, deviind fulgerul cu o precizie ce contrasta cu stîngăcia mişcării. De data aceasta, globul nu căzu nemişcat pe podea, ci se depărtă trei metri şi rămase acolo, plutind în aer.

Conştient că zumzăitul testerului teleghidat nu-i mai asaltează urechile, Luke îşi ridică casca şi privi prudent .Fața lui transpirată trăda epuizare.

— Am reuşit?

— Ți-am spus că poți, îi zise Kenobi, mulțumit. Odată ce-ai început să ai încredere în tine, nimic nu te mai poate opri. Ți-am spus că-i semeni mult tatălui tău.

— Eu i-aş zice noroc, pufni Solo în timp ce termina de făcut verificările.

— În experiența mea nu există noroc, tînărul *meu* prieten – ci numai o modificare extrem de favorabilă a factorilor multipli, pentru ca balanța să se încline în

favoarea cuiva.

— Spune-i cum vrei, zise corellianul cu indiferență, dar una este să cîştigi în fața unei maşinării teleghidate şi alta este, în fața unei amenințări vii.

Pe cînd vorbea, pe peretele îndepărtat al calei începu să pîlpîie un mecanism automat de semnalizare. Chewbacca observă şi îl făcu atent pe Han.

Solo aruncă o privire spre bord, apoi îi informă pe pasageri:

— Ne apropiem de Alderaan. Vom încetini brusc, coborînd sub viteza luminii. Haide, Chewie.

Wookieul se ridică de la masa de joc şi îşi urmă partenerul spre carlingă. Luke îi urmări cu privirea, deşi mintea nu-i stătea la apropiata lor sosire pe Alderaan. Îl măcina ceva ce părea să crească şi să se maturizeze undeva în adîncul creierului său, în timp ce se gîndea la el.

— Ştiți, şopti el, am simțit ceva. Aproape că am "văzut" conturul acestei maşinării teleghidate.

Făcu un semn spre aparatul ce plutea în spatele lui.

— Luke, ai păşit într-un univers mai vast, zise Kenobi solemn.

Zeci de aparate bîzîitoare şi zbîrnîietoare împrumutau carlingii aerul unui stup harnic. Solo şi Chewbacca stăteau cu ochii pironiți pe cele mai importante dintre ele.

— Atenție... fii gata Chewie.

Corellianul acționă manetele unor compensatoare.

— Fii gata să treci la viteza subluminică... atenție... decuplează, Chewie.

Wookieul răsuci un buton de pe consola din fața lui. În acelaşi timp, Solo trase de o manetă mai mare. Dintr-o dată, dîrele prelungi de lumină stelară distorsionată de efectul Doppler se micşorară, pînă la dimensiunile unor liniuțe, apoi se preschimbară în familiarele stele strălucitoare. Un aparat de măsură de pe consolă indica poziția zero.

Apoi, deodată, din neant apărură fragmente de rocă

incandescentă. Deflectorii navei reuşeau cu greu să-i înlăture. Din pricina efortului, *Şoimul Mileniului* se zguduia cu violență.

— Ce...? bîigui Solo de-a dreptul speriat.

Lîngă el, Chewbacca activa unele comenzi şi le dezactiva pe altele, fără să facă vreun comentariu. Cargoul scăpase de o iminentă distrugere numai datorită faptului că Solo ieşea întotdeauna din călătoriile supraluminice cu deflectorii ridicați – pentru situația în care vreunul din mulții săi "amici" l-ar fi aşteptat la sosire.

Luke se lupta să-şi mențină echilibrul în timp ce-şi croia drum spre carlingă.

— Ce se-ntîmplă?

— Am revenit în spațiul tridimensional, îl informă Solo, dar am nimerit in mijlocul celei mai cumplite furtuni de asteroizi pe care am văzut-o vreodată. Nu figurează pe nici una din hărțile noastre.

Privi cu atenție cîteva indicatoare.

— Potrivit atlasului galactic, poziția noastră este corectă. Un singur lucru lipseşte: Alderaan.

— Lipseşte? Bine, dar... asta e o tîmpenie!

— Nu te contrazic, replică neînduplecat corellianul dar uită-te şi tu...

Arătă dincolo de babord.

— Am verificat de trei ori coordonatele şi computerul de navigație funcționează perfect. Ar trebui să ne aflăm la un diametru planetar de suprafața lui Alderaan. Strălucirea planetei ar trebui să inunde nava, dar... aici nu se află nimic. Doar nişte rămăşițe.

Tăcu, Apoi:

— Judecind după nivelul energiei libere din spațiu şi după cantitatea de resturi solide... cred că Alderaan... a explodat. În întregime.

— Distrusă..., şopti Luke copleşit de spectrul unui posibil dezastru ce depăşea orice închipuire Dar... cum?

— Imperiul, se auzi o voce categorică.

Ben Kenobi venise în spatele lui Luke şi, iscodind cu privirea spațiul gol din fața lui, îi înțelese semnificația.

— Nu.

Solo clătină încet din cap. Era îngrozit. În felul lui, de monstruozitatea pe care o sugera bătrînul. Aceea că răspunderea pentru anihilarea unei întregi populații, a unei planete în sine o purta o acțiune umană.

— Nu... Întreaga flotă imperială n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva... Le-ar fi trebuit o mie de nave care să concentreze o putere de foc mai mare decît a existat vreodată.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să plecăm de-aici, şopti Luke, încercînd să vadă dincolo de marginea babordului. Dacă a fost cumva Imperiul...

— Nu ştiu ce s-a întîmplat aici, se înfuria Solo, dar să fie clar: nu Imperiul e...

Alarme mascate începură să zbîrnîie puternic şi, în acelaşi timp, o lumină fulgera pe unul dintre ecranele consolei de comandă. Solo se aplecă asupra aparatului în cauză.

— O navă, anunță el. Încă nu-mi dau seama de ce tip este.

— Un supraviețuitor, poate... cineva care ar putea şti ce s-a întîmplat, îndrăzni Luke, plin de speranță.

Cuvintele lui Kenobi zdruncinară însă din temelii *orice* speranță:

— Este un interceptor imperial.

Pe neaşteptate, Chewbacca trase un lătrat furios. Dincolo de babord, se deschise o enormă şi distrugătoare floare a morții, ce zdruncină cu violență cargoul. O sferă mică cu două aripi îi depăşi pe deasupra carlingii.

— Ne-a urmărit! strigă Luke.

— De pe Tatooine? Imposibil! obiectă neîncrezător Solo. Nu prin hiperspațiu.

Kenobi studie configurația afişată pe ecranul radar.

— Ai dreptate, Han. Este un interceptor TIE cu rază

mică de acțiune.

— Dar de unde a apărut? vru să ştie corellianul. Nu sînt baze imperiale prin apropiere. Nu putea fi un aparat TIE.

— L-ai văzut cînd a trecut?

— Da... Arăta ca un interceptor... Dar cum rămîne cu baza?

— Se îndepărtează cu viteză mare, spuse Luke, privind ecranul de urmărire. Indiferent unde se duce, dacă ne identifică, ne paşte un mare pericol.

— Nu, dacă reuşesc s-o scot la capăt, spuse Solo. Chewie, bruiază-i transmisia. Înscrie-te pe o traiectorie de urmărire.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm în pace, interveni Kenobi, precaut. Este deja prea departe.

— Nu pentru multă vreme.

Timp de cîteva minute, în carlingă domni o tăcere tensionată. Toți erau cu ochii pe ecranul radar şi pe vizorul cargoului. La început, interceptorul efectuă un parcurs complex, încercînd să-şi facă pierdută urma – fără nici un rezultat, însă. Nava lui Solo, surprinzător de mobilă, se ținu de coada lui, continuînd să micşoreze distanța ce-i separa. Văzînd că nu poate scăpa de urmăritori, pilotul interceptorului îşi continuă drumul. Una dintre nenumăratele stele din fața lor devenea din ce în ce mai strălucitoare. Luke se încruntă. Se deplasau rapid, dar nu într-atît încît vreunui corp ceresc să-i crească strălucirea cu asemenea viteză. Ceva nu era în regulă.

— Este imposibil ca un interceptor atît de mic să zboare atît de departe în spațiu, de unul singur, remarcă Solo.

— Probabil că a făcut parte dintr-un convoi, sau ceva în genul ăsta, şi s-a pierdut, presupuse Luke.

Solo comentă vesel:

— Ei bine, n-o să se mai învîrtească pe-aici mult timp

ca să apuce să comunice cuiva apariția noastră. Într-un minut, două, îl şi ajung din urmă.

Acea strălucire care, după toate aparențele, iradia chiar din stea, creştea în intensitate. Pe măsură ce se apropiau, conturul circular al planetei devenea tot mai limpede.

— Se îndreaptă spre luna aceea mică, murmură Luke.

— Probabil că Imperiul are un avanpost acolo, admise Solo. Deşi, conform atlasului, Alderaan nu are sateliți.

Scutură din umeri, nepăsător.

— N-am fost niciodată prea grozav la topografie galactică. Mă interesează numai planetele şi sateliții unde îmi pot găsi clienți. Cred totuşi c-aş putea să-l prind din urmă înainte să ajungă acolo; aproape c-a intrat în raza mea de acțiune.

Se apropiau tot mai mult. Încet-încet, începură să se distingă craterele şi munții. Totuşi, se întîmpla ceva extrem de ciudat. Contururile craterelor aveau o geometrie prea perfectă, munții erau prea verticali, canioanele şi văile, incredibil de regulate şi ordonate. Nu capricioasa acțiune vulcanică putuse modela aceste forme de relief.

— Nu e un satelit, şopti uşor Kenobi. E o stație spațială.

— Dar e prea mare ca să fie o stație spațială, obiectă Solo. Uită-te la ea! Nu poate fi artificială! Imposibil!

— Am un sentiment foarte ciudat, spuse Luke.

Dintr-o dată, Kenobi, de obicei calm, începu să strige:

— Întoarce nava! Hai să plecăm de-aici!

— Da, cred că ai dreptate, bătrîne. Cu toată viteza înapoi, Chewie.

Wookieul începu să manevreze comenzile şi cargoul păru că încetineşte, înscriindu-se pe o curbă largă, în viraj. Micul interceptor se aruncă brusc spre monstruoasa stație spațială, apoi fu înglobat în masiva structură a acesteia.

Chewbacca îi clămpăni ceva lui Solo, în timp ce nava

se zgîlțîia, luptîndu-se cu nişte forțe nevăzute.

— Cuplează şi motorul auxiliar, ordonă Solo.

Aparatele de bord țiuiră suprasolicitate. Apoi unul cîte unul o luară razna. Oricît de mult se strădui, Solo nu putu împiedica dilatarea din ce în ce mai rapidă a acelei suprafețe gargantueşti. Curînd, stația acoperi întreg cerul.

Luke privea înnebunit spre instalațiile auxiliare, de mărimea unor munți, antene parabolice mai mari decît toate cele din Mos Eisley la un loc.

— De ce continuăm să ne îndreptăm spre ea?

— Prea tîrziu, şopti Kenobi.

Îi aruncă o privire lui Solo şi îngrijorarea i se confirmă.

— Am fost prinşi într-o rază de atracție – cea mai puternică din cîte-am întîlnit pînă acum. Ne trage spre planetă, mormăi pilotul.

— Vrei să spui că nu poți face nimic? întrebă Luke, simțindu-se incredibil de neputincios.

Solo studie datele furnizate de senzorii supraîncărcați şi clătină din cap.

— Nu se poate face nimic împotriva acestei forțe. Folosim întreaga putere şi nu reuşim să ne abatem nici măcar cu o fracțiune de grad. N-are rost. Va trebui să opresc motoarele; altfel se topesc. Dar n-o să mă las aspirat ca un fir de praf fără luptă!

Se pregăti să-şi părăsească scaunul de pilotaj, dar simți pe umăr o mînă bătrînă şi totuşi puternică, ce-l reținea. Chipul bătrînului trăda îngrijorare... dar parcă îi sugera şi altceva, mai puțin sumbru.

— Fiule, dacă este o luptă pe care n-o poți cîştiga, atunci... există întotdeauna o alternativă la ea.

Pe măsură ce cargoul era atras din ce în ce mai mult spre stația spațială de luptă, îşi dădeau seama de adevăratele dimensiuni ale acesteia. De jur împrejurul ecuatorului stației îşi înălțau brațele, chemătoare, astroporturi, aidoma unui brîu de munți artificiali din metal, ce se înălțau la aproape doi kilometri.

Devenit acum un punct pe fondul cenuşiu al imensei staţii ,*Şoimul Mileniului* fu atras spre unul dintre acei pseudopozi de oţel şi, în cel din urmă, înghiţit de el. În urma cargoului se închise o poartă lucind ca oglinda unui lac şi nava dispăru astfel, de parcă nu existase niciodată.

Vader scruta mulţimea pestriţă de stele afişate pe harta sălii de conferinţe, în timp ce Tarkin şi amiralul Motti discutau în apropierea lui. În mod paradoxal, prima utilizare a maşinii cu cea mai mare putere de distrugere construită vreodată, nu avusese, după cîte se părea, nici un fel de influenţă pe această hartă, care, la rîndul ei, nu reprezenta decît o fracţiune minusculă din acel sector, aparţinînd unei galaxii de dimensiune mijlocie.

Ar fi fost necesară o mărire la scară a unei porţiuni de pe această hartă pentru ca nesemnificativa reducere a masei cosmice, realizată prin dispariţia planetei Alderaan să poată ieşi la iveală. Alderaan cu nenumăratele lui oraşe, ferme, uzine... şi trădători, îşi reaminti Vader.

În ciuda progreselor şi a complicatelor metode de anihilare, acţiunile omenirii trecuseră neobservate în faţa unui univers nepăsător şi imaginabil de vast. Dacă cele mai măreţe planuri ale lui Vader aveau să se materializeze vreodată, toate acestea urmau să se schimbe.

Era cît se poate de conştient de faptul că, în ciuda inteligenţei şi abnegaţiei lor, cei doi, ce continuau să pălăvrăgească ca nişte maimuţoi în spatele lui, nu puteau percepe măreţia şi misterul. Tarkin şi Motti erau talentaţi şi ambiţioşi, dar nu vedeau lumea decît prin prisma meschinăriei umane. Era păcat, gîndi Vader, că *nu aveau o* perspectivă pe măsura capacităţii lor.

Totuşi, nici unul nu era Lord întunecat şi, ca atare, nu se putea aştepta la mai mult de la ei. Guvernatorul şi amiralul erau periculoşi şi folositori acum, dar într-o zi, urmau să fie eliminaţi, întocmai ca planeta Alderaan.

Deocamdată, nu-şi putea permite să-i ignore. Şi deşi ar fi preferat compania unor egali, trebuia să admită, cu părere de rău că, cel puțin pe moment, aceştia nu existau.

Cu toate acestea, se întoarse spre cei doi şi interveni în conversația lor.

— În ciuda protestelor exprimate de senator, sistemele de apărare de pe Alderaan erau la fel de puternice ca oricare altele din Imperiu. Aş putea trage concluzia că demonstrația noastră a fost pe cît de completă, pe atît de impresionantă.

Tarkin se întoarse spre el, încuviințînd.

— Chiar în acest moment, fapta noastră este adusă la cunoştința Senatului. Curînd, de îndată ce terminăm cu principala lor bază, vom putea chiar să anunțăm reprimarea Alianței. Veți vedea că acum, cînd Alderaan, principala lor sursă de muniție, a fost eliminat, celelalte sisteme cu înclinații secesioniste, vor cădea unul după altul, destul de repede.

Tarkin se întoarse, căci intrase un ofițer imperial.

— Da, ce este, Cass?

Ofițerul ghinionist avea expresia unui şoarece ales să dea față cu pisica.

— Domnule guvernator, echipajele de cercetare înaintată au ajuns la Dantooine şi au orbitat în jurul ei. Au găsit urmele unei baze rebele... părăsită de cîtva timp.., după cum estimează ei. Poate chiar de cîțiva ani. Şi-au extins cercetarea şi asupra celorlalte planete din sistem.

Ca lovit de apoplexie, Tarkin se învineți.

— A mințit! Ne-a mințit!

Deşi nimeni nu putea vedea, se părea că Vader zîmbeşte în spatele măştii sale.

— Atunci sîntem la egalitate în privința schimbului de "adevăruri". Ți-am spus că nu va trăda niciodată Rebeliunea... doar dacă nu a crezut că mărturisirea ei ne-ar putea aduce pieirea pe parcursul desfăşurării acțiunii.

— Să fie executată imediat! guvernatorul se exprima cu

mare greutate.

— Liniştește-te, Tarkin! îl povățui Vader. Vrei să distrugi cu atîta uşurință singura noastră legătură cu adevărata bază rebelă? Încă ne mai poate fi de ajutor.

— Pe dracu! Chiar tu ai spus-o, Vader: nu mai putem scoate nimic de la ea. Voi descoperi acea fortăreață ascunsă, chiar dac-ar fi să distrug toate sistemele stelare din acest sector. Voi...

Îl întrerupse un piuit slab, dar insistent.

— Da, ce e? întrebă iritat.

O voce raportă printr-un difuzor nevăzut:

— Domnilor, am capturat un mic cargou care se apropia de rămăşițele planetei Alderaan. Verificarea de rutină indică faptul că semnalmentele ei se potrivesc cu cele ale navei care a evadat din embargoul aerian impus în Mos Eisley, sistemul Tatooine, şi a intrat în hiperspațiu, înainte ca navele imperiale de supraveghere a restricției să o poată captura.

Tarkin se arătă nedumerit.

— Mos Eisley? Tatooine? Ce-i asta? Despre ce e vorba, Vader?

— Asta înseamnă că ultima dintre dificultățile noastre rămase nerezolvate e pe cale a fi înlăturată, Tarkin. Se pare că cineva a găsit înregistrările care ne lipsesc, a aflat cine le-a efectuat şi a încercat să le returneze. Am putea să le facilităm întîlnirea cu senatorul.

Tarkin vru să spună ceva, şovăi, apoi dădu din cap, semn că înțelege.

— Ce potrivească! Las rezolvarea acestei probleme pe seama ta, Vader.

Lordul Întunecat se înclină uşor, gest pe care Tarkin îl încuviință cu un salut oficial, apoi se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşire, lăsîndu-l pe Motti să privească nedumerit de la unul la altul.

Cargoul stătea nemişcat în hangarul uriaşului doc de acostare. În faţa rampei principale de acces în navă, coborîte, se aflau treizeci de soldaţi imperiali. Aceştia luară poziţia de drepţi, căci se apropiau Vader şi un comandant. Vader se opri la baza rampei şi începu să cerceteze nava, pe cînd un ofiţer şi cîţiva soldaţi se îndreptau spre el.

— Nu am primit nici un răspuns la semnalele noastre repetate, domnule, aşa că am activat rampa din exterior. Nu am reuşit să stabilim nici un contact, prin radio-telefon sau personal, cu nimeni de pe navă, raportă ofiţerul.

— Trimite-ţi oamenii înăuntru, ordonă Vader.

Întorcîndu-se, ofiţerul transmise comanda unui sergent, care lătră ordinele mai departe. O parte dintre soldaţii cu armuri grele o porniră pe rampă, spre intrarea în navă. Avansau cu multă prudenţă.

Înăuntrul cargoului, doi oameni îl acopereau pe-al treilea pe măsură ce acesta înainta. Deplasîndu-se în acest fel, în grupuri de cîte trei, ocupară rapid întreaga navă.

Coridoarele răsunau a gol sub paşii lor metalici, iar uşile se deschideau spontan, atunci cînd erau activate.

— Nu e nimeni, declară cu surprindere într-un tîrziu, sergentul de serviciu. Controlaţi carlinga.

Cîţiva soldaţi o porniră într-acolo şi deschiseră uşa; scaunele piloţilor erau la fel de goale ca şi restul cargoului. Comenzile erau dezactivate; sistemele, oprite. O singură lumină de bord clipea cînd şi cînd capricoasă. Sergentul înainta şi, recunoscînd sursa de lumină, activă comenzile potrivite. Pe un ecran din apropiere, apărură datele de zbor. Le studie cu atenţie, apoi se întoarse să transmită informaţia superiorului său, care aştepta lîngă trapa principală.

Acesta ascultă cu atenţie, apoi strigă în jos, spre comandant şi Vader.

— Nu se află nimeni la bord. Nava e complet goală, domnilor. Potrivit jurnalului de bord, echipajul a abandonat nava imediat după lansare, apoi acesta şi-a continuat

cursul spre Alderaan, cu ajutorul pilotului automat.

— Poate că e o capcană, presupuse comandantul, cu voce tare. Atunci, probabil că mai sînt încă pe Tatooine!

— N-ar fi exclus, admise în silă Vader.

— Au fost lansate cîteva capsule de salvare, continuă ofițerul.

— Ați găsit roboți la bord? strigă Vader.

— Nu, domnule. Nimic. Dacă au fost, probabil că au abandonat nava împreună cu echipajul uman.

Vader şovăi înainte de a răspunde. Glasul lui trăda nesiguranță:

— Asta nu-mi miroase a bine. Trimiteți o echipă dotată cu tot echipamentul de detecție necesar. Vreau ca nava să fie verificată centimetru cu centimetru. Ocupați-vă de asta cît mai repede cu putință!

Spunînd acestea, se întoarse şi ieşi din hangar, urmărit de senzația enervantă că trecea cu vederea ceva de o importanță vitală.

Ofițerul dădu liber restului formației. La bordul cargoului, o ultimă siluetă singuratică renunță să examineze spațiul de sub consolele de pilotaj şi se grăbi să se alăture camarazilor săi. În gesturi, i se citea nerăbdarea de a părăsi această navă fantomă şi de a se vedea în vecinătatea liniştitoare a cantonamentelor. Paşii săi grei răsunau cu ecou prin cargoul părăsit a doua oară.

Jos, glasul înăbuşit al ofițerului ce împărțea ultimele ordine scădea în intensitate, cufundînd interiorul navei într-o tăcere deplină. Tremurul unei porțiuni din podea era singura mişcare de la bord.

Pe neaşteptate, acesta se preschimbă într-o mişcare violentă. Două capace metalice săriră în sus, şi în urma lor se iviră două capete ciufulite. Han Solo şi Luke priviră rapid de jur împrejur apoi, convingîndu-se că nava era într-adevăr goală, aşa cum sugera tăcerea, izbutiră să se liniştească puțin.

— Ce noroc că ai construit compartimentele astea,

comentă Luke.

Solo nu era tot atît de încîntat.

— Unde crezi că mi-am ținut marfa de contrabandă, în cala principală? Recunosc că nu m-am aşteptat niciodată să ajung eu însumi în postura asta.

Tresări violent la auzul unui zgomot, dar nu era decît un alt capac care se deschidea.

— E ridicol. N-o să meargă. Chiar dac-aş putea decola şi ieşi prin ecluza închisă – arătă în sus cu degetul – n-o să reuşim niciodată să scăpăm de raza gravitațională.

Din compartimentul al cărui capac tocmai fusese îndepărtat, ieşi la iveală un chip bătrîn, ce zîmbea strengăreşte.

— Las' pe mine.

— Mi-a fost teamă c-o să spui ceva în genul ăsta, mormăi Solo. Eşti nebun de legat, bătrîne.

Kenobi îi zîmbi.

— Cum se cheamă omul care se lasă angajat de un nebun?

Solo mormăi ceva ca pentru sine, în timp ce ieşeau cu totul din compartimente. Chewbacca mîrîia, luptîndu-se din greu să se strecoare afară.

La baza rampei ajunseseră doi tehnicieni. Se prezentară celor doi paznici plictisiți.

— Nava vă aparține, le spuse unul dintre soldați .Dacă detectoarele semnalizează ceva, raportați imediat.

Oamenii dădură din cap, apoi se chinuiră să urce echipamentul greu pe rampă. De îndată ce dispărură înăuntru, se auzi o bufnitură puternică. Cei doi paznici se întoarseră; dinăuntru se auzi o voce:

— Hei, voi, ne puteți da o mînă de ajutor cu chestia asta?

Unul dintre soldați îi arunca o privire celuilalt, iar acesta ridică din umeri. O porniră amîndoi pe rampă, boscorodind ceva despre ineficiența tehnicienilor civili. Apoi, reverberă o a doua bufnitură, dar de data aceasta,

nu mai auzi nimeni.

Absența celor doi soldați a fost însă remarcată la puțin timp după aceea. Un ofițer dispecer, trecînd pe lîngă fereastra unui mic birou de control al zborului, privi spre ecluza cargoului şi se încruntă, căci nu văzu nici urmă de paznici. Îngrijorat, dar nu alarmat, se îndreptă spre un interfon şi vorbi în el, continuînd să privească spre navă.

— THX-1138, de ce nu eşti la post? THX-1138, mă recepționezi?

Din difuzor se auziră numai nişte paraziți.

— THX-1138, de ce nu răspunzi?

Ofițerul era pe cale să intre în panică cînd din navă apăru o siluetă în armură şi coborî rampa, făcîndu-i semn cu mîna. Bătu uşurel în cască, în partea dreaptă, comunicînd că emițătorul aflat înăuntru nu funcționează.

Ofițerul clătină din cap dezgustat şi, pe cînd se îndrepta spre uşă, îi aruncă o privire iritată aghiotantului său care se ocupa cu altceva:

— Rămîi la post în locul meu. Avem încă un transmițător defect. Mă duc să văd ce pot să fac.

Deschise uşa, făcu un pas, apoi se dădu înapoi, împleticindu-se buimăcit.

O namilă păroasă umplea complet cadrul uşii. Chewbacca se aplecă, intră şi, cu un urlet asurzitor, îl făcu una cu pămîntul pe năucitul ofițer, dintr-o singură lovitură dată cu pumnul său cît o tingire.

Aghiotantul se ridica deja în picioare şi tocmai cînd îşi ducea mîna la tocul pistolului, o rază subțire de energie îl străpunse drept în inimă. Solo îşi ridică viziera căştii, apoi o trase la loc şi îl urmă pe wookie în cameră. În spatele lui se bulucirăroboții şi Kenobi. Luke, purtînd şi el armura unui soldat ghinionist încheia coloana. Tînărul privi nervos de jur împrejur pe cînd închidea uşa în urma lui.

— Începînd cu mugetul lui şi terminînd cu stilul tău de a trage în tot ce mişcă, e o minune că n-a aflat întreaga stație că sîntem aici.

— Să poftească numai, zise Solo, exagerat de încîntat de reuşita lor de pînă atunci. Aş prefera o luptă deschisă în loc să ne furişăm dintr-un loc într-altul.

— Poate că tu te grăbeşti să mori, se răsti Luke, eu, nu. Furişatul ăsta de care vorbeşti ne-a salvat viețile.

Corellianul îi arunca lui Luke o privire acră, dar nu spuse nimic.

Îl urmăriră pe Kenobi cum opera pe tastatura unui computer incredibil de complex, cu uşurința şi siguranța unei persoane obişnuite de mult să folosească astfel de aparate complicate. Ecranul se lumină instantaneu, afişînd harta cu sectoarele stației de luptă. Bătrînul se aplecă şi examina imaginea cu atenție.

Între timp, 3PO şi R2 se apropiaseră de un panou de control, la fel de complicat, aflat lîngă computer. R2 înlemni pe dată şi începu să fluiere nebuneşte din pricina a ceea ce descoperise acolo. Solo şi Luke, uitînd pe moment de divergențele lor cu privire la tactica ce trebuia adoptată, se repeziră spre locul unde se aflau roboții. Chewbacca îşi făcea de lucru cu trupul ofițerului dispecer, spînzurîndu-l de picioare.

— Conectează-l la priză, sugeră Kenobi, privind de pe locul unde stătea în fața monitorului mai mare. Ar trebui să fie în stare să extragă informații de pe întreaga rețea a stației. Hai să vedem dacă poate descoperi unde se află generatorul razei de atracție.

— De ce nu decuplați raza de aici, domnule? vru Luke să ştie.

Bătrînul nu zise nimic, dar Solo replică batjocoritor.

— Ce, şi după aia să o cupleze ăştia din nou cînd n-am apucat să ne depărtăm decît cu o lungime de navă de dana de lansare?

Luke păru descumpănit.

— Oo... la asta nu mă gîndisem...

— Trebuie să decuplăm raza de atracție exact de la sursa care o generează, ca să fim siguri că scăpăm, Luke,

îi dojeni cu blîndețe bătrînul Ben.

R2 descoperise o mufă de computer şi îşi introducea în ea tija senzorială în formă de cleşte. Pe panoul din fața lui se trezi instantaneu la viață o feerie de lumini şi încăperea fu inundată de zumzetul inteligenței artificiale lucrînd cu viteză mare.

Timp de cîteva minute, micuțul robot absorbi informații cu aviditatea unui burete. Apoi, zumzetul scăzu în intensitate şi R2 se întoarse spre ei, piuind ceva.

— A găsit-o, domnule, anunță emoționat 3PO. Generatorul razei de atracție este cuplat la reactoarele principale în şapte puncte. Majoritatea datelor complete sînt codificate, dar va încerca să extragă informațiile minime şi să le afişeze pe monitor.

Kenobi îşi mută atenția de la ecranul său la cel mic, aflat lîngă R2. Datele începură să se perinde pe acesta cu o viteză mult prea mare pentru ca Luke să le poată citi, dar bătrînul părea că reuşeşte, într-un fel sau altul, să înțeleagă ceva din păienjenişul de scheme.

— Nu cred că puteți să mă ajutați cu ceva, băieți, le spuse Kenobi. Trebuie să merg singur.

— Mie-mi convine, replică Solo prompt. Şi-aşa am făcut mai mult decît a trebuit pentru cît am fost plătit. Totuşi nu cred c-o să te poți descurca numai cu magia ta, bătrîne.

Luke nu se dădu bătut atît de uşor.

— Vreau să merg cu dumneavoastră.

— Nu fi nerăbdător, tinere Luke. Treaba asta îți cere o îndemînare pe care tu încă n-o ai. Rămîi aici, ai grijă de roboți şi aşteaptă-mi semnalul. Ei trebuie predați forțelor rebele, altfel mult mai multe planete vor împărtăşi soarta lui Alderaan. Încrede-te în Forță, Luke... şi aşteaptă.

Aruncă o ultimă privire la acel şuvoi de informații de pe monitor şi îşi potrivi sabia laser la brîu. Se îndreptă spre uşă, o deschise, aruncă o privire în stînga, apoi în dreapta şi dispăru pe coridorul lung şi luminos.

De îndată ce părăsi biroul, Chewbacca scoase un mîrîit şi Solo dădu din cap în semn de aprobare.

— Ai zis-o, Chewie!

Se întoarse spre Luke.

— De unde ai dezgropat fosila asta?

— Ben Kenobi... Generalul Kenobi... este *cineva,* protestă Luke cu mîndrie.

— Da, cineva care ne bagă în bucluc, pufni Solo. General, pe dracu! N-o să fie el în stare să ne scoată de-aici.

— Ai tu vreo idee mai bună? i-o întoarse Luke sfidător.

— Orice ar fi mai bine decît să rămînem pe loc, ca să ne ia ăştia ca din oală. Dacă am...

În dreptul panoului izbucniră nişte fluierături şi țiuituri isterice. Luke se repezi spre R2. Roboțelul mai că nu țopăia pe picioarele lui butucănoase.

— Ce mai e acum? îl întrebă Luke pe 3PO.

Robotul mai înalt părea el însuşi contrariat.

— Mă tem că nu înțeleg nici eu, domnule. Spune "Am găsit-o!" şi repetă într-una "E-aici, e-aici!".

— Cine? Pe cine a găsit?

R2 îşi întoarse fața plată, pe care licăreau luminițe, spre Luke şi fluieră frenetic.

— Pe prințesa Leia, anunță 3PO după ce ascultă cu atenție. Pe senatorul Organa – se pare că sînt una şi aceeaşi persoană. Bănuiesc că este cea din mesajul pe care îl poartă cu sine.

Portretul tridimensional de o frumusețe răpitoare răsări din nou în mintea lui Luke.

— Prințesa? E aici?

Atras de larmă, Solo se îndreptă spre ei.

— Prințesa? Despre ce e vorba?

— Unde? Unde e? întrebă Luke cu respirația tăiată, ignorîndu-l complet pe Solo.

R2 continua să fluiere, iar 3PO traducea.

Nivelul cinci, blocul de detenție AA-23, Potrivit in-

formațiilor, i-a fost rezervată o exterminare lentă.

— Nu! Trebuie să facem ceva!

— Despre ce tot trăncăniți voi, acolo? întrebă exasperat Solo.

— Ea este cea care a programat mesajul din R2, explică Luke, grăbit. Mesajul pe care am încercat să-l predăm pe Alderaan. Trebuie s-o ajutăm!

— Uşurel, uşurel, îl preveni Solo. Nu mă lua aşa de repede. Sper că nu-ți trece prin cap vreo idee năstruşnică. Cînd spuneam că nu am o alternativă mai bună pentru sfatul de a sta pe loc, vorbeam serios. Bătrânul a spus să aşteptăm aici. Nu-mi place, dar n-am de gînd să intru în cine ştie ce încurcătură prin locurile astea.

— Dar Ben nu ştia că e aici, spuse Luke pe jumătate rugător, pe jumătate certăreț. Sînt sigur că dac-ar fi ştiut, şi-ar fi schimbat planurile.

Din nerăbdător, Luke deveni preocupat.

— Dac-am reuşi cumva să pătrundem în blocul ăla de detenție...

Solo clătină din cap şi făcu un pas înapoi,

— Țț..., nu intru în nici un bloc de detenție.

— Dacă nu facem ceva, or s-o execute. Acum cîteva clipe ziceai că nu vrei să stai aici şi să aştepți să fii capturat. Acum nu vrei decît să rămîi. Ce vrei de fapt, Han?

Corelîianul păru îngrijorat... şi încurcat.

— Oricum nu aveam de gînd să intru într-un bloc de detenție. Mai mult ca sigur c-o să sfîrşim prin a ajunge acolo – de ce să ne grăbim?

— Dar o vor omorî!

— Mai bine pe ea decît pe mine.

— Unde ți-e cavalerismul, Han?

Solo se gîndi.

— Din cîte-mi amintesc, mi l-am vîntul pe un chrysopaz de zece carate şi pe trei sticle de brandi acum vreo cinci ani pe Commenor.

— Am văzut-o, insistă Luke cu disperare. E frumoasă!

— Şi viaţa e.

— Este-un senator bogat şi puternic, forţă Luke.

Spera ca, făcînd apel la instinctele mai josnice ale lui Solo, să fie mai convingător.

— Dacă am putea-o salva, răsplata ar fi substanţială.

— Bogată?

Apoi, pe chipul lui Solo apăru o expresie dispreţuitoare.

— Ia stai puţin... Răsplată, de la cine? De la guvernul de pe Alderaan?

Făcu un gest larg spre hangar şi implicit spre spaţiul unde cîndva orbitase Alderaan.

Luke raţiona furios.

— Dacă au luat-o prizonieră şi e condamnată la moarte, asta înseamnă că într-un fel e periculoasă pentru cei care-au distrus planeta, pentru cei care-au construit această staţie. Pun pariu că asta are legătură cu faptul că Imperiul vrea să instituie un regim de teroare absolută. Îţi spun eu cine-o să plătească pentru salvarea ei şi pentru informaţiile pe care le deţine. Senatul, Alianţa Rebelilor şi toţi aceia care aveau vreo legătură cu Alderaan. Poate că e singura moştenitoare în viaţă a bogăţiilor cosmice ale întregului sistem. Răsplata poate fi mai mare decît îţi poţi tu imagina!

— Nu ştiu... Îmi pot imagina destul...

Îi aruncă o privire lui Chewbacca care mîrii scurt. Solo îi răspunse scuturînd din umeri.

— O.K., încercăm. Dar ai grijă, nu care cumva să fi glumit în ceea ce priveşte răsplata. Ce propui, puştiule?

Luke se fîstîci pe moment. Pînă în acea clipă îşi consumase energia încercînd să-i înduplece pe Solo şi Chewbacca să participe la acea tentativă de salvare. O dată ce-şi atinsese scopul, Luke îşi dădu seama că nu avea nici o idee constructivă. Se obişnuise ca bătrînul Ben şi Solo să fie cei care hotărau. Acum, era rîndul lui să facă

următoarea mutare.

Ochii îi căzură pe cîteva inele metalice ce atîrnau la centura armurii lui Solo.

— Dă-mi cătuşele alea şi spune-i lui Chewbacca să vină încoace.

Solo îi întinse lui Luke acele obiecte subțiri, dar rezistente şi îi transmise lui Chewbacca rugămintea. Wookieul se apropie greoi şi se opri răbdător lîngă Luke.

— Acum o să-ți pun astea, începu tînărul, venind în spatele namilei cu cătuşele, şi...

Chewbacca scoase un gîlgîit amenințător şi Luke tresări fără să vrea.

— Acum, reîncepu el, Solo o să-ți pună astea şi...

Îi întinse timid cătuşele lui Solo, stingherit peste măsură de privirea scăpărătoare cu care-l țintuia antropoidul.

Solo se apropie, zicînd amuzat:

— Nu te nelinişti, Chewie. Cred c-am înțeles ce-are de gînd.

Cătuşele de-abia încăpeau pe încheieturile groase. În ciuda faptului că partenerul său părea că are încredere în plan, pe chipul wookieului apăru o expresie de îngrijorare şi spaimă cînd închizătorile fură activate.

— Domnule, Luke...

Luke privi spre 3PO.

— Iertați-mi întrebarea... dar cum va trebui să procedăm dacă în absența dumneavoastră dă cineva peste noi aici?

— Să sperăm că nu au aruncătoare laser, replică Solo.

Tunul lui 3PO indica faptul că nu găsea amuzant răspunsul:

— Nu sună prea liniştitor.

Solo şi Luke erau prea preocupați de expediția în care se pregăteau să plece pentru a mai acorda atenție temerilor robotului. Însoțiți de wookieul care afişa o mină descurajată exprimând pe jumătate adevărata stare de

spirit, o porniră în lungul coridorului pe care dispăruse şi Ben Kenobi.

IX

Pe măsură ce avansau, pătrunzînd mai adînc în măruntaiele staţiei gigantice, le era din ce în ce mai greu să-şi păstreze aerul degajat. Din fericire, cei ce-ar fi putut sesiza o anumită nervozitate la cei doi soldaţi în armură n-ar fi putut-o considera decît firească, avînd în vedere imensul şi periculosul captiv wookie. În plus, împreună cu Chewbacca, cei doi tineri oricum nu puteau trece neobservaţi, aşa cum ar fi dorit.

Pe măsură ce înaintau, traficul se întetea. Prin preajma lor forfoteau alţi soldaţi, funcţionari, tehnicieni şi roboţi. Preocupaţi numai de treburile lor, îi ignorau complet pe cei trei; doar cîţiva oameni îi aruncară o privire curioasă wookieului. Expresia morocănoasă de pe chipul lui Chewbacca şi prefăcuta siguranţă de sine a celor ce-l "luaseră prizonier" îi linişteau însă pe curioşi.

În cele din urmă, ajunseră la un grup numeros de lifturi. Luke răsuflă uşurat. Acel mijloc de transport computerizat ar fi trebuit, la o comandă verbală, să-i poată duce aproape oriunde pe staţie.

Urmă un moment tensionat, căci un funcţionar inferior se repezi să urce împreună cu ei. Solo făcu un gest tăios şi acesta, fără să protesteze, se îndreptă spre liftul următor din şir.

Luke studie panoul de comandă şi se strădui să pară deopotrivă cunoscător şi important, vorbind în dreptul grilei senzoriale. Vocea îi sună doar nervoasă şi speriată; dar liftul nu era decît un mecanism cu comandă simplă care nu fusese programat să recunoască emoţiile după

vocea ce îi dădea ordinele şi să reacţioneze numai la tonul potrivit. Aşa că uşa se închise şi porniră. După cîteva clipe, ce li se părură ore, liftul se opri şi păşiră afară, în zona interzisă.

Luke sperase că vor găsi nişte celule demodate cu gratii, în genul celor existente pe Tatooine, în oraşe ca Mos Eisley, de pildă. Nu văzură decît nişte rampe înguste ce mărgineau un puţ de aerisire fără fund. Pasarelele acestea pe mai multe nivele erau paralele cu zidurile netede şi curbate ce închideau nevăzutele celule de detenţie. Oriunde ar fi privit, dădeau eu ochii de paznici cu înfăţişare vigilentă şi de porţi de energie. Realizînd cu neplăcere faptul că, cu cît stăteau mai mult timp încremeniţi locului, cu atît ar fi apărut mai repede cineva şi le-ar fi pus nişte întrebări pentru care nu aveau răspuns, Luke căuta cu înfrigurare o cale de ieşire din această situaţie.

— N-o să ţină, îi şopti Solo, aplecîndu-se spre el.

— De ce n-ai spus asta înainte? îi replică Luke, frustrat şi înspăimîntat.

— Eu ştiu c-am spus.

— Sst!

Solo tăcu, căci sumbrele presimţiri ale lui Luke se adevereau. Un ofiţer înalt, cu o figură severă, se apropia de ei. Îl studie încruntat pe tăcutul Chewbacca.

— Unde vă duceţi... cu chestia asta?

Chewbacca scoase un mîrîit la auzul acestei remarci, dar Solo îl linişti, înghiotindu-l rapid în coaste. Cuprins de panică, Luke se trezi răspunzind aproape instinctiv.

— Transfer de prizonier din sectorul TS-l38.

Ofiţerul părea nedumerit.

— N-am fost anunţat. Trebuie să verific.

Le întoarse spatele şi se îndreptă spre un mic panou din apropiere, unde începu să-şi formuleze cererea. Luke şi Han trecură rapid în vedere situaţia, mutîndu-şi privirile de la alarme, porţi de energie, fotosenzori cu telecomandă la cei trei paznici aflaţi în zonă.

Solo făcu un semn scurt din cap spre Luke, în timp ce desfăcea legăturile lui Chewbacca. Apoi îi şopti ceva wookieului. Un urlet asurzitor cutremură coridorul şi Chewbacca îşi azvîrli brațele în sus înşfăcînd arma lui Solo.

— Păzea! strigă Solo, simulînd groaza. S-a dezlegat. O să ne facă bucăți pe toți!

Luke şi Han săriră în lături de lîngă wookieul ieşit din minți, îşi scoaseră pistoalele şi începură să tragă spre el. Reacția lor a fost excelentă, entuziasmul, de necontestat, şi precizia tirului, execrabilă. Nici măcar o rază de energie nu trecu pe lîngă imprevizibilul Chewbacca. Cei doi nimeriră însă camerele automate de luat vederi, comenzile barierelor energetice şi pe cei trei paznici, rămaşi cu gura căscată.

În acel moment, ofițerului de serviciu îi trecu prin minte că tirul abominabil al celor doi soldați era puțin prea selectiv şi eficient. Se pregătea să acționeze asupra semnalului de alarmă generală cînd fu nimerit de un foc tras de Luke şi căzu, în tăcere, pe podeaua cenuşie.

Solo se grăbi spre difuzorul deschis al interfonului din care răsunau strident întrebări neliniştite cu privire la ceea ce se întîmpla acolo. După cîte se părea, blocul de detenție se afla şi în legătura audio, nu numai video, cu alte zone ale stației.

Ignorînd şuvoiul de amenințări alternînd cu întrebări, verifică informațiile afişate pe monitorul din apropiere.

— Trebuie să descoperim în care celulă se află Prințesa asta a voastră. Cred că există o duzină de nivele de detenție... Uite... Celula 2187. Du-te – Chewie şi cu mine o să-i ținem pe loc.

Luke dădu scurt din cap şi o luă la fugă pe coridorul îngust.

După ce-i făcu semn lui wookie să ocupe o poziție din care ar fi putut supraveghea lifturile, Solo trase aer în piept şi răspunse apelurilor interminabile din interfon.

— Totul e în ordine, vorbi el în microfon, şi vocea îi sună aproape oficial. Situația este normală.

— Nu mi s-a părut c-ar fi aşa, replică vocea pe un ton cunoscător. Ce s-a întîmplat?

— Aaa... arma unui paznic s-a descărcat datorită unei defecțiuni, se bîlbîi Solo.

Tonul său oficial ceda din pricina nervozității.

— Nu mai avem nici o problemă acum... noi sîntem bine, mulțumesc. Voi?

— Trimitem o patrulă într-acolo, anunță brusc vocea.

Han aproape că putu simți suspiciunea de la celălalt capăt al firului. Ce să spună? Vorbea mai elocvent prin gura țevii unui pistol.

— Nu, nu. Avem o scurgere de energie. Acordați-ne cîteva minute să o oprim. Scurgere mare... foarte periculoasă.

— O defecțiune la armă... scurgere de energie... Cine-i acolo? Care este indica...?

Îndreptîndu-şi pistolul spre panouri, le reduse la condiția unor schije tăcute.

— Era o conversație tîmpită, oricum, murmură el, se întoarse şi strigă în lungul coridorului. Grăbeşte-te, Luke. O să ne vină "întăriri".

Luke auzi, dar era prea preocupat să alerge de la o celulă la alta şi să citească numerele ce străluceau deasupra fiecărei intrări. După toate aparențele, celula 2187 nu exista. Şi totuşi o găsi chiar în clipa în care se hotărîse se renunțe şi să încerce la alt nivel.

Cercetă un timp peretele metalic convex şi inexpresiv. Cuplînd selectorul de putere pe poziție maximă şi, sperînd că pistolul nu i se va topi în mînă înainte de a perfora uşa, deschise focul. Cînd arma se înfierbîntă prea tare pentru a o mai putea ține, începu s-o treacă dintr-o mînă în cealaltă. Procedînd astfel, fumul avu timp să se risipească şi observă, cu putină surprindere, că uşa se făcuse țăndări.

Tînăra al cărei portret R2-D2 îl proiectase în garajul de pe Tatooine acum cîteva sute de ani – sau cel puțin atît i se părea lui Luke că trecuse de atunci – îl iscodea prin fum, cu privirea uneia care nu înțelege nimic. Era chiar cu mult mai frumoasă decît în acea imagine a ei, hotărî Luke, uitîndu-se la ea, cu gura căscată.

— Eşti chiar... mai frumoasă... decît am...

Expresia de nesiguranță şi confuzie de pe chipul ei se topi, făcînd loc uimirii de la început, apoi nerăbdării.

— Nu eşti cam scund pentru un soldat din trupele de şoc? comentă ea, în cele din urmă.

— Ce? A... uniforma.

Îşi scoase casca, recăpătîndu-şi totodată o parte din stăpînirea de sine.

— Am venit să te salvez. Sînt Luke Skywalker.

— Poftim? întrebă ea politicos.

— Am spus că am venit să te salvez. Sînt împreună cu Ben Kenobi şi cu cei doi roboți ai tăi.

Nesiguranța ei se preschimbă dintr-o dată în speranță, la auzul numelui bătrînului.

— Ben Kenobi!

Îl căută pe Jedi din priviri, fără să-i acorde vreo atenție lui Luke.

— Unde este? Obi-Wan!

145

Guvernatorul Tarkin îl urmărea pe Darth Vader care măsura cu paşi agitați sala de conferințe, dealtfel pustie. În cele din urmă, Lordul Întunecat se opri şi privi de jur împrejur, ca şi cum un clopot, pe care numai el îl putea auzi, răsunase prin preajmă.

— Este aici, zise Vader, cu răceală.

Tarkin tresări.

— Obi-Wan Kenobi! Imposibil! Ce te face să crezi asta?

— O anumită perturbație în cîmpul Forței pe care am

simțit-o numai în prezența vechiului meu maestru.

— Mai mult ca sigur... c-a murit pînă acum.

Vader şovăi, convingerea clătinîndu-i-se dintr-o dată.

— Poate...S-a dus. A fost numai o senzație de-o clipă.

— Cavalerii Jedi au pierit, declară Tarkin categoric. Focul lor s-a stins cu zeci de ani în urmă. Tu, prietene eşti tot cea mai rămas de pe urma lor.

Un interfon bîzîi în surdină, solicitînd atenție.

— Da? zise Tarkin.

— În blocul de detenție AA-23 a fost declanşată stare de urgență.

— Prințesa! țipă Tarkin, sărind în picioare.

Vader se răsuci, încercînd să vadă prin ziduri.

— Am ştiut eu! Obi-Wan *este* aici. Nu puteam să interpretez greşit o perturbație de o asemenea putere în cîmpul Forței.

— Declanşați alarma în toate sectoarele, ordonă Tarkin prin interfon.

Apoi se întoarse spre Vader.

— Dacă este aşa, atunci nu trebuie să ne scape.

— Nu cred că intenția lui este evadarea, replică Vader, încercînd să-şi controleze emoțiile.

— Este ultimul Jedi... şi cel mai puternic. Pericolul pe care-l reprezintă pentru noi nu trebuie subestimat... şi totuşi numai eu îl pot înfrunta.

Răsucindu-şi brusc capul spre Tarkin, îl privi fix.

— Singur.

Luke şi Leia se întorceau deja cînd o cascadă de explozii orbitoare zgudui coridorul în fața lor. Cîțiva soldați încercaseră să pătrundă în blocul de detenție, folosind liftul, dar fuseseră eliminați, unul cîte unul, de Chewbacca. Părăsind soluția cu liftul, alții aruncaseră în aer o porțiune din zid. Gaura făcută era prea mare pentru ca Solo şi Chewbacca să-i poată reține pe toți. În grupuri de cîte doi sau trei, imperialii îşi croiau drum înăuntru. Retrăgîndu-se pe culoar, Han şi Chewbacca se întîlniră cu

Luke şi Leia.

— Nu ne putem întoarce pe-acolo, le spuse Solo, cu fața îmbujorată de emoție şi îngrijorare.

— Nu, se pare că ați reuşit să blocați unica noastră cale de ieşire, confirmă repede Leia. Acesta este un bloc de detenție. Şi, după cum ştii, nu are mai multe ieşiri.

Solo se întoarse, gîfiind, spre ea şi o măsură din cap pînă-n picioare.

— Ne iertați, Înălțimea Voastră, replică el sarcastic, dar poate c-ați prefera să vă întoarceți în celulă.

Ea îşi feri privirea; chipul îi era impasibil.

— Ar trebui să existe şi o altă ieşire, murmură Luke.

Scoase un mini transmițător de la centură şi căută cu atenție frecvența potrivită.

— C-3PO... C-3PO!

O voce familiară îi răspunse cu o repeziciune plină de solicitudine.

— Da, domnule?

— Am rămas blocați aici. Mai există şi alte căi de ieşire din blocul ăsta de detenție... ori ce fel de ieşire?

Din difuzorul emițătorului se auziră nişte păcănituri produse de paraziți. Solo şi Chewbacca îi țineau la respect pe soldați în celălalt capăt al culoarului.

— Ce-a fost asta? N-am recepționat.

În biroul de control ai zborurilor, R2 piuia şi fluiera frenetic în timp ce 3PO regla frecvența, luptîndu-se să îmbunătățească calitatea defectuoasă a transmisiei.

— Am spus că toate sistemele au fost puse în stare de alertă din cauza dumneavoastră, domnule. Se pare că intrarea principală este singura cale de acces în şi din blocul cu celule.

Apăsă cîteva taste şi pe monitoarele din apropiere, imaginile începură să se deruleze cu rapiditate.

— Accesul la oricare altă informație referitoare la sectorul în care vă aflați este interzis.

Cineva începu să bată în uşa încuiată a biroului – la

început, calm, apoi, cînd dinăuntru nu se auzi nici un răspuns, mai insistent.

— O, nu! gemu 3PO.

Fumul de pe culoarul cu celule era acum atît de gros, încît Solo şi Chewbacca abia mai reuşeau să-şi vadă ţintele. Acesta era şi un noroc, căci imperialii, acum în număr mult mai mare, nu reuşeau nici ei să-şi regleze tirul din pricina fumului.

Ori de cîte ori unul dintre soldaţi încerca să se apropie, rămînea descoperit de îndată ce pătrundea în perdeaua deasă. Sub focul precis al celor doi contrabandişti, acesta se alătura rapid mormanului din ce în ce mai mare de trupuri neînsufleţite ce zăceau pe podea,

Luke se apropie de Solo. Fulgerele de energie ricoşau sălbatic în pereţi.

— Nu mai există nici o altă ieşire, strigă Luke, străduindu-se să acopere vuietul asurzitor al tirului concentrat.

— Se apropie de noi. Ce facem acum?

— Halal evadare! se auzi o voce iritată în spatele lor.

Se întoarseră amîndoi spre Prinţesa, profund dezgustată, care-i măsura din cap pînă-n picioare cu un aer de regală dezaprobare.

— Aţi venit aici fără să aveţi un plan de evadare?

Solo i-l arătă pe Luke.

— El e creierul, scumpo.

Luke zîmbi încurcat şi ridică din umeri neputincios. Se întoarse să participe şi el la schimbul de focuri, dar nu apucă să tragă, căci Prinţesa îi smulse pistolul din mînă.

— Hei!

Leia făcu cîţiva paşi pe lîngă perete pînă în dreptul unui mic grătar. Îndreptă pistolul spre el şi trase.

Solo o privea neîncrezător.

— Ce te-a apucat?

— Se pare că eu sînt cea care trebuie să vă arate cum putem scăpa de-aici. Dă-ţi drumul pe toboganul de gunoi,

pilotule.

Sub privirile uluite ale celorlalți, Prințesa sări prima prin deschizătură şi se făcu nevăzută. Chewbacca scoase un mormăit amenințător, dar Solo clătină uşor din cap.

— Nu, Chewie, nu vreau să-i faci felul. Nu ştiu încă ce să cred despre ea. Ori începe să-mi placă, ori am s-o omor cu propria mea mînă.

Wookieul fornăi, încercînd să mai spună ceva, dar Solo i-o reteză scurt.

— Intră după ea, imbecil păros! Nu-mi pasă a ce-ți miroase ție. Nu e momentul să faci pe deşteptul cu mine.

Îl îmbrînci pe căpățînosul wookie spre gura tobogănului, apoi îl ajută să-şi strecoare trupul masiv înăuntru, îndesîndu-l. O dată ce-l văzu intrat, corellianul îl urmă şi el. Luke trase o ultimă rafală, mai mult în speranța de a crea o perdea de fum decît de a nimeri ceva, apoi îşi dădu drumul pe tobogan, făcîndu-se nevăzut.

Din dorința de a nu suferi şi alte pierderi, datorită spațiului îngust, soldații care-i urmăreau se opriseră pentru moment în aşteptarea unor întăriri şi a armamentului greu. În plus, prada nu mai avea cum să le scape şi, oricum, nici unul dintre ei nu ardea de nerăbdare să moară prosteşte.

Luke se trezi prăvălindu-se într-o încăpere slab luminată. N-ar fi avut oricum nevoie de lumină ca să-şi dea seama ce conține, căci simțise mirosul de gunoi cu mult înainte de a ajunge acolo. Luminată doar prin intermediul unor surse indirecte, ghena de gunoi era umplută cel puțin pe sfert cu reziduuri vîscoase, dintre care multe atinseseră deja un stadiu destul de avansat de descompunere pentru a-l face pe Luke să strîmbe din nas.

Cercetînd pereții încăperii, în încercarea de a găsi o ieşire, Solo se împiedica, aluneca şi intra pînă la genunchi în mizeria lichidă. Nu reuşi să descopere decît o trapă mică, al cărei capac gros se chinui să-l îndepărteze, mormăind şi gîfîind. Aceasta refuza însă să se urnească.

— Ai avut o idee minunată cu ghena asta de gunoi, îi spuse sarcastic Prințesei, ştergîndu-şi fruntea transpirată. Peste ce miros incredibil am dat. Din păcate, nu putem ieşi de-aici călare pe miasme, şi altă ieşire se pare că nu există. Poate doar dacă reuşesc să deschid uşa asta.

Făcu cîțiva paşi înapoi, îşi scoase pistolul şi trase în capac. Raza începu imediat să şuiere, ricoşînd în continuu în pereții ghenei, în timp ce fiecare dintre ei îşi căuta adăpost în gunoaie. Un ultim ricoşeu, şi fulgerul explodă undeva chiar deasupra lor.

Arătînd mai puțin demnă, avînd în vedere circumstanțele, Leia fu prima care-şi părăsi adăpostul împuțit.

— Încetează cu arma aia, se adresă aspru lui Solo. O să ne omori pe toți.

— Da, Înălțimea Voastră, mormăi corellianul cu prefăcută umilință.

Nu făcu însă gestul de a-şi băga pistolul în toc, pe cînd privea spre gura toboganului de deasupra.

— N-o să le ia mult timp ca să descopere ce s-a întîmplat cu noi. Stăpîneam bine situația... pînă să ne aduci tu aici.

— Sigur că da, i-o întoarse ea, scuturîndu-şi gunoaiele din păr şi de pe umeri. A, bine, ar putea fi şi mai rău...

Ca un fel de răspuns, un vaier pătrunzător şi oribil inundă încăperea. Părea că vine de undeva de dedesubtul lor. Chewbacca lăsă şi el să-i scape un muget de groază şi încercă să se facă una cu peretele. Luke îşi scoase pistolul şi îşi aținti privirea asupra cîtorva maldăre de gunoaie, dar nu văzu nimic.

— Ce-a fost asta? întrebă Solo.

— Nu-mi dau bine seama.

Luke sări dintr-o dată, privind undeva în jos, în spatele lui.

— Cred că tocmai a trecut ceva pe lîngă mine. Atenție!...

Cu o iuțeală uimitoare, Luke dispăru sub gunoaie.

— L-a prins pe Luke! strigă Prințesa. L-a tras dedesubt.

Solo rătăci cu privirea de jur împrejur, încercînd să vadă ceva în care să tragă.

Luke reapăru tot atît de brusc pe cît dispăruse – dar împreună cu el şi o parte din *altceva.* În jurul gîtului, avea strîns înfăşurat un tentacul gros şi alburiu.

— Împuşcă-l! Omoară-l! țipă Luke.

— "Împuşcă-l!" Nici măcar nu-l văd! protestă Solo.

Pentru a doua oară, acel ceva înspăimîntător al cărui tentacul tocmai îl văzuseră ,îl trase pe Luke în adîncuri. Solo privi neputincios suprafața multicoloră.

Se auzi un huruit de maşinărie grea şi doi pereți opuşi ai încăperii se deplasară spre interior cîțiva centimetri. Apoi huruitul încetă şi se făcu linişte. Luke răsări surprinzător de aproape de Solo, zbătîndu-se să iasă din vălmăşagul înăbuşitor de gunoaie şi masîndu-şi în acelaşi timp urmele de pe gît.

— Unde-o fi acum? se întrebă Leia, privind cu precauție spre gunoaiele nemişcate.

Luke părea sincer nedumerit.

— Nu ştiu. M-a prins, apoi mi-a dat drumul. Pur şi simplu mi-a dat drumul şi a dispărut. Poate că n-am mirosit destul de urît pentru ea.

— Am o pesimțire sumbră, zise Solo.

Huruitul îndepărtat inundă din nou încăperea, iar pereții începură din nou să avanseze în interior. Numai că de data aceasta nici zgomotul, nici deplasarea nu dădură vreun semn că ar fi pe cale să înceteze.

— Mai bine-ați face ceva în loc să vă uitați unul la celălalt! ii îndemnă Prințesa. Încercați să înțepeniți pereții cu ceva!

Nu reuşiră să încetinească acel avans nici măcar cu ajutorul prăjinilor groase şi al barelor metalice uzate pe care le putu ridica Chewbacca. Se părea că cu cît obiectul pe care-l propteau de perete era mai rezistent, cu atît

plesnea mai uşor.

Luke îşi scoase transmiţătorul şi vorbi, străduindu-se în acelaşi timp să împiedice înaintarea zidurilor:

— C-3PO... răspunde, C-3PO!

După pauza necesară primirii unui răspuns, Luke privi îngrijorat spre tovarăşii săi.

— Nu ştiu de ce nu răspunde.

Încercă din nou:

— C-3PO, răspunde. Mă auzi?

— C-3PO, repeta vocea în surdină, răspunde C-3PO.

Era glasul lui Luke, ce se auzea încet, printre pîrîituri, din micul emiţător, părăsit pe consola computerului. În afara apelurilor intermitente, biroul de control al zborului era cufundat în tăcere.

O explozie înfiorătoare acoperi rugăminţile înăbuşite. Uşa biroului se făcu ţăndări, împroşcînd fragmente metalice în toate direcţiile, prin încăpere. Cîteva dintre ele izbiră emiţătorul, trîntindu-l pe podea şi retezind vocea lui Luke ce se afla în plină emisie.

În urma acestei catastrofe în miniatură, patru soldaţi înarmaţi intrară cu hotărîre prin spărtură. La prima vedere, biroul le păru pustiu... apoi, dinspre unul din fişetele pentru echipament, aflate în celălalt capăt al încăperii, se auzi o voce slabă şi înspăimîntată:

— Ajutor, ajutor! Scoateţi-ne de aici!

Cîţiva soldaţi se aplecară să inspecteze trupurile neînsufleţite ale ofiţerului dispecer şi aghiotantului său, in timp ce alţii deschiseră fişetul zgomotos. Doi roboţi, unul înalt şi umanoid, celălalt pur mecanic şi cu trei picioare păşiră în birou. Cel înalt lăsa impresia că s-ar clătina puţin de frică.

— Sînt nebuni, vă spun eu, nebuni!

Făcu un gest spre uşă.

— Cred că i-am auzit spunînd că se îndreaptă spre

nivelul de detenție. Tocmai au plecat. Dacă vă grăbiți, ați putea să-i ajungeți din urmă. Pe acolo, pe acolo.

Doi dintre soldații dinăuntru se alăturară celor ce aşteptau pe hol şi cu toții se îndepărtară în grabă pe coridor. Ceilalți doi rămaseră să păzească biroul. Făceau speculații cu privire la ceea ce se întîmplase, ignorîndu-i complet pe roboți.

— Toată această emoție a supraîncărcat circuitele din camaradul meu, explică cu grijă 3PO. Dacă nu vă supărați, aş dori să-l duc jos, la secția de întreținere.

— Îhm...

Unul dintre paznici îşi ridică privirea cu indiferență şi dădu din cap către robot. 3PO şi R2 se grăbiră să iasă din încăpere, fără că privească în urmă. Pe cînd se îndepărtau, paznicul făcu remarca că cel mai înalt dintre roboți era de un tip pe care nu-l mai văzuse pînă atunci. Ridică din umeri. Nu era un lucru surprinzător pentru o stație atît de mare.

— Era cît pe ce, şopti 3PO, în timp ce o tuleau pe un coridor pustiu. Acum va trebui să găsim un alt panou informațional la care să-ți conectezi tija senzorială... altfel, totul este pierdut.

Ghena de gunoi se micşora din ce în ce mai mai mult, cu încăpățînare; pereții metalici, atent prelucrați, se deplasau unul spre altul cu o precizie neîndurătoare. Bucățile mai mari de reziduuri dădeau un adevărat concert de pocnete şi plesnete ce se transformau într-un crescendo cutremurător.

Chewbacca se tînguia jalnic în timp ce, cu imensa sa forță şi greutate, se lupta să rețină unul dintre pereți. Semăna cu un Sisif hirsut, la cîțiva paşi de vîrful piscului pe care nu reuşea niciodată să-l atingă.

— Un lucru e sigur, comentă Solo, nefericit. Vom fi cu toții mult mai subțiri. Chestia asta se poate populariza ca

rețetă de slăbire. Există un singur dezavantaj: rezultatul e definitiv.

Luke se opri să tragă aer în piept. Scutură supărat nevinovatul transmițător.

— Ce s-o fi întîmplat cu C-3PO?

— Mai încearcă o dată trapa, îl povățui Leia. Este ultima noastră speranță.

Solo îşi acoperi ochii şi făcu întocmai. Raza ineficientă şuieră batjocoritor prin încăperea din ce în ce mai îngustă.

Compartimentul de serviciu era pustiu. După toata aparențele, alarma îi atrăsese pe toți spre alte sectoare. După ce cercetă cu prudență încăperea 3PO îi făcu un semn lui R2 să-l urmeze. Împreună începură să verifice febril nenumăratele panouri auxiliare. R2 piui scurt şi 3PO se grăbi spre el. Aşteptă nerăbdător pe cînd robotul mai mic îşi introducea cu atenție tija senzorială în mufa deschisă.

Un şuvoi de fluierături țîşni cu o viteză nebunească, într-o manieră nedisciplinată, din difuzorul micului robot.

3PO gesticulă, atenționîndu-l:

— Aşteaptă o clipă, ia-o mai încet.

Frecvența semnalului scăzu pînă la nivelul unei vorbiri lente.

— E mai bine-aşa. Unde sînt? Ce? O, nu! De-acolo nu vor ieşi decît sub forma unui lichid.

Celor prinşi în capcana magaziei de gunoi le rămăsese mai puțin de un metru de viață. Leia şi Solo, care fuseseră forțați să se întoarcă pe o parte, sfîrşiră stînd față în față. Pentru prima dată, aroganța dispăruse de pe chipul Prințesei. Întinse mîna şi o apucă pe a lui Solo, strîngîndu-i-o convulsiv atunci cînd simți prima atingere a pereților.

Luke căzuse şi zăcea pe o parte, luptîndu-se să-şi mențină capul deasupra mizeriei care se înălța. Aproape că se

înecase cu o gură de glod presat, cînd transmițătorul său începu să zbîrnîie.

— 3PO!

— Sînteți acolo, domnule? întrebă androidul. Am avut nişte probleme minore. N-ați crede...

— Taci din gură, 3PO, țipă Luke. Opreşte mecanismul de închidere a tuturor magaziilor de gunoi de la nivelul de detenție sau de la cel aflat imediat dedesubt. Mă recepționezi? Opreşte mecanismul magaziei!

Cîteva clipe mai tîrziu, 3PO îşi ținea capul în mîini, văicărindu-se din pricina țipetelor şi răcnetelor îngrozitoare ce veneau din emițător.

— O, nu, opreşte-le pe toate! îl imploră pe R2. Grăbeşte-te! Ascultă, R2... sînt pe moarte! Îmi blestem trupul ăsta de metal! N-am fost destul de rapid. E numai din vina mea. Bietul meu stăpîn – şi toți ceilalți...nu, nu, nu...

Răcnetele şi țipetele nu conteniră, totuşi, nici mai tîrziu. Dar, de fapt, ceea ce se auzea acum erau strigăte de bucurie. O dată cu intervenția lui R2, sensul de deplasare se inversase automat, aşa că acum, pereții încăperii se depărtau unul de celălalt.

— R2, 3PO, strigă Luke în transmitător. E-n ordine, sîntem salvați. Mă recepționezi? Sîntem salvați. V-ați descurcat nemaipomenit!

Scuturîndu-se scîrbit de resturile slinoase ce i se agățaseră de haine, îşi croi drum cît putu de repede pînă la trapă. Se aplecă, scrijeli îndepărtînd stratul gros de mizerie şi citi numărul ce ieşise astfel la iveală.

— Deschide capacul presurizat al trapei de la unitatea 366-117891.

— Da, domnule, încuviință 3PO.

Erau poate cele mai fericite cuvinte pe care le auzise Luke vreodată.

X

Brăzdat de cabluri electrice şi de linii informaționale ce porneau din străfunduri şi se pierdeau în înălțimi, puțul de serviciu părea adînc de sute de kilometri. Pasarela îngustă care mărginea într-o parte peretele semăna cu un fir întins deasupra unui ocean stălucitor. Era atît de îngustă, încît un singur om abia putea păşi pe ea.

De-a lugul acestei traverse periculoase se furişa un bărbat ce privea țintă spre ceva aflat în fața lui, şi nu spre terifiantul abis metalic de dedesubt. Țăcănitul enormelor comutatoare răsuna în vastul spațiu deschis asemeni zgomotelor scoase de nişte leviatani captivi, neobosiți şi întotdeauna treji.

Două cabluri groase făceau joncțiune în spatele unui panou de protecție. Acesta era încuiat, dar după ce-l inspecta cu atenție, pe toate părțile, de sus pînă jos. Ben Kenobi apăsă capacul panoului într-un anumit fel, făcîndu-l să sară în lături. Dedesubt se afla terminalul unui computer.

Cu aceeaşi grijă, operă cîteva modificări pe el. Eforturile îi fură răsplătite; cîteva lumini indicatoare afişate pe ecran îşi schimbară culoarea din roşu în albastru.

O a doua uşă se deschise brusc în spatele său. Bătrînul reataşă grăbit capacul şi se retrase în umbră. În cadrul uşii apăruse un detaşament de soldați. Ofițerul de serviciu se apropie la numai cîțiva paşi de locul unde a ascunsă acea siluetă nemişcată.

— Păziți zona pînă la încetarea alarmei.

Cînd soldații începură să se disperseze, Kenobi se făcu nevăzut în întuneric.

Mîrîind şi şuierând, Chewbacca abia reuşi, cu ajutorul

lui Luke şl a lui Solo, să-şi strecoare trupul gros prin trapă. Odată încheiată această acțiune, Luke se întoarse şi cercetă împrejurimile.

Podeaua culoarului în care dăduseră era plină de praf, de parcă nu trecuse nimeni pe acolo de cînd luase ființă stația. Probabil că nu era decît un culoar auxiliar de serviciu. Habar n-avea unde se aflau.

Ceva lovi cu putere în zidul din spatele lor şi Luke le strigă tuturor să fie atenți, căci prin trapa deschisă, pătrunsese pe coridor un tentacul prelung şi gelatinos ce încerca cu aviditate să apuce o pradă nevăzută.

Solo îşi îndreptă pistolul spre tentacul, în timp ce Leia se străduia să treacă de Chewbacca ce rămăsese pironit locului, pe jumătate paralizat.

— Luați din drumul meu namila asta lățoasă.

Apoi observă intenția lui Solo.

— Nu! Aşteaptă! Se va auzi.

Solo nu-i acordă nici o atenție şi trase spre deschizătură. Bubuitul armei reverberă pînă departe, în timp ce fragmente din zidul slăbit se prăbuşiră în avalanşă, împreună cu nişte stîlpi de susținere, peste acea creatură, aproape îngropînd-o.

Multă vreme după aceea, zgomotele continuară să se rostogolească, amplificate, prin coridorul îngust. Luke clătină din cap nemulțumit, zicîndu-şi că o persoană ca Solo, care vorbeşte prin gura armei, nu poate acționa întotdeauna cu cap. Pînă atunci îl privise cu un fel de admirație pe corellian. Dar gestul lui lipsit de noimă îi aducea pentru prima oară pe amîndoi la acelaşi nivel.

Şi totuşi, comportamentul Prințesei fu mai surprinzător decît al lui Solo.

— Ascultă, zise ea, privindu-l drept în față, nu ştiu de unde vii, dar îți sînt recunoscătoare.

Ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva, se întoarse spre Luke şi adăugă:

— Amîndorura.

Îşi îndreptă din nou atenția spre Solo.

— Dar de acum înainte, vei face cum îți spun eu.

Solo rămase cu gura căscată la ea. De data aceasta, zâmbetul său arogant întârzie să apară.

— Ascultă, Sfințenia Ta, reuşi el să bălmăjească în cele din urmă, haideți să clarificăm lucrurile. Nu primesc ordine decît de la o singură persoană – eu.

— E o minune că încă mai trăieşti, îi replică ea insinuant.

Privi rapid în lungul culoarului şi o porni hotărîtă în direcția opusă.

Solo îi aruncă o privire lui Luke, vru să spună ceva, şovăi şi nu făcu decît să clatine uşor din cap.

— Nu se merită. Nu ştiu dacă au mai rămas destui bani în univers ca să ne răsplătească efortul de a o suporta.

— Hei, ia-o mai încet.

Leia dispăruse la o cotitură a coridorului şi ei o luară la fugă, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

Cei şase soldați ce patrulau prin fața intrării în puțul energetic păreau mai interesați să discute straniile evenimente petrecute în blocul de detenție decît să-şi îndeplinească datoria plictisitoare. Erau atît de captivați de speculațiile ce le făceau în legătură cu cauza acestor necazuri, încît nu observară umbra spectrală din spatele lor. Aceasta se strecura la adăpostul întunericului, asemeni unui dihor, înlemnind atunci cînd unul dintre soldați părea că s-ar răsuci în direcția ei, pornind-o apoi mai departe, tăcută de parcă ar fi plutit prin aer.

Cîteva momente mai tîrziu, un soldat se întoarse încruntat înspre ieşirea din coridorul principal, acolo unde crezuse că a perceput o mişcare. Nu mai era nimic, doar o părere, ceva inefabil, unda pe care fantomaticul Kenobi o lăsase în urmă. Soldatul se nelinişti profund, dar,

nedorind să-şi mărturisească halucinaţiile, fapt lesne de înţeles, reveni la mai prozaica conversaţie a camarazilor săi.

Cineva îi descoperi în cele din urmă pe cei doi paznici, leşinaţi şi încuiaţi într-un fişet metalic, la bordul cargoului capturat. Aceştia rămaseră în stare de comă, în ciuda tuturor eforturilor de reanimare.

Sub îndrumarea unor ofiţeri care se ciondăneau între ei, soldaţii îşi transportară camarazii spre cea mai apropiată secţie de infirmerie. În drumul lor trecură pe lîngă un panou de serviciu deschis, în spatele căruia se aflau două siluete. Erau R2 *şi* 3PO care, cu toate că se aflau atît de aproape de hangar, rămăseseră neobservaţi.

De îndată ce soldaţii se îndepărtară, R2 înlătură capacul de protecţie al unei mufe şi îşi introduse grăbit în ea tija senzorială. Chipul micului robot fu asaltat de un joc nebunesc de lumini, iar din încheieturile lui începu să iasă fum, mai înainte ca 3P0 să-i poată scoate, cu gesturi tremurate, tija din priză.

Fumul se risipi imediat şi pilpîirile dezordonate se normalizară. R2 emise cîteva piuituri contrariate, amintind perfect de un om care se aşteptase la un pahar de vin slab şi, în loc de aceasta, dăduse pe gît, fără să-fi dea seama, cîteva înghiţituri de alcool dublu rafinat.

— Data viitoare să fii atent unde îţi conectezi senzorii, îşi dojeni 3PO tovarăşul. Ţi-ai fi putut arde circuitele interne.

Examină mufa.

— Asta e o priză de energie, deşteptule, nu un terminal informaţional.

R2 fluieră tînguitor o scuză şi amîndoi o porniră în căutarea panoului potrivit.

Luke, Solo, Chewbacca şi Prințesa ajunseră într-un hol pustiu care nu ducea nicăieri; în capătul lui se afla doar o fereastră largă prin care se vedea hangarul ce le oferea priveliştea dureroasă a cargoului, chiar dedesubtul lor.

Luke îşi scoase emițătorul şi, uitîndu-se de jur împrejur cu o nervozitate crescîndă, vorbi în difuzor:

— C-3PO... mă recepționezi?

Urmă o pauză alarmantă, după care:

— Sînt pe recepție, domnule. A trebuit să părăsim zona în care se află biroul.

— Sînteți teferi?

— Deocamdată, deşi nu sînt optimist în ceea ce priveşte bătrînețea mea. Ne aflăm în hangarul principal, vizavi de navă.

Luke privi surprins pe fereastră.

— Nu vă văd în partea cealaltă. Probabil că sîntem exact deasupra voastră. Rămîneți pe recepție. Vă contactăm de îndată ce putem.

Luke întrerupse convorbirea şi zîmbi brusc, amintindu-şi de referința pe care o făcuse 3PO la "bătrînețea" sa. Robotul înalt era uneori mai uman decît oamenii.

— O fi reuşit bătrînul să elimine raza de atracție? se întrebă Solo în timp ce studia priveliştea de jos.

Vreo doisprezece soldați intrau şi ieşeau din cargou .

— Drumul nostru înapoi la navă va semăna cu un zbor prin cele cinci Inele de Foc ale sistemului Fornax .Leia Organa privi surprinsă de la navă la Solo.

— Ați venit cu epava asta? Eşti mai curajos decit mi-am închipuit.

Măgulit şi insultat în acelaşi timp, Solo nu ştiu cum să reacționeze. Se hotărî să-i arunce o privire urîtă, pe cînd o porneau înapoi pe coridor, cu Chewbacca încheind coloana.

La un colț cei trei umani se opriră brusc. Astfel făcură şi cei douăzeci de imperiali ce se îndreptau în marş spre ei.

Ca o reacție firească – adică pe negîndite – Solo îşi scoase pistolul şi ochi spre pluton, urlînd şi zbierînd cu toată puterea, în mai multe limbi.

Luați prin surprindere de acest atac absolut neaşteptat şi presupunînd, în mod greşit, că atacatorul ştia foarte bine ce face, soldații începură să dea înapoi. Cele cîteva împuşcături turbate care răsunară din pistolul corellianului creară o panică desăvîrşită. Gradele şi cumpătul se spulberară, soldații rupseră formația şi o luară la fugă în lungul condorului.

Îmbătat de propria sa îndrăzneală, Solo se lansă in urmărire, strigîndu-i în spate, lui Luke:

— Duceți-vă la navă! Am eu grijă de ăştia!

— Ai înnebunit? răcni Luke. Unde naiba te duci?

Dar Solo se afla deja departe, la o cotitură a culoarului şi nu-l mai auzi. Şi oricum asta n-ar fi schimbat nimic.

Indispus de dispariția partenerului său, Chewbacca scoase un urlet bubuitor, deşi nesigur şi se nepezi după el.

Astfel, Luke şi Leia rămaseră singuri pe coridorul pustiu.

— Poate că am fost prea dură cu prietenul tău, mărturisi ea, cu părere de rău. Nu încape îndoială că este curajos.

— Nu încape îndoială că este un idiot, replică furios Luke. Nu ştiu cu ce ne va ajuta dacă este omorît.

Deodată, în hangarul aflat dedesubt şi în spatele lor începură să sune alarmele.

— S-a terminat, mîrîi Luke, dezgustat. Hai să mergem.

Porniră împreună în căutarea unui drum spre nivelul inferior.

Solo continua să-şi fugărească duşmanii de-a lungul coridorului, urlînd şi agitîndu-şi amenințător pistolul. Cînd şi cînd, trăgea cîte un foc care avea mai degrabă efect psihologic decît tactic.

Jumătate din formație se şi împrăştiase pe diferite alte coridoare şi culoare de serviciu. Cei zece soldați pe care

cotinua să-i hărțuiască fugeau de le sfîrîiau călcîiele, răspunzând doar din cînd în cînd cu foc. Apoi, aceştia ajunseră într-o fundătură, fapt ce-i obligă să se întoarcă şi să dea piept cu "inamicii".

Văzînd că cei zece se opriseră, Solo încetini şi el. Corellianul şi imperialii se priviră în tăcere. O parte dintre soldați se uitau nu la el ci dincolo de el.

Lui Solo îi trecu deodată prin cap că era singur şi acelaşi gînd începea să prindă contur şi în minţile celor pe care îi înfrunta. Zăpăceala făcu rapid loc furiei. Puştile şi pistoalele fură scoase la iveală. Solo se dădu un pas înapoi, trase un foc, apoi făcu stînga-mprejur şi o luă la goană ca un disperat.

Chewbacca auzi țiuitul şi detunăturile armelor laser în timp ce venea greoi, agale, pe urmele lui Solo. Se întîmpla totuşi ceva straniu: zgomotele se auzeau din ce în ce mai aproape, în loc să se depărteze.

Tocmai se gîndea ce avea de făcut cînd Solo, apărînd după un colț, îl izbi în goană, aproape doborîndu-l. Văzîndu-i pe cei zece urmăritori, wookieul hotărî să-şi rezerve întrebările pentru un moment mai prielnic. Se întoarse şi-şi urmă partenerul.

Luke o înşfăcă pe Prințesă şi o trase într-o nişă. Aceasta fu cît pe ce să riposteze înfuriată de brutalitatea gestului său, cînd zgomotul paşilor unor soldați ce se apropiau în marş o făcu să se strîngă în întuneric, alături de el.

Plutonul trecu grăbit, răspunzînd alarmelor ce continuau să sune fără încetare. Luke scoase capul privind în urma lor şi încercă să-şi recapete răsuflarea.

— Singura noastră speranță de a ajunge la navă este să venim spre ea din partea cealaltă. Au aflat deja că aici e cineva.

O porni pe culoar în direcția de unde veniseră impe-

rialii, făcîndu-i semn Prințesei să-l urmeze. În capătul îndepărtat al coridorului se iviră doi paznici şi arătară drept spre ei. Luke şi Leia se întoarseră şi începură să alerge în sens invers. De după un colț apăru o formație mai numeroasă de soldați ce se îndreptă în fugă spre ei.

Cu drumul barat în față şi în spate, începură să caute înnebuniți o altă cale de ieşire. Leia zări atunci un culoar secundar, îngust şi i-l arătă lui Luke.

Acesta trase în cel mai apropiat dintre urmăritori şi țîşni după fată, prin ceea ce părea a fi un tunel de serviciu. În spatele lor, zgomotele făcute de soldați răsunau asurzitor, amplificate de spațiul strîmt. Dar cei doi fugari aveau şi un avantaj: tirul pe care imperialii îl putea concentra asupra lor era minim.

În față le apăru un chepeng. Luminozitatea de dincolo era scăzută, fapt ce-i dădu speranță lui Luke. Dacă ar fi putut închide chepengul doar pentru cîteva clipe şi s-ar fi putut pierde dincolo de el, ar fi avut poate vreo şansă să scape de urmăritori.

Dar chepengul rămase deschis şi nu dădea nici un semn că s-ar închide automat. Luke era cît pe ce să strige de bucurie cînd podeaua dispăru subit în fața lui. Cu vîrfurile picioarelor atîrnînd în gol, se balansă dînd din mîini pentru a-şi recăpăta echilibrul cînd, venind din spate, Prințesa aproape că-i făcu vînt dincolo de marginea pasarelei înguste.

Pasarela se reducea la un ciot suspendat deasupra hăului. Un curent de aer răcoros mîngîie fața tânărului, în timp ce studia pereții ce se avîntau în sus spre înălțimi nevăzute şi se cufundau în adîncurile insondabile de dedesubt. Puțul de serviciu era întrebuințat pentru recircularea şi purificarea atmosferei din stația de luptă.

În acea clipă, Luke era prea înfricoşat şi îngrijorat pentru a-i purta pică Prințesei fiindcă fusese cît pe ce să-i expedieze pe amîndoi dincolo de marginea pasarelei. În plus, alte pericole îi atraseră atenția. O rază de energie

făcu să explodeze peretele metalic deasupra lor, împroşcîndu-i cu schije.

— Cred c-am făcut un pas greşit, şopti el, răspunzînd cu foc soldaților ce avansau.

Energia distrugătoare ilumina coridorul îngust din spatele lor.

Pe partea cealaltă a prăpastiei se afla o poartă de acces deschisă. Putea fi însă şi la un an lumină depărtare. Pipăind de jur împrejurul ramei uşii, Leia dibui un comutator şi îl atinse grăbită. Uşa ecluzei culisă închizîndu-se etanş cu un bubuit reverberant. Asta reuşea cel puțin să-i izoleze de tirul soldaților ce se apropiau cu repeziciune. Îi lăsase, însă şi pe ei în echilibru instabil pe acea secțiune de pasarelă, ceva mai mică de un metru pătrat. Dacă şi aceasta s-ar fi retras pe neaşteptate în zid, li s-ar fi oferit amîndorura o privelişte mult mai completă a interiorului stației decît şi-ar fi dorit.

Luke îi făcu semn Prințesei să se îndepărteze cît mai mult cu putință, apoi îşi acoperi ochii şi îşi îndreptă pistolul spre comenzile ecluzei. Un fulger scurt de energie le topi, făcîndu-le una cu peretele. Acum nimeni de pe partea cealaltă nu ar mai fi putut deschide uşa cu uşurință. Apoi îşi întoarse privirea spre hăul imens ce se interpunea între ei şi poarta opusă: aceasta – un mic dreptunghi galben de libertate – îi chema ispititoare.

O vreme nu se auzi decît şuieratul aerului de dedesubt.

— Uşa e blindată, dar n-o să-i rețină prea mult, comentă Luke.

— Trebuie să trecem cumva pe partea cealaltă, încuviință Leia, examinînd încă o dată tocul metalic al uşii etanş închise. Găseşte comenzile pentru extinderea pasarelei.

Căutarea înfrigurată nu dădu nici un rezultat. Din spatele uşii neclintite se auzeau tropăieli şi şuierături amenințătoare. În mijlocul metalului apăru o pată mică,

albă care începu să se întindă şi să fumege.

— Pătrund prin ea! gemu Luke.

Prinţesa se întoarse încet şi privi dincolo de hău.

— Cred că aceasta este o punte a cărei comandă unică se află pe partea cealaltă.

Întinzînd mîna să arate spre panoul cu comenzile inaccesibile dădu peste ceva prins la şold. Privi nemulţumit în jos şi descoperind cauza, îi fulgeră prin minte o idee practică puţin cam nebunească.

Firul subţire strîns înfăşurat într-un colac părea fragil, dar de fapt era un cablu militar pentru utilizare generală şi ar fi putut suporta cu uşurinţă greutatea lui Chewbacca. Cu siguranţă că i-ar fi ţinut şi pe ei amîndoi. Scoase bobina din centură de la şold şi măsură lungimea cablului prin comparaţie cu lăţimea abisului. Acesta ar fi trebuit să acopere lejer distanţa.

— Şi-acum? întrebă curioasă Prinţesa.

Luke nu-i răspunse. Scoase în schimb din centura de serviciu a armurii o baterie mică, dar grea şi legă în jurul ei un capăt al cablului. Asigurîndu-se că nodul era bine strîns, se apropie cît putu de mult de marginea stinghiei nesigure.

Roti capătul lestat al firului în cercuri tot mai largi, apoi îl aruncă în arc peste prăpastie. Bateria se lovi de capătul ieşit în afară al unor conducte cilindrice aflate pe partea cealaltă şi căzu în gol. Cu o nerăbdare abia stăpînită trase înapoi capătul liber şi îşi înfăşură cablul pe forat pentru o nouă încercare.

Capătul greu se roti în cercuri crescînde şi zbură pe deasupra, se înfăşură de mai multe ori în jurul lor.

De data aceasta lestul înconjură capătul ţevilor de deasupra, se înfăşură de mai multe ori în jurul lor şi alunecă, fixîndu-se într-o crăpătură aflată între ele. Aplecîndu-se pe spate, Luke trase şi smuci de cablu, încercînd în acelaşi timp să-şi lase întreaga greutate a corpului pe el. Cablul nu păru c-ar vrea să se desprindă.

Îşi înfăşură de mai multe ori capătul liber în jurul taliei şi a braţului drept, apoi întinse cealaltă mînă şi o aduse spre el pe Prinţesă. Uşa ecluzei căpătase acum culoarea albului incandescent şi pe marginile ei începuseră să se scurgă pîrîiaşe de metal topit.

Ceva cald şi plăcut atinse buzele lui Luke, înfiorîndu-i fiecare nerv al trupului. O privi uluit pe Leia, simţind încă pe buze furnicăturile sărutului.

— Doar ca să-ţi poarte noroc, murmură ea, zîmbindu-i uşor, aproape stînjenită, pe cînd îşi punea braţele în jurul gîtului său.

— Vom avea nevoie de noroc.

Apucînd cablul subţire, cît putu de strîns, cu mîna dreaptă şi aducîndu-şi-o peste ea pe cea strîngă, Luke trase aer în piept şi sări în gol. Dacă îşi calculase greşit înclinaţia traiectoriei în această săritură-pendul, atunci urmau să rateze poarta deschisă şi să se lovească de pereţii metalici laterali sau de cel de dedesubtul ei. Tînărul se îndoia că în această situaţie s-ar mai fi putut ţine de cablu.

Saltul de trapezist fu mai iute ca gîndul. Luke ajunse într-o clipă în partea cealaltă şi se lăsă în genunchi pentru a fi sigur că nu vor cădea înapoi, în hău. Sincronizîndu-se perfect, Leia se desprinse de el. Se rostogoli înainte, prin ecluza deschisă şi se ridică graţios în picioare, în timp ce Luke se lupta să se desprindă de cablu.

O tînguire îndepărtată se preschimba mai întîi într-un şuierat puternic, apoi într-un vaiet, şi poarta ecluzei de pe partea opusă cedă. Se nărui, prăbuşindu-se apoi în adîncuri. Luke nu auzi nici un zgomot care să-i dovedească că aceasta atinsese fundul prăpastiei.

Cîteva fulgere loviră în zidul de lîngă ei, Luke îşi îndreptă arma spre soldaţii ghinionişti şi răspunse cu foc chiar şi atunci cînd Leia începu să-l tragă spre culoarul ce se deschidea în spatele lor.

Odată trecut pe partea cealaltă a uşii, tînărul atinse

butonul de activare. Ecluza se închise ermetic. Aveau la dispoziție cel puțin cîteva clipe în care puteau fi siguri că nimeni nu va trage asupra lor din spate. Pe de altă parte, Luke nu avea nici cea mai vagă idee unde se aflau şi se pomeni dintr-o dată întrebîndu-se ce se întîmplase cu Han şi Chewbacca.

Solo şi partenerul său wookie izbutiseră să scape de o parte din urmăritori. Dar se părea că ori de cîte ori cîțiva soldați le pierdeau urma, apăreau alții, mult mai numeroşi. Nu încăpea nici o îndoială; toți primiseră ordinul de a-i captura.

În fața lor începeau să se închidă nişte uşi blindate.

— Grăbeşte-te Chewie! îl îndemnă Solo.

Chewbacca, care pufăia ca un motor foarte uzat, mormăi scurt. În ciuda puterii sale imense, wookieul nu avea constituția necesară sprintului pe distanțe lungi. Numai paşii săi enormi îl ajutau să alerge cot la cot cu corellianul. Chewbacca îşi lăsă un smoc din blană într-una dintre uşi, dar amîndoi se strecurară afară înainte ca cele cinci porți să se închidă.

— Asta ar trebui să-i țină în loc o vreme, strigă Solo încîntat.

Wookieul mormăi ceva spre el, dar Han strălucea pe de-a-ntregul de încredere în sine.

— Bineînțeles că pot găsi nava din locul ăsta – corellienii nu se rătăcesc. Se auzi încă un mormăit, de data aceasta, vag acuzator, Solo dădu din umeri, Tocneppil nu contează, nu era Corellian. Şi în afară de asta, eram beat.

Ben Kenobi se retrăsese în întunericul unui coridor îngust, şi se făcuse una cu peretele metalic, atunci cînd o formație numeroasă de soldați trecu în fugă pe lîngă el. Stătu pe loc pentru a se asigura că nu rămăsese nici unul în urmă şi cercetă culoarul în fața sa, înainte de a o porni

la drum. Nu observă însă, că zona luminată aflată departe, în spatele lui, era eclipsată de o siluetă întunecată.

Kenobi evitase patrulă după patrulă, croindu-şi drum cu greu spre locul unde se afla cargoul. Încă două cotituri şi ar fi ajuns la hangar. Ceea ce avea să facă după aceea, urma să fie determinat de cît de discretă fusese incursiunea lui.

Tînărul acela, Luke, aventurosul corellian, partenerul său şi cei doi roboţi se implicaseră într-o acţiune ce nu părea să semene cu o picoteală liniştită, după cum bine îşi putuse da seama pe drumul de întoarcere de la puţul energetic, după toată acea forfotă. În mod sigur, numeroasele plutoane de soldaţi nu fuseseră mobilizate pentru a-l căuta numai pe el.

Altceva îl neliniştea însă, dacă era să ia în considerare informaţiile ce-i ajunseseră întîmplător la urechi, privind un anume prizonier important, acum evadat. Descoperirea îl contrariase la început, dar pe urmă, gîndindu-se la firile neastîmpărate ale lui Luke si Han Solo, îşi spusese că, fără îndoială, erau implicaţi într-un fel sau altul în această evadare.

Ben percepu ceva drept înainte şi încetini prudent. Ceva foarte familiar, ceva ce el percepea mental, pe care nu-l putu identifica întocmai. Apoi, deodată, silueta sări în faţa lui, blocîndu-i intrarea în hangar, pînă la care nu mai avea decît cinci metri. Contururile şi dimensiunile acesteia îi clarificară enigma de-o clipă. Maturitatea acelei minţi fusese cea care îl intrigase un moment. Îşi duse mîna spre mînerul săbiei neactivate, într-un gest reflex.

— Am aşteptat mult, Obi-Wan Kenobi, spuse Darth Vader, solemn. În sfîrşit, ne-am întîlnit. Cercul s-a închis. Kenobi sesiză satisfacţia din spatele măştii hidoase. Prezenţa pe care am simţit-o mai devreme nu putea fi decît a ta.

Ben studie forma imensă ce-i bloca retragerea şi dădu uşor din cap. Părea mai degrabă curios decît impresionat.

— Mai ai încă de învățat.

— Mi-ai fost cîndva învățător, admise Vader, şi am deprins multe de la tine. Dar timpul învățăturilor a trecut, şi acum eu sînt maestrul.

Logica, care fusese punctul slab al strălucitului său elev, era absentă şi de data aceasta. Kenobi ştia că nu avea să urmeze un duel de idei. Activîndu-şi sabia, luă poziția războinicului gata de luptă, o mişcare realizată cu uşurința şi eleganța unui dansator. Vader îl imită cu o oarecare lipsă de rafinament. Trecură cîteva momente de nemişcare; cei doi stăteau neclintiți, privindu-se în ochi, de parcă ar fi aşteptat semnalul potrivit, încă nerostit.

Kenobi clipi o dată, clătină din cap şi încercă să-şi limpezească ochii ce începuseră să-i lăcrimeze uşor. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare şi pleoapele îi tremurară iar.

— Puterile tale sînt slabe, observă Vader fără emoție. N-ar fi trebuit să te întorci niciodată, bătrîne. Vei avea un sfîrşit mai puțin liniştit decît poate ți-ai fi dorit.

— Nu simți decît o parte din Forță, Darth, murmură Kenobi cu siguranța unuia pentru care moartea nu este decît o altă senzație, ca aceea de a dormi, de a face dragoste, sau de a atinge o lumînare aprinsă, ca întotdeauna. Îi percepi realitatea în aceeaşi măsură în care simte un tăcîm gustul mîncării.

Executînd o mişcare extraordinar de rapidă pentru o persoană atît de în vîrstă, Kenobi îi aplică o lovitură masivului Vader. Acesta o blocă cu aceeaşi iuțeală, ripostînd apoi cu o lovitură de contraatac pe care Obi-Wan abia o putu para. O altă parare şi bătrînul replică din nou, folosindu-se de acest prilej pentru a-l ocoli pe impunătorul Lord Întunecat.

Continuară să-şi încrucişeze armele de luptă; Obi-Wan se retrăgea acum. Încetul cu încetul, spre hangar. La un moment dat, vrăjmaşii se opintiră în săbii şi interacțiunea dintre cele două cîmpuri de energie produse fulgere şi

scîntei violente. Din greu încercatele mini-generatoare se înalță un zumzet grav, pe cînd fiecare sabie căuta să înfrîngă rezistența celeilalte.

3PO privea iscoditor din dreptul intrării spre doc, urmărind îngrijorat soldații ce patrulau prin preajma cargoului părăsit.

— Unde-or fi? Of, of...

Se dădu un pas înapoi atunci cînd unul dintre paznici privi în direcția lui. O cercetare mai atentă îl răsplăti: îi zări pe Solo şi Chewbacca lipiți de peretele unui alt tunel aflat în partea cealaltă a hangarului.

Chiar şi Solo era descumpănit de numărul soldaților.

— Parcă tocmai am scăpat de ăştia! şopti el.

Chewbacca mormăi ceva şi amîndoi se întoarseră, apoi se relaxară şi îşi lăsară armele în jos: apăruseră Luke şi Prințesa.

— Ce v-a reținut? întrebă Solo caustic, dar fără veselie.

— Am dat nas în nas cu nişte prieteni vechi, explică Leia, gîfiind.

Luke privea țintă cargoul.

— Nava este în regulă?

— Cred că da, comentă Solo. Se pare că n-au deplasat nimic, că n-au umblat la motoare. Problema este cum ajungem la ea.

Leia arătă deodată spre unul din tunelele de vizavi.

— Priviți!

Iluminați de strălucirea orbitoare ce provenea din confruntarea celor două cîmpuri de energie, Ben Kenobi şi Darth Vader se retrăgeau spre doc. Dar nu numai privirea senatorului fusese atrasă de luptă. Toți paznicii îşi părăsiseră pozițiile pentru a putea vedea mai bine spectacolul acelui conflict olimpian.

— Acum este momentul! zise Solo, luînd-o din loc. Toți cei şapte soldați ce făceau de gardă în jurul navei rupseră formația şi se repeziră spre combatanți, în ajutorul Lordului întunecat. 3PO abia avu timp să se dea la o

parte, pe cînd aceştia trecură în goană pe lîngă el. Întorcîndu-se spre adăpost, îi strigă prietenului său:

— Ieşi din priză, R2! Plecăm!

De îndată ce R2 îşi scoase tija senzorială din mufă, cei doi roboţi se strecurară uşurel în spaţiul deschis al docului.

Kenobi auzi larma celor ce se apropiau şi aruncă o privire în spate, spre hangar. Văzîndu-i pe soldaţii ce veneau spre el înţelese că era prins în capcană.

Vader profită de scurtul moment de neatenţie pentru a lovi cu sabia de sus în jos. Bătrînul reuşi cumva să pareze lovitura fulgerătoare şi, în acelaşi timp, să i-o întoarcă.

— Ţi-ai păstrat priceperea, dar puterea ta slăbeşte. Pregăteşte-te să întîmpini Forţa, Obi-Wan.

Kenobi estimă distanţa din ce în ce mai mică dintre el şi soldaţi, apoi se întoarse spre Wader şi îl privi cu milă.

— Aceasta este o luptă pe care n-o poţi cîştiga, Darth. Puterea ta s-a maturizat de cînd nu-ţi mai sînt învăţător, dar şi eu reprezint mai mult ca atunci. Dacă sabia mea îşi găseşte ţinta, vei înceta să existi. Dar dacă tu mă vei doborî, eu voi deveni şi mai puternic. Ia seama la vorbele mele.

— Filosofia ta nu mă mai impresionează, bătrîne, şuieră Vader disprepuitor. Acum eu sînt Maestrul.

Lordul fandă simulînd atacul, apoi aducîndu-şi sabia într-un arc ucigător, izbi în plin. Bătrînul fu retezat în două jumătăţi perfecte. Ceva străfulgeră scurt şi veşmîntul lui Kenobi, despicat şi el în două, căzu fluturînd la pămînt.

Dar Ben Kenobi nu se afla în el. Temîndu-se de vreun şiretlic, Vader impuse cu sabia cele două fîşii de pelerină. Nici urmă de Obi-Wan. Dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Soldaţii îşi încetiniră paşii şi se alăturară lui Vader pentru a examina locul unde Kenobi se aflase cu cîteva clipe înainte. Unii dintre ei bîiguiau ceva, şi nici chiar prezenţa înfricoşătoare a Lordului Sithului nu reuşi să

împiedice senzația de teamă pe care o încercară cîțiva.

De îndată ce paznicii se repeziră spre tunelul îndepărtat, Solo şi ceilalți o porniră spre nava galactică. Atunci însă cînd Luke îl văzu pe Kenobi tăiat în două, îşi schimbă direcția pe neaşteptate şi o luă la goană într-acolo.

— Ben! țipă el, trăgînd sălbatic în soldați.

Solo înjură, dar replică şi el cu foc, susținîndu-l pe Luke.

Un fulger laser izbi comenzile de închidere în caz de avarie ale porții ermetice din tunel. O dată ce acestea fură distruse, poarta grea se prăbuşi cu un bubuit ca de explozie. Atît paznicii cît şi Vader se feriră în lături – soldații spre doc, Vader înapoi, pe partea cealaltă a uşii.

Solo se întorsese, pregătindu-se s-o pornească spre intrarea în cargou, dar se opri, căci îl văzu pe Luke alergînd înspre soldați.

— Prea tîrziu! îi strigă Leia. S-a terminat!

— Nu! țipă Luke pe jumătate plîngînd.

Un glas familiar şi totuşi nou – glasul lui Ben – îi şopti la ureche:

— Luke... Ascultă! fu tot ce-i spuse.

Tînărul privi de jur împrejur uluit, căutînd izvorul acestui avertisment. Nu o văzu decît pe Leia care-i făcea semn în timp ce-l urma pe R2 şi 3PO, pe rampă.

— Haide! Nu mai e timp.

Şovăind, cu gîndul încă la vocea închipuită (oare fusese într-adevăr închipuită?), ochi tulburat şi doborî cîțiva soldați înainte de a se retrage, şi el, spre cargou.

XI

Luke se îndrepta spre prova navei, împleticindu-se buimăcit. Auzea ca venind de departe zgomotul produs de descărcările laser care, fiind prea slabe ca să străpungă scuturile defectuoase ale navei, explodau inofensiv lîngă ea. În acele clipe, securitatea personală îl preocupa prea puțin. Cu ochii înceţoşaţi, privea fix spre Chewbacca şi Solo care cuplau comenzile.

— Sper că bătrînul a reuşit să decupleze raza de atracție, spunea corellianul. Altfel n-o să avem parte decît de o călătorie foarte scurtă.

Luke se întoarse în cală fără să-i acorde nici o atenție şi se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul în mîini. Leia Organa îl privi o vreme tăcută, apoi îşi scoase pelerina. Veni lîngă el şi îi acoperi delicat umerii.

— N-ai fi putut face nimic, îi şopti ea alinător. Totul s-a sfîrşit în mai puțin de-o clipă.

— Nu pot să cred că nu mai e, se auzi răspunsul lui Luke, ca o umbră de şoaptă. Nu pot.

Solo acționă o manetă, privind nervos înainte. Dar poarta masivă a danei era în aşa fel construită încît să reacționeze doar la apropierea oricărei nave. Această prticularitate le facilita acum evadarea: cargoul se strecură rapid pe lîngă poarta ce continua încă să se deschidă şi se înălță în spațiul cosmic.

— Nimic, răsufla uşurat Solo, citind foarte satisfăcut informațiile afişate pe monitoare. Nici măcar un singur erg de energie de atracție. I-a reuşit bătrînului.

Chewbacca hurui ceva şi atenția pilotului se mută asupra altor cîtorva aparate de măsură.

— Corect, Chewie. Am uitat o clipă că mai există şi alte modalități de a ne convinge să ne întoarcem.

Îşi dezveli dinții într-un rînjet hotărît.

— Dar nu ne pot aduce înapoi pe acel cavou plutitor decît făcuți țăndări. Preia comanda.

Se întoarse şi ieşi în fugă din carlingă.

— Vino cu mine, puştiule, îi strigă lui Luke cînd ajunse

în cală. N-am scăpat încă.

Luke nu răspunse şi nici nu se clinti. Leia se întoarse supărată spre Solo.

— Lasă-l în pace! Nu eşti în stare să înţelegi ce înseamna bătrînul pentru el?

O explozie cutremură nava şi Solo fu cît pe ce să cadă.

— Şi ce dacă? Bătrînul şi-a dat viaţa pentru a ne oferi nouă posibilitatea să scăpăm. Vrei să-ţi baţi joc de sacrificiul lui? Vrei ca Ben să se fi irosit de pomană?

Luke îşi ridică capul şi-l privi absent pe corellian. Nu, nu tocmai absent... În adîncul ochilor săi strălucea ceva foarte bătrîn şi neplăcut... Fără un cuvînt, îşi azvîrli pelerina şi îl urmă pe pilot.

Acesta îl linişti cu un surîs şi-i arătă un culoar îngust de acces. Luke privi în direcţia indicată, rînji crunt şi se repezi într-acolo, în timp ce Solo o pornea în sens opus.

Tînărul pătrunse într-o încăpătoare sferă mobilă, o protuberanţă pe una din laturile navei. Din centrul acestei emisfere translucide ţîşnea o ţeavă prelungă şi ameninţătoare, a cărei menire o înţelese numaidecît. Luke se instală în scaun şi trecu rapid în revistă comenzile. Activatorul aici, manşa comenzii de foc dincoace... Trăsese cu astfel de arme de o mie de ori înainte – în visele lui.

În cabina de pilotaj, Chewbacca şi Leia scrutau hăul pestriţ al cerului în căutarea interceptoarelor agresoare ce apăruseră sub formă de spoturi roşii pe mai multe ecrane. Deodată, Chewbacca scoase un muget gutural. Trase cîteva manete. Leia lăsă să-i scape un ţipăt.

— Uite-i!

Cîmpul stelar se roti în jurul lui Luke cînd un interceptor imperial TIE se năpusti spre el, apoi se răsuci, dispărînd în depărtare. În micuţa carlingă, pilotul se încruntă văzînd că acel cargou atît de uzat în aparenţă, ţîşneşte, ieşind rapid din raza de acţiune a armelor sale. Atinse comenzile de zbor şi aparatul execută un looping într-un cerc larg, menit să-l înscrie pe un nou curs de in-

tercepție a navei evadate.

Solo trase asupra unui alt interceptor şi pilotul acestuia aproape că-şi sfărîmă motorul în încercarea de a evita

puternicele fulgere de energie. Manevra lui grăbită îl aduse, pe dedesubt, pe partea cealaltă a cargoului. Tocmai cînd pilotul îndrepta reflectorul de lumină spre navă, Luke deschise focul asupra urmăritorului.

Chewbacca îşi distribuia atenția între comenzile de bord şi monitoarele de urmărire, iar Leia se străduia să facă diferența între îndepărtatele stele şi asasinii ce se apropiau cu viteză mare.

Două interceptoare se lansară simultan spre cargoul ce se răsucea în spirale şi încercară să-şi dirijeze tirul asupra țintei neaşteptat de mobile. Solo trase în sferele ce coborau spre ei, iar Luke îl secondă cu arma lui o clipă mai tîrziu. Ambii ochiră aceeaşi navă de luptă, apoi o depăşiră în mare viteză.

— Se apropie prea repede, strigă Luke în emițătorul său.

O nouă descărcare laser izbi cargoul în partea din față şi deflectorii navei o respinseră cu mare greutate. Carlinga se cutremură violent şi aparatele de măsură țiuiră suprasolocitate, împotrivindu-se imensei cantități de energie pe care trebuiau să o afişeze şi să o compenseze.

Chewbacca mormăi ceva spre Leia şi ea îi răspunse într-o şoaptă gingaşă, de parcă chiar înțelesese.

Un alt interceptor lansă a rafală de baraj asupra cargoului. De data aceasta însă, razele străpunseră un deflector suprîncărcat şi izbiră carcasa navei. Deşi parțial absorbită, mai avu suficientă energie să arunce în aer un panou mare de control aflat pe culoarul principal, împroşcînd în toate părțile fum şi o ploaie de scîntei. R2 porni cu fermitate spre infernul in miniatură, în timp ce nava se răsucea nebuneşte, proiectîndu-l pe mai puțin stabilul 3PO într-o magazie plină cu componente de cir-

cuite integrate.

În carlingă pîlpîi o lumină de avertizare. Chewbacca mormăi ceva spre Prințesă, care-l privi îngrijorată, dorindu-şi în acelaşi timp să aibă calmul wookieului.

Apoi, un interceptor execută un picaj asupra cargoului avariat, chiar în fața ochilor lui Luke. Luke trase în el, înjurînd pe tăcute. Nava mică şi incredibil de agilă țîşni din raza lui de acțiune, dar pe cînd trecea pe dedesubtul lor, Solo o preluă instantaneu şi declanşă un foc continuu de urmărire. Interceptorul explodă pe neaşteptate într-o lumină orbitoare şi multicoloră, aruncînd în toate zările cosmosului milioane de particule de metal supraîncălzit.

Solo se răsuci spre Luke şi-i făcu semnul victoriei. Tînărul i-l întoarse cu bucurie, apoi reveniră la armele lor, căci un alt interceptor se năpustea asupra cargoului, trăgînd în antena parabolică a transmițătorului.

În mijlocul culoarului principal, o formă cilindrică scundă fusese prinsă în capcana unor flăcări sălbatice. Din capul lui R2 țîşni un jet de pulbere albă. În urma acțiunii lui, focul se retrase instantaneu.

Luke încerca să se relaxeze, să facă corp comun cu arma sa. Aproape fără să realizeze ce face, urmări cu tirul o navă imperială care se îndepărta. Cînd deschise ochii, putu vedea în fața turelei o sferă perfectă de lumină: rămăşițele arzînde ale interceptorului inamic. Fu rîndul său să se întoarcă şi să-i arunce corellianului un zîmbet de învingător.

Leia îşi distribuia atenția între informațiile afişate pe ecrane şi cerul din care pîndeau alte nave.

— Au apărut încă doi, vorbi ea în microfon. Se pare că am pierdut monitoarele laterale şi scutul deflector din dreapta.

— Nu-ți face griji, îi spuse Solo, cu speranță şi convingere în acelaşi timp... O să reziste.

Se uită spre pereții navei cu o privire rugătoare:

— Mă auzi, navă? Trebuie să rezişti! Chewie, încearcă

să te menții cu ei în babord. Dacă...

Fu obligat să se întrerupă, căci un interceptor TIE apăruse parcă de nicăieri, lansînd rafale drept spre el. Perechea lui se ivi de cealaltă parte a cargoului şi Luke deschise foc continuu, fără să ia în seamă tirul intens al acestuia. Cu doar o secundă înainte de a ieşi din raza de acțiune, tînărul balansă uşor tunul şi apăsă convulsiv comanda de foc. Nava imperială se preschimbă într-un nor de praf fosforescent ce se împrăştia cu iuțeală. Celălalt atacator păru că meditează la sorții de izbîndă scăzuți pe care-i avea, se întoarse şi se retrase cu viteză maximă.

— Am reuşit! strigă Leia, întorcîndu-se spre wookie ca să-l îmbrățişeze.

Luat prin surprindere, Chewbacca tresări, apoi mormăi gingaş către ea.

Darth Vader intră în sala de comandă, unde Tarkin stătea încremenit în fața unui imens ecran strălucitor pe care era afişat un ocean de stele. Dar nu spectacolul acestei privelişti absorbea gîndurile guvernatorului în acele clipe. De-abia de-i aruncă o privire lui Vader.

— Ne-au scăpat? întrebă Lordul Întunecat.

— Tocmai au efectuat saltul în hiperspațiu. Nu încape nici o îndoială că la ora asta se felicită pentru îndrăzneala şi reuşita lor.

Tarkin se întoarse acum cu fața spre Vader şi vorbi cu o undă de avertisment în glas:

— Risc foarte mult, la insistența ta, Darth. Ar fi bine să meargă. Eşti sigur că baliza de semnalizare este bine ascunsă la bordul navei?

În spatele măştii negre şi lucioase, chipul lui Vader deborda de încredere.

— N-ai de ce te teme. Aceasta va fi o zi memorabilă: a fost martoră la dispariția ultimului Jedi. Curînd ea va asista şi la destrămarea Alianței şi a Rebeliunii.

Solo îl înlocui pe Chewbacca. Wookieul era fericit că i se oferise prilejul să cedeze comenzile. Pe cînd corellianul se aşeza în faţa manşei pentru a verifica dimensiunile avariei, Leia trecu mîndră pe lîngă el, îndreptîndu-se spre coridor.

— Ce părere ai, iubito? întrebă Solo, cît se poate de mulţumit de sine. N-a mers deloc rău acţiunea asta de salvare. Ştii, cîteodată mă uimeşte şi pe mine.

— N-a fost prea rău, admise ea imediat. Dar nu faptul c-am scăpat eu vie şi nevătămată contează, ci acela că informaţiile din R2 au rămas intacte.

— Dar, de fapt, ce transportă atît de important robotul?

Leia privi gînditoare strălucitorul cîmp stelar din faţa lor.

— Schemele tehnice complete ale staţiei de luptă. Singura mea speranţă este că, atunci cînd vor fi analizate, se va descoperi un punct slab. Pînă cînd staţia va fi distrusă însă, trebuie să continuăm lupta. Acest război nu s-a sfîrşit încă.

— Pentru mine, da, obiectă pilotul. Nu mă aflu aici de dragul revoluţiei voastre. Pe mine mă interesează capitolul financiar, nu politica. Găseşti ceva de făcut sub orice formă de guvernămînt. Şi eu n-o fac pentru tine, Prinţeso. Sper că voi fi bine plătit pentru că mi-am riscat nava şi pielea.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme în ceea ce priveşte răsplata, îl asigură ea cu tristeţe şi se întoarse să plece. Dacă nu iubeşti decît banii..., numai de ei o să ai parte.

Părăsind carlinga, îl văzu pe Luke apropiindu-se şi îi spuse încetişor în trecere.

— Prietenul tău este un adevărat mercenar. Mă întreb dacă i-o fi păsînd într-adevăr de ceva..., sau de cineva.

Luke o urmări cu privirea pînă ce dispăru în cala

principală, apoi şopti:

— Mie, *da.* Mie *îmi pasă.*

Intră în carlingă şi se aşeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Chewbacca.

— Ce crezi despre, ea, Han?

Solo nu şovăi.

— Mă străduiesc să nu cred nimic.

Probabil că Luke nu intenționase să se audă, dar, cu toate acestea, Solo prinse din zbor şoapta unui "Bine".

— E impertinentă, dar a naibii de curajoasă, încercă el, prudent. Nu ştiu, tu ce crezi, un tip ca mine ar avea vreo şansă...?

— Nu, i-o tăie scurt Luke.

Apoi îşi feri privirea.

Solo zîmbi descoperind gelozia mai tînărului său prieten, dar el însuşi nu-şi dădu seama dacă pusese întrebarea ca să-l zgîndăre pe Luke... sau fusese într-adevăr sincer.

Yavin nu era o planetă locuibilă. Uriaşul gazos era marcat de pastelate formațiuni noroase, aflate la mare altitudine. Ici-colo, furtuni ciclonice în care vîntul, ce atingea viteze de şase sute de kilometri pe oră, făcea să fiarbă şi să se ridice vîrtejurile de gaze ale troposferei, modelau atmosfera uşor strălucitoare. Era o planetă de o frumusețe şovăielnică şi aducătoare de moarte tuturor celor care ar fi încercat să pătrundă pînă la miezul ei, relativ mic, compus din lichide înghețate.

Cîțiva dintre numeroşii sateliți ai planetei-gigant erau ei înşişi de mărimea unor planete, şi trei dintre aceştia permiteau viața şi colonizarea. Deosebit de îmbietor era satelitul desemnat de descoperitorii sistemului cu numărul patru. Bogat în viață animală şi vegetală, strălucea precum un smarald în colierul de luni al lui Yavin. Dar nu se afla pe lista lumilor locuite de oameni.

Yavin era prea departe de regiunile populate ale galaxiei.

Poate că ultimul motiv, sau ambele, sau o combinația de cauze încă necunoscute, fusese răspunzătoare pentru dispariția tăcută, cu mult înainte ca primul explorator uman să pună piciorul pe această micuță planetă, a acelei rase inteligente ce apăruse, odinioară, în junglele Satelitului Patru. În afara faptului că înălțase cîteva monumente impresionante şi că făcea parte din multele rase care aspirase spre stele, fără să-şi fi văzut visul împlinit, se ştia prea puțin despre ea.

Înghițite de junglă, acele clădiri se preschimbaseră în nişte coline şi gorgane înverzite. Dar, cu toate că cei ce le creaseră dispăruseră în pulberea timpului, operele şi planeta lor rămăseseră să servească unui scop important.

Din fiece arbore, din fiece luminiş, răsunau strigăte stranii şi gemete abia perceptibile. Urletele, grohăielile şi mormăiturile ciudate erau produse de creaturi ce se mulțumeau să stea ascunse în desişurile luxuriante. La fiecare răsărit de soare, trîmbițînd începutul unei noi şi lungi zile pe Satelitul Patru, din ceața groasă şi înălța un cor sălbatic de țipete şi zbierete, în modulații înspăimîntătoare.

Neistovite talazuri de zgomote, chiar mai ciudate, se spărgeau în locul în care se afla cel mai măreț edificiu înălțat de cei din rasa dispărută: un templu, o structură piramidală atît de imensă, încît părea imposibil să fi fost construită fără ajutorul tehnologiilor antigravitaționale moderne. Şi totuşi, la ridicarea colosului nu se folosiseră, după toate aparențele, decît maşini simple şi tehnologii primitive – şi, poate, unele aparate necunoscute şi de mult dispărute.

Deşi ştiința locuitorilor acestei lumi nu le dăduse şansa călătoriilor interstelare, ei făcuseră cîteva descoperiri care, în anumite privințe, depăşeau realizările imperiale în domeniu – una dintre ele fiind încă inexplicabila metodă de tăiere şi transport, din carierele

satelitului, a unor uriaşe blocuri de piatră.

Din astfel de blocuri ciclopice de piatră fusese construit templul. Îmbrăcîndu-l în verde intens şi maroniu, jungla

îi cucerise chiar şi semeţul vîrf. Doar la baza construcţiei, în partea din faţă, vegetaţia fusese complet îndepărtată pentru a lăsa să se vadă intrarea adîncă şi întunecată pe care o decupaseră acei constructori de demult şi care acum fusese lărgită, pentru a satisface cerinţele actualilor ocupanţi ai clădirii.

În pădure îşi făcu apariţia un vehicul mic, ale cărui borduri din metal lustruit, argintii, contrastau izbitor cu verdele atoatestăpînitor. Îşi purta grupul de pasageri spre baza templului cu un zumzăit pe care numai o gînganie de proporţii uriaşe l-ar fi putut scoate. Lăsînd jungla în labele şi ghearele nevăzutelor vietăţi urlătoare şi ţipătoare, traversă o vastă zonă defrişată şi fu curînd înghiţit de hăul întunecat ce se deschidea în faţa masivei structuri.

Constructorii originali n-ar mai fi putut recunoaşte interiorul propriului templu. Metalul sudat înlocuise piatra, iar panourile turnate, lemnul folosit la delimitarea încăperilor. De asemenea, ei n-ar fi putut vedea subteranele ce fuseseră escavate şi roca de dedesubt, şi care conţineau hangare suprapuse, pline de nave, comunicînd între ele prin elevatoare puternice.

Spiderul încetini în interiorul templului, a cărui bază reprezenta cel mai de sus dintre acele hangare. Motorul se opri ascultător, pe cînd vehiculul cobora pe sol, lîngă un grup zgomotos de oameni. Aceştia îşi încetară conversaţia şi se repeziră spre vehicul.

Din fericire, Leia Organa apucase deja să iasă din el, căci, altminteri, bărbatul care ajunse primul acolo, ar fi extras-o, poate, personal din vehicul, atît de mare îi era încîntarea pe care i-o provocase apariţia ei. Începu să o îmbrăţişeze cu înfocare, în timp ce colegii săi îi urau, la rîndul lor, bun venit.

— Eşti teafără! Ne-am temut că ai fost ucisă!

Se reculese brusc, se îndepărtă puțin de ea şi se înclină formal.

— Cînd am aflat despre Alderaan, ne-am temut că ai..; dispărut o dată cu restul locuitorilor.

— Toate acestea țin de domeniul trecutului, comandante Willard, spuse ea. Alderaan şi poporul său nu mai sînt. Noi avem însă un viitor pentru care trebuie să trăim, glasul ei devenise acum dur şi suna înspăimîntător, tocmai fiindcă venea de la o persoană cu o înfățişare atît de delicată. Trebuie să veghem ca astfel de lucruri să nu se mai repete. N-avem timp să ne plîngem pe umăr, comandante, continuă Leia vioaie. În mod sigur, stația spațială de luptă ne-a urmărit pînă aici.

Solo încercă să protesteze, dar ea îi închise gura cu o privire severă şi cu logica faptelor.

— Aceasta este singura explicație pentru uşurința cu care am evadat. Au trimis în urmărirea noastră numai patru interceptoare TIE. Ar fi putut să lanseze, fără probleme, o sută.

Solo nu avu ce replica, dar continuă să fiarbă în tăcere. Apoi, Leia arătă spre R2.

— Trebuie să folosiți informația stocată în acest robot pentru a concepe un plan de atac. Este singura noastră speranță. Stația în sine este mai puternică decît şi-ar fi putut închipui cineva. Dacă informațiile nu relevă un punct slab, atunci nimic nu-i va putea opri, adăugă ea cu voce scăzută.

Luke avu apoi parte de o scenă unică în viața sa de pînă atunci, o scenă unică pentru majoritatea oamenilor. Cîțiva tehnicieni ai rebelilor se îndreptară spre R2, făcură cerc în jurul lui şi îl ridicară cu grijă pe brațe. Era prima şi probabil, ultima oară cînd tînărul vedea un robot transportat cu respect de oameni.

Teoretic, nici o armă nu putea străpunge piatra extrem de dură a vechiului templu, dar Luke văzuse rămăşiţele planetei Alderaan şi ştia că, pentru cei aflaţi la bordul staţiei spaţiale, întreg satelitul nu reprezenta decît o problemă abstractă de conversie a masei în energie.

Micuţul R2 se odihnea confortabil, la loc de cinste; din corpul său ieşea o adevărată coafură metalică de cuplaje şi cabluri de legătură pentru computere şi banca de date. Pe o mulţime de monitoare aflate în apropiere erau afişate informaţiile tehnice înregistrate pe banda microscopică din creierul robotului. Ore întregi, pe acele ecrane se perindară diagrame, hărţi, statistici.

Mai întîi, iureşul de date a fost încetinit şi asimilat de creiere artificiale mai sofisticate. Apoi, majoritatea informaţiilor demne de luat în seamă a fost transmisă analiştilor umani pentru o evaluare detaliată.

În tot acest timp 3PO a stat lîngă R2 minunîndu-se cum de mintea unui robot atît de simplu putuse stoca informaţii atît de complexe.

Sala principală de pregătire a misiunilor de luptă se afla în măruntaiele templului. Auditorium-ul lung şi puţin înalt era dominat de o estradă şi un imens ecran electronic de afişaj, aflate în capătul îndepărtat. Scaunele erau ocupate de piloţi, navigatori şi cîţiva roboţi de tipul R2. Nerăbdători şi stînjeniţi, Han Solo şi Chewbacca stăteau cît puteau de departe de podiumul pe care se aflau ofiţeri şi senatori, deopotrivă. Solo baleia cu privirea mulţimea, căutîndu-l pe Luke. În ciuda rugăminţilor de bun-simţ, puştiul smintit se alăturase piloţilor prefesionişti. Nu reuşi să-l zărească, dar o văzu pe Prinţesă ; vorbea cu un bătrîn cu pieptul plin de decoraţii.

Corellianul şi, împreună cu el, toţi ceilalţi din încăpere îşi întoarseră privirea spre un bărbat înalt, cu o figură distinsă, şi cu mulţi morţi pe conştiinţă, ce se îndrepta

spre locul unde se afla ecranul. De îndată ce în sală se înstăpîni tăcerea, generalul Jan Dodonna îşi regla microfonul minuscul de la piept şi arătă spre grupul puțin numeros din apropierea lui.

— Îi cunoaşteți cu toții pe aceşti oameni, rosti el cu o voce puternică, dar calmă. Sînt senatori şi generali de pe acele planete care ne-au acordat sprijin, în mod deschis, sau pe ascuns. Sînt acum alături de noi în aceste clipe ce ar putea foarte bine să fie cele decisive.

Privirea lui se opri asupra multor chipuri din mulțime şi nici unul dintre cei priviți astfel nu rămase impasibil.

— Stația spațială de luptă, de care ați aflat acum cu toții, se apropie dinspre cealaltă parte a lui Yavin şi a soarelui său. Acest fapt ne acordă încă puțin timp, dar ea trebuie oprită – o dată pentru totdeauna – înainte de a ajunge la acest satelit, înainte de a reuşi să-şi folosească armamentul împotriva noastră, aşa cum a făcut cu Alderaan.

Din mulțime se înălță un murmur la auzul numelui acelei planete, distrusă cu atîta cruzime.

— Stația este bine protejată şi dispune de mai multă putere de foc decît jumătate din flota imperială. Dar sistemul ei de apărare a fost proiectat de aşa natură încît să respingă atacuri masive efectuate cu nave mari de luptă. Un interceptor mic, cu una-două persoane la bord s-ar putea strecura printre ecranele de protecție ale stației.

Un bărbat înalt, suplu, un fel de versiune mai vîrstnică a lui Han Solo se ridică în picioare. Dodonna îl recunoscu.

— Ce este, Roşule?

Bărbatul, numit şi Liderul Roşu, indică ecranul monitorului pe care era afişată imaginea computerizată a stației de luptă.

— Iertați-mi întrebarea, domnule, dar are vreun rost să atacăm "chestia" asta cu "mărețele" noastre interceptoare?

Dodonna se gîndi.

— Ei bine, Imperiul crede că un interceptor cu simplă

comandă nu poate constitui o amenințare decît pentru o altă navă mică, ca de pildă un aparat TIE; altfel ar fi prevăzut stație cu ecrane de protecție mai dense. După cît se pare, sînt convinşi că armamentul lor defensiv poate respinge orice atac cu nave uşoare. Dar o analiză atentă a planurilor procurate de Prințesa Leia a relevat ceea ce noi considerăm a fi o slăbiciune în structura stației spațiale. O navă mare nu s-ar putea apropia de ea, dar un interceptor cu aripi în X sau Y, da.

— Este vorba de o mică ecluză de evacuare termică. Mărimea ei îi dezminte importanța, căci, după toate aparențele, este un puț neecranat ce conduce direct la generatorul principal de energie ce alimentează stația. De vreme ce funcționează numai în caz de avarie, este lipsită de ecrane de protecție antiparticulară. O lovitură directă ar declanşa o reacție în lanț, care ar duce la distrugerea stației.

Murmure de neîncredere străbătură încăperea. Cu cît un pilot era mai experimentat, cu atît manifestarea neîncrederii sale era mai puternică.

— N-am spus că va fi uşor să vă apropiați de țintă, îi preveni Dodonna, arătînd spre ecran. Trebuie să coborîți drept în acest canal, să vă stabilizați aparatul şi să zburați razant cu suprafața... pînă în acest punct. Ținta are un diametru de numai doi metri. Pentru a atinge blocul generatorului este nevoie de o lovitură precisă, lansată chiar la verticala puțului. Şi numai dacă este şi centrată, ea poate declanşa reacția în lanț. Am spus că ecluza nu are ecrane antiparticulă. Ea este protejată, totuşi, complet, împotriva radiației. Concluzia: fără arme laser. Va trebui să folosiți torpile protonice.

Cîțiva piloți rîseră în silă. Unul dintre ei, foarte tînăr, stătea lîngă Luke şi avea un nume neobişnuit: Wedge Antilles. Lîngă R2, prezent şi el în sală, se afla un robot de acelaşi tip; acesta din urmă emise un fluierat prelung şi deznădăjduit.

— O țintă de doi metri, la viteză maximă... şi încă cu o torpilă! pufni Antilles. Nici măcar un computer n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Ba eu zic că da! protestă Luke. Acasă reuşeam să nimeresc şobolani de deşert din T-16-le meu. Şi nu sînt cu mult mai mari de doi metri.

— Zău? replică batjocoritor tînărul în uniformă. Ia spune-mi, cînd te duceai la vînătoare, te întîmpinau vreo sută de alți... cum le-ai spus tu... şobolani de deşert, înarmați cu puşti energetice şi pregătiți să tragă în tine? Clătină din cap cu mîhnire. Crede-mă, cu toată puterea de foc a stației îndreptată asupra noastră, dibăcia de trăgător a unui paznic de hambare nu va fi de-ajuns.

Ca pentru a confirma pesimismul lui Antilles, Dodonna indică un inel de lumini pe una dintre schemele ce se perindau necontenit pe ecran.

— Luați aminte la aceste amplasamente. Bateriile defensive sînt concentrate pe principalele axe latitudinale şi în cîteva puncte dispuse pe suprafețele circumpolare. De asemenea, generatoarele de cîmp gravitațional vor crea, probabil, o mulțime de distorsiuni în jurul canalului şi în el. Presupun că în acea zonă manevrabilitatea va fi mai mică de zero-virgulă-trei.

Această replică smulse adunării şi mai multe murmure. Se auziră chiar şi cîteva vaiete.

— Nu uitați, continuă generalul, trebuie să executați o lovitură directă. Escadrila Galbenă va asigura acoperirea celei Roşii la prima încercare, Verdele va acoperi pe Albastru la cea de-a doua. Aveți întrebări?

Un murmur slab inundă încăperea. Se ridică în picioare un bărbat uscățiv şi chipeş – poate prea chipeş pentru a fi gata să dea cu piciorul vieții lui pentru o noțiune abstractă ca libertatea.

— Şi dacă ambele încercări dau greş, ce se va întîmpla după aceea?

Dodonna zîmbi crispat.

— Nu va mai exista nici un "după aceea".

Bărbatul dădu din cap lămurit şi luă loc.

— Altcineva?

Se lăsă tăcere. Toţi aşteptau.

— Atunci, pregătiţi-vă navele şi Forţa fie cu voi.

Bărbaţi, femei şi roboţi se ridicară de pe scaune şi, asemeni petrolului scurgîndu-se dintr-un recipient prea puţin adînc, se îndreptară în şuvoaie spre ieşiri.

Elevatoarele zumzăiau solicitate, ridicînd din adîncuri, la suprafaţă, în hangarul principal al templului, din ce în ce mai multe aparate aducătoare de moarte. Luke, 3PO şi R2-D2 se îndreptau spre intrarea în hangar.

Nici agitaţia echipajelor de zbor, nici piloţii care efectuau ultimele verificări ale navelor şi nici scînteile ca nişte focuri de artificii produse prin decuplarea cablurilor de alimentare nu-i atrăgeau atenţia lui Luke în acele clipe, căci urmărea preocupat două persoane ce-i erau mult mai apropiate.

Solo şi Chewbacca încărcau într-un spider blindat safe-uri mici. Această ocupaţie îi absorbea într-atîta, încît nu acordau nici un fel de atenţie pregătirilor ce se desfăşurau de jur împrejurul lor.

Luke şi roboţii se apropiară; Solo le aruncă rapid o privire, apoi îşi văzu mai departe de încărcat. Luke îl urmărea trist; în sufletul său, sentimente contradictorii încercau să încline balanţa în favoarea lui, tulburîndu-l. Solo era mîndru, nepăsător, intolerant şi înfumurat. Era de asemenea mult prea curajos, un bun profesor într-ale vieţii şi de un optimism inepuizabil. Această combinaţie făcea din el un prieten deconcertant... totuşi un prieten.

— Ţi-ai primit răsplata, zise Luke în cele din urmă, arătînd spre safe-uri.

Solo dădu scurt din cap.

— Şi-atunci, pleci?

— Exact, băiete. Am de plătit nişte datorii mai vechi, şi chiar dacă n-aş avea, nu cred că sînt eu fraierul care să mai rămînă pe-aici.

Îl cîntări pe Luke din priviri.

— Te descurci destul de bine în luptă, puştiule. De ce nu vii cu noi? Ți-aş putea găsi cîte ceva de făcut.

Sclipirea de mercenar din ochii corellianului nu făcu decît să-l scoată din sărite pe Luke.

— De ce nu te uiți in jurul tău? De ce nu vezi ceva dincolo de tine şi nu încerci o schimbare? Ştii doar ce se întîmplă aici şi împotriva cui vor lupta. Ar avea nevoie de un pilot bun. Tu însă le întorci spatele.

Solo nu părea jignit de tirada lui Luke.

— La ce bun o răsplată dacă nu te poți bucura de ea? Atacarea stației spațiale n-are nimic comun cu ceea ce cred eu că este curajul... asta seamănă mai mult cu o sinucidere.

— Mda... Ai grijă de tine, Han, spuse Luke încetişor, întorcîndu-se să plece. Dar cred că la asta te pricepi foarte bine, nu-i aşa?

O porni înapoi spre adîncurile hangarului, flancat de cei doi roboți.

Solo îl urmări cu privirea, şovăi, apoi ii strigă:

— Hei, Luke... Forța fie cu tine!

Luke se întoarse şi-l văzu pe Solo făcmdu-i cu ochiul. Schiță un salut cu mîna. Apoi se pierdu prin mulțimea de mecanici şi roboți în mişcare.

Solo reveni la munca sa, ridică o cutie... şi se opri, căci observă că Chewbacca îl privea țintă.

— La ce te holbezi, namilă? Ştiu eu ce fac. Treci la treabă!

Încet, cu ochii încă la partenerul său, wookieul se apucă din nou să încarce acele cutii grele.

Gîndurile triste cu privire la Solo, ce-l măcinau pe Luke, îi zburară de îndată ce observă silueta zveltă a Prințesei lîngă nava pe care o primise în semn de recu-

noştinţă pentru serviciile aduse Alianţei.

— Eşti sigur că asta îţi doreşti? îl întrebă Leia. Ar putea fi o răsplată ucigătoare.

În ochii tînărului se reflectă forma metalică sclipitoare şi ameninţătoare.

— Mai mult decît orice pe lume.

— Atunci, ce te-ngrijorează?

Luke îşi întoarse capul, o privi şi ridică din umeri.

— Han. Am crezut c-o să se răzgîndească. Am crezut c-o să vină cu noi.

— Fiecare om trebuie să-şi urmeze propria sa cale, îi vorbi ea, acum ca un adevărat senator. Nimeni nu poate alege pentru el. Preocupările lui Han sînt diferite de ale noastre. Aş dori să fie altfel, dar nu-mi permit să-l condamn.

Se ridică în vîrful picioarelor şi-i dădu un sărut grăbit şi aproape stînjenit, apoi se întoarse să plece.

— Forţa fie cu tine!

"Tot ce-aş vrea", murmură Luke ca pentru sine, în timp ce se întorcea la navă, "e ca Ben să fi fost aici".

Se gîndea atît de intens la Kenobi, Prinţesă şi Solo, încît nu observă cînd lîngă el apăru silueta unui bărbat masiv. Acesta îl înşfăcă de braţ. Tînărul se întoarse şi furia de-o clipă i se transformă pe dată în uimire, căci îl recunoscuse.

— Luke! exclamă bărbatul mai în vîrstă. Nu pot să cred. Cum de-ai ajuns aici? Vii cu noi?

— Biggs!

Luke îşi îmbrăţişa prietenul cu căldură.

— Bineînţeles că vin cu voi.

Zîmbetul îi păli uşor.

— Nu mai am de ales.

Apoi chipul i se lumină iarăşi.

— Ascultă, am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri...

Strigătele şi rîsetele lor necontenite contrastau izbitor cu solemnitatea cu care îşi vedeau de treburile lor ceilalţi

bărbați şi femei din hangar. Zarva îi atrase atenția unui bărbat mai vîrstnic, hîrşit prin războaie, cunoscut piloților mai tineri doar sub numele de Liderul Albastru.

Chipul său exprima curiozitate, pe cînd se apropia de cei doi tineri. Acelaşi foc ce-i strălucea în priviri îi arsese şi chipul, o vîlvătaie aţîțată nu de fervoarea bătăliilor, ci de anii în care trăise şi fusese martor la mult prea multe nedreptăți. În spatele acelei fizionomii părinteşti, un demon furios se lupta să scape. Curînd, foarte curînd, avea să i se ofere ocazia să-l elibereze.

Acum vădea interes pentru aceşti doi tineri, care, peste cîteva ore, se puteau preschimba în nişte bucățele de carne înghețată, plutind prin spațiul din jurul planetei Yavin.

— Tu nu eşti cumva Luke Skywalker? Ai dat probele de verificare pe un aparat Incom T-65?

— Domnule, interveni Biggs înainte ca prietenul său să poată răspunde. Luke este cel mai bun pilot pentru zone greu accesibile din provinciile de la marginea Imperiului.

Comandantul îl bătu încurajator pe spate, în timp ce cu toții examinau nava pregătită de zbor.

— Poți să te mîndreşti cu ea. Şi eu mi-am petrecut peste o mie de ore de zbor pe o avionetă Incom, tăcu o clipă, apoi continuă: L-am cunoscut cîndva pe tatăl tău; nu eram decît un puşti Luke. A fost un mare pilot. Te vei descurca foarte bine. Dacă ai numai jumătate din măiestria tatălui tău, ai putea deveni un as al aerului.

— Mulțumesc, domnule. Mă voi strădui.

— Nu este cine ştie ce diferență intre comenzile de zbor ale unui interceptor X şi cele ale unei avionete continuă Liderul Albastru zîmbind feroce. Numai că încărcătura utilă este de-o natură oarecum diferită.

Îi părăsi şi se îndreptă în grabă spre propria sa navă. Luke avea să-i pună o mulțime de întrebări, dar nu era timp pentru nici măcar una.

— Trebuie să mă duc şi eu la interceptorul meu, Luke.

O să-mi povesteşti păţaniile tale la întoarcere. Bine?

— Bine. Ţi-am spus că într-o zi voi ajunge aici, Biggs.

— Şi-ai reuşit.

Prietenul său se îndreptă spre un grup de interceptoare pregătite de decolare, aranjîndu-şi ţinuta de zbor.

— O să fie ca pe vremuri, Luke. Sîntem doi meteoriţi care nu pot fi opriţi.

Luke rîse. Obişnuiau să se încurajaze reciproc cu acest îndemn cînd pilotau nave galactice pe dunele de nisip şi buştenii uscaţi din spatele caselor subterane din Anchorhead... cu ani şi ani în urmă.

Luke îşi întoarse privirea pentru a doua oară spre nava lui, admirîndu-i formele ucigătoare. În ciuda asigurărilor date de Liderul Albastru, trebui să admită că nu semăna prea mult cu o avionetă Incom. R2-D2 era fixat în locaşul robotului astromecanic din spateje carlingii. O siluetă metalică singuratică urmărea operaţiunea, de jos, învîrtindu-se agitată de colo-colo.

— Să te ţii bine, îl povăţuia 3PO pe robotul mai mic. Trebuie să te-ntorci. Altfel, la cine-o să mai trebuiască să ţip eu?

Pentru 3PO, acea întrebare echivala cu o copleşitoare izbucnire sentimentală.

R2 piui plin de încredere în jos, către prietenul său, în timp ce Luke se căţăra în carlingă. În capătul celălalt al culoarului, îl văzu pe Liderul Albastru. Se afla deja în scaunul pilotului şi făcea semne echipajului de la sol. Un alt vuiet se adăugă la zarva colosală din hangar: una după alta, navele îşi porneau motoarele. În spaţiul acela închis al templului, tunetul lor neîntrerupt devenise asurzitor.

Luke se strecură în scaunul lui şi, în timp ce asistenţii do sol îi fixau centurile de siguranţă, începu să studieze nenumăratele comenzi de zbor. Încrederea în sine îi creştea văzînd cu ochii. Aparatura era în mod necesar simplificată şi, aşa cum îi spusese Liderul Albastru, foarte

asemănătoare cu cea a bătrînei avionete.

Simți că cineva îi ciocăneşte în cască şi, privind în stînga, îl văzu pe şeful de echipă aplecîndu-se spre el. Trebui să strige pentru a fi auzit în vuietul asurzitor al nenumăratelor motoare.

— R2-ul dumneavoastră pare puțin cam uzat. Doriți unul nou?

Luke privi în spate spre robotul fixat în locaşul său înainte de a răspunde. R2-D2 părea că face parte integrantă din structura interceptorului.

— Pentru nimic în lume! Roboțelul ăsta şi cu mine am trecut prin atîtea împreună. Eşti bine fixat, R2-D2?

Robotul îl linişti cu un piuit.

Cînd şeful echipei de sol coborî dintr-o săritură, Luke începu ultima verificare a tuturor aparatelor de bord. Încet-încet i se contură tot mai clar în minte ceea ce el şi ceilalți erau pe cale de a înfăptui, dar asta nu însemna că sentimentele personale îi puteau periclita hotărîrea de a li se alătura. Nu mai era un individ care să trăiască numai pentru a-şi satisface propriile nevoi egoiste. Ceva anume îl lega de fiecare în parte, bărbat şi femeie din acel hangar.

De jur împrejurul lui, aveau loc scene izolate de despărțire – unele serioase, altele în glumă – dar toate, pline de o emoție sinceră în aceste momente marcate de eficiență; Luke îşi întoarse privirea de la locul unde un pilot îşi lua la revedere cu un sărut afectuos de la o femeie mecanic, poate o soră, o soție, sau doar o prietenă.

Se întrebă cîți dintre ei aveau de plătit Imperiului propriile polițe. Ceva îi pîrîi în cască. Ca răspuns, atinse o mică manetă. Nava începu să ruleze uşor înainte, apoi acceleră din ce în ce mai mult spre ieşirea deschisă a templului.

XII

Leia Organa stătea tăcută în fața unui ecran imens pe care era afişată Yavin împreună cu sateliții săi. Un punct mare şi roşu se deplasa constant spre cea de-a patra planetă. Dodonna şi alți cîțiva ofițeri din centrul de comandă al Alianței stăteau în spatele ei, cu ochii ațintiți asupra ecranului. În jurul celui de-al patrulea satelit începură să, apară nişte punctişoare verzi, care se contopiră în norişori asemănători unor roiuri de țînțari de smarald.

Dodonna puse mîna pe umărul ei. Gestul lui era liniştitor.

— Am figurat cu roşu parcursul stației de luptă imperiale, ce pătrunde *din* ce în ce mai adînc în sistemul Yavin.

— Toate navele noastre au fost lansate, anunță un comandant din spatele lui.

În nacela cilindrică, fixată în vîrful unui turn înalt şi subțire ca un catarg, se afla un om ce privea printr-un electrobinoclu stabil. Era unicul reprezentant vizibil al vastei tehnologii ascunse în infernul verde de dedesubt.

Strigăte în surdină, gemete şi bolboroseli primitive se înălțau pînă la el din coroanele celor mai înalți copaci. Cîteva erau înspăimîntătoare, altele mai puțin, dar nici unele nu sugerau o asemenea forță ca cea încătuşată în acele patru nave de război argintii, ce apăruseră într-un țîşnet deasupra observatorului. Zburînd în formație compactă, motoarele lor bubuiră prin aerul umed al dimineții pentru a dispărea, după cîteva secunde, în pătura de nori aflată la mare înălțime. Cîteva clipe mai tîrziu, copacii fură răvăşiți de undele sonore ce încercau disperate să ajungă din urmă motoarele care le produseseră.

Grupîndu-se încet în formații de atac, ce cuprindeau

interceptoare X şi Y, nenumăratele aparate începură să părăsească satelitul, trecînd la mare depărtare de oceanul atmosferic al gigantului Yavin, pentru a-l întîmpina pe acel călău tehnologic.

Bărbatul care urmărise episodul mut dintre Biggs şi Luke îşi coborî acum filtrul optic, şi în timp ce verifica navele aflate de-o parte şi de alta a interceptorului său, îşi reglă dispozitivele de ochire semi-automatizate ale armamentului de bord.

— Către băieții Albaştri, vorbi el în microfonul radiotelefonului. Aici Liderul Albastru. Reglați-vă selectoarele şi verificați poziția. Vă apropiați de țintă la unu-virgulă-trei...

În fața lor, o sferă ce semăna doar în aparență cu una dintre lunile lui Yavin devenea din ce în ce mai strălucitoare. Lumina ei era sumbră şi metalică, cu totul diferită de cea reflectată de oricare dintre sateliții naturali. În timp ce privea gigantica stație de luptă ivindu-se la marginea lui Yavin, gîndurile Liderului Albastru călătoriră de-a lungul anilor, perindîndu-se peste nenumăratele nedreptăți, peste nevinovații ridicați pentru interogatorii şi despre care nu mai auzise nimeni nimic... peste mulțimea fărădelegilor de care se făcuse vinovată puterea imperială, din ce în ce mai coruptă şi mai indiferentă. Toate acele orori şi suferințe erau concentrate, amplificate şi reprezentate de această realizare unică şi exagerată de inginerie militară de care se apropiau acum.

— Asta e, băieți, rosti el în microfon. Albastru Doi, eşti prea departe. Revino în formație, Wedge.

Tînărul pilot, pe care Luke îl întîlnise în sala de pregătire a misiunilor de luptă din templu, privi spre dreapta, apoi la aparatura de bord. Efectuă o manevră uşoară, încruntîndu-se.

— Îmi pare rău, şefule. Se pare că mira mea de ghidaj s-a defectat cu cîteva grade. Am să trec pe comandă manuală.

— Recepționat, Albastru Doi. Ai grijă de tine. Către toate navele; pregătiți-vă să treceți tunurile "S" în poziție de atac.

Răspunsurile veniră unul după altul de la Luke, Biggs, Wedge şi ceilalți membri ai echipajului Albastru: Sîntem gata...

— Executați, comandă Liderul Albastru cînd John D. şi Piggy indicară şi ei că sînt gata de acțiune.

Aripile duble ale aparatelor X se deschiseră lateral asemeni gurii unui crocodil. Fiecare interceptor avea acum patru aripi, armamentul şi motorul ataşat fiecăreia dintre ele conferind navei o putere de foc şi o manevrabilitate maximă.

În fața lor stația de luptă creştea necontenit. Construcțiile de la suprafață devenită vizibile şi piloții recunoscură docuri de acostare şi de decolare, antene radio, munți şi canioane artificiale.

Pe măsură ce se apropia pentru a doua oară de înspăimîntătoarea sferă neagră, respirația lui Luke deveni din ce în ce mai agitată. Senzorii măştii de oxigen detectară această abatere de la normal şi o compensară cu promptitudine.

Nava începu să se zdruncine; era aproape ca atunci cînd se afla în avionetă şi se lupta cu imprevizibilele vînturi de pe Tatooine. Avu parte de cîteva clipe dificile de nesiguranță pînă cînd îi răsună în urechi vocea liniştită a şefului său.

— Traversăm scuturile de protecție exterioară. Țineți-vă bine. Opriți comenzile de zbor automat şi cuplați-vă deflectorii, pe ambele fețe.

Zdruncinăturile şi zgîlțîiturile deveniră acum şi mai puternice. Neştiind cum să le compenseze, Luke făcu exact ceea ce trebuia: îşi păstră cursul şi execută ordinele.

— Gata, am trecut, le spuse Liderul Albastru. Mențineți interdicția radio pînă cînd ajungem deasupra lor. Se pare că nu se aşteaptă la prea multă rezistență din partea

noastră.

Cu toate că jumătate din marea stație spațială se afla încă în umbră, erau acum destul de aproape şi Luke putu distinge luminile de pe suprafața ei. "O navă capabilă să aibă faze asemeni unei luni"..., se minună el încă o dată de ingeniozitatea şi efortul investite pentru construirea ei. Miile de lumini împrăştiate pe vasta ei suprafață curbată îi dădeau aparența unui oraş plutitor.

Cîțiva dintre camarazii lui Luke, care vedeau pentru prima oară stația spațială, erau şi mai impresionați.

— Ia uitați-vă ce mare e chestia asta! gîfîi Wedge Antilles în microfonul său deschis.

— Lasă pălăvrăgeala, Albastru Doi, îi ordonă Liderul Albastru. Accelerați pînă la viteza de atac.

O expresie de hotărîre neînduplecată apăru pe fața lui Luke cînd începu să apese cîteva comutatoare aflate deasupra capului şi îşi reglă ecranul computerului balistic.

R2-D2 reexamină stația de luptă ce se apropia şi emise nişte supoziții eletronice intraductibile.

Liderul Albastru privi stația şi compară imaginea ei cu cea de pe ecran pentru a localiza zona propusă ca țintă.

— Către Liderul Roşu, chemă el prin radio, aici e Liderul Albastru. Sîntem gata; poți să intri în acțiune. Puțul de evacuare se află mai departe, spre nord. Noi o să-i ținem ocupați aici, jos.

Liderul Roşu era opus ca fizic comandantului escadrilei lui Luke. Semăna exact cu imaginea pe care o avea lumea despre un contabil – scund, subțire, timid după figură. Cu toate acestea, priceperea şi dăruirea sa le egalau lejer pe cele ale vechiului său prieten şi camarad.

— Ne lansăm spre tunelul-țintă. Dutch. Fii gata să preiei comanda dacă se întîmplă ceva.

— Recepționat, Lidere Roşu, veni răspunsul celuilalt. Noi vom intersecta axa ecuatorială şi vom încerca să atragem asupra noastră grosul tirului lor. Forța fie cu tine!

Două escadrile de interceptoare părăsită roiul de nave

ce se apropiau. Cele cu aripi în formă de X se aruncară direct în picaj asupra corpului stației de lupta aflată departe, dedesubt, iar aparatele Y efectuară un viraj descendent către nord, survolînd stația.

În interiorul acesteia, sirenele de alarmă începură să urle funebru şi persistent, în timp ce personalul apatic realiza faptul că inexpugnabila fortăreață făcea obiectul unui atac organizat. Amiralul Motti şi tacticienii săi se aşteptaseră ca rezistența rebelilor să fie bazată pe o apărare masivă, chiar în jurul satelitului. De aceea erau complet nepregătiți pentru o ofensivă purtată de cîteva zeci de nave umilitor de mici.

Imperialii trecură cu operativitate la compensarea acestei erori strategice. Soldații se îmbulziră să-şi ocupe posturile în enormele amplasamente ale tunurilor defensive. Puternice motoare intrară în acțiune făcînd să zăngăne servomecanismele în timp ce imensele arme erau aduse în poziție de tragere. Foarte curînd, un păienjeniş ucigaş începu să se țească în jurul stației, pe măsură ce tunurile energice, razele ionice şi proiectilele explozive spintecau cerul în întîmpinarea navelor rebele.

— Aici Albastru Cinci, anunță Luke pe cînd cobora în picaj, într-o încercare hotărîtă de a înşela orice computer balistic aflat în tabăra adversă.

Dincolo de aripile sale, suprafața cenuşie a stației spațiale de luptă părea brăzdată.

— Trec la atac.

— Sînt chiar în spatele tău, Albastrul Cinci, răsună în căşti vocea familiară a lui Biggs.

Pe cît de stabilă era ținta din fața lui Luke, pe atît de mobilă era nava lui pentru apărătorii imperiali. Jeturi de energie țîşniră din tunurile micului interceptor. Unul dintre ele provocă un puternic incendiu pe suprafața întunecată de dedesubt, ce urma să ardă pînă cînd personalul stației ar fi reuşit să închidă scurgerea de aer în secțiunea avariată.

Bucuria lui Luke se transformă în groază cînd îşi dădu seama că nu mai avea timp să-şi redreseze aparatul pentru a evita coliziunea cu sfera de foc produsă de explozie şi a cărei compoziţie îi era necunoscută.

— Redresează, Luke! Redresează! îi strigă Biggs.

Dar, în ciuda comenzilor de schimbare a cursului, senzorii decuplatoarelor automate de presiune nu acceptară forţa centrifugă necesară. Interceptorul plonjă în sfera de gaze supraîncălzite ce continua să se dilate.

Apoi ieşi viu şi nevătămat pe partea cealaltă. O rapidă verificare a comenzilor îi îngădui să se relaxeze. Trecerea prin căldura intensă nu reuşise să-i avarieze nimic vital – cu toate că cele patru aripi erau brăzdate de dîre negre, mărturie a faptului că scăpase ca prin urechile acului.

Flori satanice se deschiseră în jurul navei sale pe cînd o redresa făcînd o buclă strînsă.

— Luke, eşti teafăr? se auzi întrebarea îngrijorată a lui Biggs.

— M-am prăjit puţin, dar sînt întreg.

O altă voce, severă, răsună în căşti:

— Albastru Cinci, îl avertiză comandantul escadrilei, dacă nu vrei să te distrugi odată cu ţinta imperială, ai face bine să-ţi laşi mai mult timp pentru redresare.

— Da, domnule. Acum am înţeles cum trebuie să fac. Aşa cum spuneaţi şi dumneavoastră, nu e întocmai ca atunci cînd pilotam o avionetă pe Tatooine.

Fulgere de energie şi raze strălucitoare continuau să ţească un labirint cromatic în spaţiul de deasupra staţiei, în timp ce navele rebelilor se încucişau înainte şi înapoi, trăgînd în tot ce părea a fi o ţintă vrednică de luat în seamă. Două dintre micile aparate îşi concentrară focul asupra unui terminal energetic. Acesta explodă, şi arcuri electrice de mare intensitate izbucniră din măruntaiele staţiei de luptă.

În interiorul acesteia, echipamente, soldaţi şi roboţi erau aruncaţi în toate direcţiile de explozii secundare, pe

măsură ce efectele deflagrației se transmiteau înapoi, prin multitudinea de cabluri şi conducte. Acolo unde explozia smulsese învelişul exterior al stației, nefericiții soldați şi roboți fură aspirați, prin decompresia atmosferei interne, în mormîntul întunecat şi fără fund de afară.

Cu un calm întunecat, în mijlocul haosului general, Darth Vader se deplasa din post în post. Un comandant stresat se repezi spre el şi-i raportă dintr-o suflare:

— Lord Vader, am numărat cel puțin treizeci de aparate rebele, de două tipuri. Sînt atît de mici şi de rapide, încît tunurile fixe nu reuşesc să le urmărească cu precizie. Îşi modifică continuu traiectoria, derutînd computerele balistice.

— Ordonă tuturor echipajelor TIE să decoleze. Va trebui să le ieşim în întîmpinare şi să-i distrugem navă cu nava.

Luminile roşii începură să pîlpîie şi, în interiorul numeroaselor hangare, alarmele porniră să sune cu insistență. Echipele de la sol lucrau în disperare să pregătească interceptoarele, în timp ce piloții imperiali, în combinezoane de zbor, îşi înhățau căştile şi trusele de supraviețuire.

— Luke, îl chemă Liderul Albastru pe cînd zbura foarte jos, cu îndemînare, printr-o ploaie de foc. Să mă anunți şi pe mine cînd ieşi din vălmăşagul acela.

— Ies imediat.

— Fereşte-te, îl îndemnă vocea din difuzorul carlingii. Tirul lor e foarte concentrat în tribordul acelui turn deflector.

— Sînt eu ochii pe el, nu vă fie teamă, răspunse Luke sigur pe sine.

Intră într-un picaj înşurubat, spintecînd văzduhul de-a lungul orizonturilor metalice. Antene şi mici amplasamente ce ieşeau în afară izbucniră în flăcări efemere cînd fulgerele țîşniră din vîrful aripilor, lovind ținta cu o precizie ucigătoare.

Zîmbi şi, în timp ce se redresă, depărtîndu-se de suprafaţa staţiei, dîre intense de energie trecură prin spaţiul pe care îl părăsise. "Să fiu al naibii dacă nu e la fel ca acasă, cînd vînam şobolani de deşert în canioanele erodate de pe Tatooine".

Biggs îl urmă pe Luke într-un atac similar chiar în momentul în care piloţii imperiali se pregăteau să decoleze. În numeroasele hangare, echipele de tehnicieni alergau grăbiţi să decupleze cablurile de alimentare şi să încheie pripitele verificări finale.

Foarte aproape de poarta unuia dintre docurile de lansare se afla o navă specială. Pregătirea ei se făcea cu ceva mai multă atenţie, căci era aceea în care Darth Vader reuşi cu greu să-şi strecoare trupul masiv. Odată aşezat în scaun îşi acoperi faţa cu încă un set de filtre optice de protecţie.

În centrul de comandă şi control din interiorul templului domnea o atmosferă de aşteptare nervoasă. Din cînd în cînd, păcăniturile şi bîzîiturile venind de la ecranul principal ce afişa situaţia tactică reuşeau să acopere susurul vocilor acelor oameni ce încercau să-şi dea curaj unul altuia. Un tehnician aflat aproape de colţul îndepărtat al mulţimii de lumini scînteietoare se aplecă puţin peste ecranele din faţa sa, apoi vorbi în microfonul suspendat în apropierea gurii:

— Către comandanţii de escadrilă – atenţie!; către comandanţii de escadrilă – atenţie! Am detectat un nou set de semnale cu sursa pe partea opusă vouă a staţiei spaţiale de luptă. Interceptoare inamice se apropie de voi.

Luke recepţionă mesajul în acelaşi timp cu ceilalţi. Se uita în jur, căutînd din ochi interceptoarele anunţate, apoi îşi coborî privirea pe instrumentele de bord.

— Radarul meu n-a prins nici un semnal. Nu văd nimic.

— Menţineţi observarea vizuală, ordonă Liderul Albastru. Cu toată energia din jur, vă vor ataca înainte ca

radarul să-i poată detecta. Nu uitați, ei pot să bruieze orice, mai puțin propriii voştri ochi.

Luke se uita din nou afară şi de data aceasta văzu un imperial ce urmărea deja un aparat de tipul X al cărui număr de înmatriculare îl recunoscu pe dată.

— Biggs! strigă el. S-a agățat unul de tine. E în coada ta... Fii atent!

— Nu-l văd, veni răspunsul panicat al prietenului său. Unde e? Nu reuşesc să-l văd.

Luke privi neputincios cum nava lui Biggs se îndepărtează de suprafața stației, urmată îndeaproape de imperial. Interceptorul inamic trăgea continuu în el şi fiecare fulger energetic părea că trece din ce în ce mai aproape de carcasa aparatului lui Biggs.

— Se ține scai de mine, auzi Luke în difuzor. Nu pot să scap de el.

Aparatul lui Biggs se întoarse într-un looping înşurubat spre stația spațială, dar pilotul inamic îl urmări cu perseverență şi nu dădu vreun semn că ar fi dispus să-şi înceteze vînătoarea.

— Ține-te bine, Biggs, îl chemă Luke, forțîndu-şi nava într-un viraj atît de strîns încît giroscoapele țiuiră.

— Vin în ajutorul tău.

Pilotul imperial era atît de absorbit de urmărirea lui Biggs încît nu-l observă pe Luke, care, terminîndu-şi virajul, țîşni din protectorul fond gri de dedesubt, chiar în spatele său.

Pe ecranul computerului balistic cruciulițele electronice se suprapuseră şi Luke trase sacadat. Se produse o mică explozie – mică în comparație cu imensele energii pe care bateriile de la sol le expediau în spațiul cosmic. Totuşi explozia avu o semnificație aparte pentru trei oameni: Luke, Biggs şi, în mod deosebit, pentru pilotul interceptorului TIE, care se volatiliză împreună cu nava sa.

— L-am nimerit! strigă Luke.

— Am prins unul! Am prins unul! răsună în căşti un

strigăt de triumf mai puternic.

Luke identifică vocea ca aparținînd unui pilot tînăr, cunoscut sub numele de John D. Yes şi care, pilotînd pe Albastru Şase, urmărea un alt interceptor imperial pe deasupra planetei metalice.

Jeturi de energie țîşniră sacadat din interceptorul X pînă ce TIE-ul explodă în două, împroşcînd în toate direcțiile fragmente scînteietoare de metal, asemeni unor frunze împrăştiate de vînt.

— Frumoasă lovitură, Albastru Şase, comentă comandantul escadrilei, apoi adăugă repede: Fii atent. Ai unul în coadă.

Zîmbetul voios al tînărului din carlinga interceptorului pieri în timp ce privea de jur împrejur nereuşind să-şi vadă urmăritorul.

Ceva străluci atît de aproape încît aripa dreaptă superioară se frînse. Apoi ceva lovi şi mai aproape, iar interiorul carlingii, acum descoperite, deveni o mare de flăcări.

— Sînt lovit! Sînt lovit!

Atît mai avu timp să strige înainte ca moartea să-l înhațe din spate.

Foarte sus şi într-o parte, Liderul Albastru văzu nava lui John D. transformîndu-se într-o minge de foc. Buzele i se albiră puțin, dar judecînd după reacția pe care o avu, n-ai fi zis că văzuse vreodată explozia acelui interceptor de tip X. Avea lucruri mai importante de făcut.

Pe Satelitul Patru, imaginea afişată pe un ecran imens tremură şi dispăru în aceeaşi clipă cu John D. Tehnicienii îngrijorați începură să alerge în toate părțile. Unul dintre ei îşi întoarse fața lividă spre Leia, comandanții care aşteptau şi un robot înalt de bronz.

— Receptorul de înaltă frecvență s-a defectat. Va dura destul de mult pînă să-l reparăm...

— Faceți tot posibilul, se răsti Leia. Treceți pe recepție audio.

Cineva prinse din zbor aceste cuvinte şi, în cîteva clipe, încăperea se umplu de zgomotele bătăliei îndepărtate, suprapunîndu-se cu vocile celor care o purtau.

— Rămîi în formație, Albastru Doi, rămîi în formație, spunea Liderul Albastru. Atenție la tunurile acelea.

— Se trage din greu, şefule, se auzi vocea lui Wedge Antilles. Douăzeci şi trei de grade.

— Am văzut. Atacă, Atacă, Ne bruiază puternic.

— Nu-mi vine să cred, bîigui Biggs. N-am mai văzut pînă acum un tir aşa de concentrat.

— Atacă, Albastru Cinci. Atacă.

Apoi, după o pauză:

— Luke, mă recepționezi? Luke?

— Sînt în regulă, şefule, se auzi răspunsul lui Luke. Am o țintă. Mă pregătesc s-o distrug.

— Luke, e prea multă agitație jos, îi spuse Biggs. Ieşi de-acolo. Mă recepționezi, Luke? Ieşi de-acolo.

— Retrage-te, Luke, ordonă vocea profundă a Liderului Albastru. Sînt prea multe interferențe în zona asta. Luke, îți repet, retrage-te. Nu-l văd. Albastru Doi, tu-l vezi pe Cinci?

— Nu, replică Wudge. Pe-aici se trage ca-n codru. Detectoarele mele sînt blocate. Albastru Cinci, unde eşti? Luke, eşti întreg?

— L-am pierdut, începu Biggs să raporteze solemn.

Apoi vocea i se învioră:

— Nu,... aşteaptă. Uite-l. Se pare că are o mică avarie la una dintre aripi. Dar puştiul e teafăr.

Un sentiment de uşurare străbătu centrul de comandă; chipul celui mai delicat şi mai frumos dintre senatorii prezenți îl exprima însă cel mai limpede.

Pe stația de luptă, soldații aproape epuizați şi asurziți de violentul schimb de focuri cu arme grele erau înlocuiți de echipaje odihnite. Nici unul dintre ei nu avea timp să se întrebe cum evolua lupta şi, în acel moment,: nici unuia dintre ei nu-i păsa prea mult, simptom prezent printre

soldații de rînd din cele mai vechi timpuri. Luke trecu razant peste suprafața stației. Privirea lui era ațintită asupra unei îndepărtate protuberanțe metalice.

— Ține aproape, Albastru Cinci. Îl atenționă comandantul escadrilei. Unde te duci?

— Am detectat ceea ce pare a fi un stabilizator gravitațional lateral, replică Luke. Am să-l atac.

— Ai grijă, Albastru Cinci, foc concentrat în sectorul tău.

Luke ignora avertismentul în timp ce-şi îndrepta interceptorul spre acea protuberanță de formă stranie. Hotărîrea lui fu răsplătită cînd, după ce o îndopă cu foc, o văzu explodînd într-o spectaculoasă sferă de gaze supraîncălzite.

— L-am nimerit, exclamă el. Mă îndrept spre sud, în căutarea altuia.

În templul-fortăreață, Leia asculta cu atenție. Părea în acelaşi timp furioasă şi înspăimîntată. Se întoarse într-un tîrziu spre 3PO şi murmură:

— De ce riscă Luke atît de mult?

Robotul înalt nu răspunse.

— Atenție în spatele tău. Luke, se auzi vocea lui Biggs strigînd în difuzoare. Atenție în spate. Interceptoare se apropie de tine pe deasupra.

Leia încerca să vadă ceea ce doar auzea .Nu era singura îngrijorată.

— Ajută-l, R2, îşi zise 3PO, şi țineți-o tot aşa.

Luke îşi continuă picajul pînă cînd, privind în spate, observă obiectul îngrijorării lui Biggs aproape de coada lui. Se redresa şi se îndepărtă în silă de suprafața stației, abandonîndu-şi ținta. Totuşi, urmăritorul său era îndemînatic şi continuă să se mențină aproape de el.

— Nu pot să scap de el, spuse Luke.

O formă metalică fulgeră pe cer, apropiindu-se de cele două nave.

— Sînt pe el! Luke, strigă Wedge Antilles. Ține-te bine.

Luke nu mai trebui să reziste mult timp urmăritorului. Tirul lui Wedge fu precis şi interceptorul TIE explodă puțin după aceea.

— Mulțumesc Wedge, murmură Luke, respirînd un pic mai degajat.

— Bună lovitură, Wedge, se auzi din nou Biggs. Albastru Patru, mă lansez. Acoperă-mă, Porkins.

— Sînt cu tine, Albastru Trei, îl asigură celălalt pilot.

Biggs indică traiectul celor două nave şi deschise focul cu întreg armamentul de bord. Nimeni n-a ştiut vreodată cu exactitate ce a reuşit să nimerească, dar micul turn care explodă sub impactul descărcărilor de energie era, fără îndoială, mult mai important decît părea.

O serie de explozii succesive se dezlănțuiră de-a lungul unei mari porțiuni a suprafeței stației, sărind de la un terminal la altul. Biggs depăşise deja, în viteză, frămîntata zonă, dar însoțitorul lui, urmîndu-l la mică distanță, primi o doză serioasă din acea energie ce scăpase de sub control.

— Am o problemă, anunță Porkins. Convertizorul meu a luat-o razna.

Mesajul era laconic, dar sugestiv. Toate instrumentele de pe panourile sale de comandă păreau că îşi ieşiseră brusc din minți.

— Ejectează... ejectează-te, Albastru Patru, îl sfătui Biggs. Albastru Patru, mă recepționezi?

— Sînt pe recepție, răspunse Porkins. Am nava sub control. Indică-mi un culoar de zbor, Biggs.

— Eşti prea jos, strigă acesta din urmă. Redresează, redresează-te!

Cum zbura foarte jos, iar aparatura de bord încetase să-i mai furnizeze informații corecte, Porkins şi nava lui deveniră o țintă uşoară pentru una din greoaiele, dar puternicele baterii de la sol. Aceasta îşi îndeplini corect misiunea pentru care fusese proiectată. Moartea lui Porkins fu pe cît de glorioasă, pe atît de neaşteptată.

În apropierea polului nordic al stației, atmosfera era

relativ liniştită. Asaltul de la ecuator al escadrilelor Albastră şi Verde fusese atît de intens şi de supărător, încît apărarea imperială se concentrase în acea zonă. Liderul Roşu remarcă liniştea înşelătoare, căci ştia că nu va mai dura mult timp.

— Către Liderul Albastru, aici Liderul Roşu, anunță el în microfon. Pornim la atac. Stația de evacuare a fost localizată şi marcată. Aici nu se trage de la sol şi nu sînt interceptoare inamice... Încă. Se pare că vom putea ataca in linişte, cel puțin o dată.

-Am recepționat, Lidere Roşu, răspunse vocea camaradului său. Vom încerca să le dăm de lucru aici, jos.

Trei aparate cu aripi în Y pieriră dintre stele pentru a intra în picaj spre suprafața stației de luptă. În ultima clipă, se redresară şi coborîră într-un adînc canion artificial, unul din multele de acest fel care brăzdau emisfera nordică a Stelei Morții. Din trei părți, meterezele metalice țîşneau spre ei, pentru a rămîne în aceeaşi clipă departe, în urmă.

Liderul Roşu privi în jur şi observă absența temporară a interceptoarelor imperiale. Apăsă un buton şi se adresă piloților din subordine:

— Asta e, băieți. Nu uitați, înainte de a arunca piatra aceea, atunci cînd o să considerați că ați ajuns aproape de țintă, apropiați-vă şi mai mult de ea. Conectați ecranele deflectoare din față pe nivelul de energie maximă. Nu contează cu ce o să arunce în voi din lateral. Acum n-avem timp să ne facem griji şi pentru asta.

Echipajele imperiale înşirate de-a lungul canalului se pomeniră deodată că sectorul lor, pînă atunci ignorat, era atacat. Reacționară prompt şi curînd, din ce în ce mai multe jeturi de energie țîşniră spre interceptoarele care-i asaltau. Din cînd în cînd, unul se întîmpla să explodeze lîngă năvalnicele Y-uri, zgîlțîindu-le fără a le provoca avarii serioase.

— Sînt puțin cam agresivi, nu-i aşa? comentă Roşu Doi

în microfon.

Liderul Roşu întrebă calm:

— Roşu Cinci, cîte tunuri crezi că sînt?

Cel întrebat, cunoscut îndeobşte de majoritatea piloților rebeli sub numele de Pops, reuşi într-un fel, să estimeze numărul bateriilor ce protejau canalul şi, simultan, să-şi piloteze interceptorul prin ploaia de foc din ce în ce mai deasă.

Casca lui, martoră a mult prea numeroaselor bătălii prin care trecuse posesorul ei, aproape că nu mai putea fi folosită din pricina uzurii.

— Vreo douăzeci de amplasamente, concluzionă el în cele din urmă, unele la nivelul suprafeței, altele în turnuri.

Liderul Roşu primi informația cu un mormăit şi îşi coborî în fața ochilor vizorul computerului balistic. Exploziile continuau să zguduie nava.

— Conectați computerele balistice, ordonă el.

— Roşu Doi, veni un răspuns, am conectat calculatorul; văd ținta.

Emoția crescîndă a tînărului pilot îi marcase vocea.

Roşu Cinci, cel mai în vîrstă dintre piloții rebeli, era, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine, rece şi încrezător – cu toate că ceea ce-şi spuse, murmurînd mai mult pentru sine, nu suna chiar aşa:

— Nu încape îndoială, ăştia ne pregătesc ceva.

Brusc, tirul apărării din amplasamentele înconjurătoare încetă complet. O linişte sinistră se lăsă în canionul a cărui suprafață continua să se estompeze în urma interceptoarelor ce zburau la joasă înălțime.

— Ce-i asta? se răsti Roşu Doi, privind în jur îngrijorat. De ce s-au oprit?

— Nu-mi place, mormăi Liderul Roşu, deşi nimic nu mai împiedica înaintarea lor, deşi nu mai trebuiau să evite nici o rază.

Pops fu primul care înțelese corect această mişcare aparent absurdă a duşmanului.

— Stabilizați-vă deflectorii din spate acum. Așteptați-vă la interceptoare inamice.

— Ai ghicit, Pops, admise Liderul Roşu, privind un ecran. Iată-i. Trei puncte la doi-zece.

O voce artificială continua să recite distanța pînă la țintă, ce scădea continuu, dar nu destul de repede.

— Aici sîntem ca nişte rațe pe uscat, observă el cu nervozitate.

— Trebuie să ne continuăm cursa, le spuse bătrînul. Nu putem să ne apărăm şi să ne apropiem de țintă în acelaşi timp.

Îşi reprimă vechile reflexe de luptător cînd pe ecranul radarului apărură trei interceptoare TIE, intrînd în picaj, în formație strînsă, aproape vertical, spre ei.

— Trei-opt-unu-zero-patru, anunță Vader în timp ce-şi regla, calm, comenzile.

Stelele se pierdeau cu repeziciune în urma sa.

— Am să-i vînez eu însumi. Acoperiți-mă.

Roşu Doi nu află niciodată ce l-a lovit şi cine i-a fost călăul, căci tînărul pilot muri primul.

În ciuda experienței sale, Liderul Roşu fu pe punctul de a intra în panică cînd văzu nava subordonatului său dizolvîndu-se în flăcări.

— Sîntem prinşi aici. Nu se poate manevra... pereții canalului sînt prea apropiați. Trebuie să ne facem loc, cumva. Trebuie...

— Rămîi pe țintă, îl admonestă o voce mai în vîrstă. Rămîi pe țintă.

Liderul Roşu găsi tonifiante cuvintele lui Pops, dar acesta era într-adevăr, singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a ignora interceptoarele TIE ce se apropiau de aparatele lor pe măsură ce acestea brăzdau spațiul; spre țintă.

Deasupra lor, Vader îşi permise un moment de indisciplinată plăcere cînd îşi reglă din nou computerul balistic. Vasul rebel continua să-şi mențină traiectoria

dreaptă, fără a încerca să scape. Vader atinse încă o dată butonul comenzii de foc.

Ceva scrîşni în casca Liderului Roşu şi din aparatura de bord izbucniră flăcări.

— N-are nici un rost, țipă el în microfon. Sînt lovit. Sînt lovit...!

Al doilea interceptor Y explodă într-o sferă de metal vaporizat, lăsînd să se împrăştie de-a lungul canalului doar cîteva fragmente şi resturi ale epavei. Această a doua pierdere se dovedi a fi prea mult chiar şi pentru Pops. Trase de manşă şi interceptorul începu să se ridice din canion pe o curbă largă. Comandantul vînătorilor imperiali continua să-l urmărească.

— Roşu Cinci către Liderul Albastru, chemă Pops. Sînt nevoit să renunț din cauza focului intens. Interceptoare TIE s-au aruncat asupra noastră de nu ştiu unde. Nu pot... să aştept...

În urma sa, un duşman tăcut şi neîndurător atingea din nou butonul aducător de moarte. Primele rafale țâşniră chiar în clipa în care Pops se ridicase îndeajuns pentru a începe manevra de evadare. Dar se redresase cîteva secunde prea tîrziu.

O rază energetică ciupi motorul stîng, aprinzînd gazul aflat în interior. Reactorul explodă, smulgînd o dată cu el comenzile şi elementele stabilizatoare. Incapabil să compenseze avaria, nava scăpată de sub control începu o cădere lentă şi uşor arcuită spre suprafața stației.

— Eşti teafăr, Roşu Cinci? îl întrebă o voce îngrijorată, pe frecvența de legătură între nave.

— L-am pierdut pe Tiree... L-am pierdut şi pe Dutch, explică Pops rar, cu o voce obosită. Ne-au atacat din spate şi în canion nu se poate manevra. Îmi pare rău. Adio, Dave...

Acesta fu ultimul dintre nenumăratele mesaje ale unui veteran.

În timp ce încerca să nu se lase impresionat de moar-

tea vechiului său prieten, Liderul Albastru se forță, să vorbească cu duritate, dar vocea nu-i sună deloc aşa.

— Către Băieții Albaştri, aici e Liderul Albastru. Puct de întâlnire la şase-virgulă-unu. Raportați primirea mesajului.

— Către Liderul Aibastru, aici e Albastru Zece. Recepționat.

— Aici Albastru Doi, comunică Wedge. Vin spre tine, Lider Albastru.

Luke îşi aştepta şi el rîndul pentru a raporta, cînd ceva piui pe panoul de bord. O privire aruncată în spate îi confirma avertismentul electronic. Un interceptor imperial se strecura in spatele său.

— Aici Albastru Cinci, spuse el balansîndu-şi nava în încercarea de a scăpa de interceptorul TIE. Am o problemă. Vin şi eu imediat.

Intră într-un picaj abrupt spre suprafața metalică, apoi se redresă brusc, evitînd o rafală a apărării de dedesubt. Nici una dintre manevre nu-l descurajară pe urmăritor.

— Te văd, Luke, veni un răspuns liniştitor din partea prietenului său. Menține-ți cursul.

Luke se uita în toate părțile, dar nu văzu nici urmă de Biggs. Între timp, rafalele energetice trase de imperialul din coadă trecură supărător de aproape.

— La naiba, Biggs, unde eşti?

Văzu ceva, dar nu lateral şi nici în spate, ci char în fața lui. Luat cu totul prin surprindere, interceptorul TIE se făcu țăndări chiar în clipa în care pilotul său înțelegea ce se întîmplă.

Luke se întoarse spre punctul de întîlnire în timp ce Biggs trecu razant, în sens invers.

— Bună mutare, Biggs. M-ai păcălit şi pe mine.

— Asta-i abia începutul, îl anunță prietenul său pe cînd îşi răsucea brusc nava pentru a evita tirul de dedesubt. Se ivi la orizont, puțin deasupra umărului lui Luke şi execută un tonou în semn de victorie.

— Indică-mi doar ținta şi vei vedea.

Înapoi, pe orbita masivului şi indiferentului Yavin, Dodonna îşi încheie discuția intensă purtată cu o parte dintre consilierii săi principali, apoi se îndreptă spre un emițător cu rază lungă de acțiune.

— Către Liderul Albastru, aici e Baza Unu. Verifică-ți de două ori planul de atac înainte de a-l pune în aplicare. Ține-ți piloții în spate pentru a te proteja. Păstrează jumătate din echipaje pentru atacul următor, în afara razei de bătaie a bateriilor de la sol.

— Recepționat, Baza Unu, veni răspunsul. Albastru Zece şi Doisprezece veniți cu mine.

Cele două nave se aliniară lîngă comandantul escadrilei pentru a-l flanca. Acesta îi verifică. Satisfăcut de faptul că se poziționaseră corect pentru începerea atacului, trecu la alcătuirea grupului ce trebuia să-l urmeze în cazul în care ar fi dat greş.

— Albastru Cinci, aici e şeful tău. Luke, i-ai pe Doi şi Trei cu tine. Rămîneți aici, în afara focului celor de jos şi aşteptați semnalul meu pentru a declanşa atacul.

— Recepționat, şefule, răspunse Luke, încercînd să-şi încetinească bătăile inimii. Forța fie cu voi. Biggs, Wedge, hai să ne apropiem unul de altul.

Cele trei interceptoare intrară în formație strînsă mult deasupra furiosului schimb de focuri pe care escadrilele Verde şi Galben îl continuau cu tunarii imperiali de dedesubt.

Orizontul începu să joace în fața Liderului Albastru pe cînd se apropia de suprafața stației.

— Albastru Zece, Albastru Doisprezece, veți rămîne în spate pînă detectăm interceptoarele lor, apoi mă veți acoperi.

Toate cele trei aparate se redresară aproape de suprafață apoi coborîră arcuit în canion. Însoțitorii lui rămaseră din ce în ce mai în urmă, pînă cînd Liderul Albastru păru singur în vasta falie cenuşie.

Nu-l întîmpina nici un foc de apărare pe cînd gonea spre îndepărtata țintă. Se pomeni că privea nervos în jur, verificînd şi reverificînd aceleaşi instrumente.

— Asta nu-mi miroase a bine, murmură el.

Albastru Zece părea la fel de îngrijorat:

— Ar fi trebuit să detectăm ținta pînă acum.

— Ştiu. Totul e atît de confuz aici jos. Cred că instrumentele mele nu mai funcționează. Să fie acesta canalul cel bun?

Deodată, dîre intense de lumină izbucniră în apropiere; apărarea din zonă deschisese focul. Loviturile apropiate îi zdruncinau pe atacatori. În capătul îndepărtat al canionului un turn masiv domina falia metalică şi împroşca enorme cantități de energie spre navele ce se apropiau.

— N-o să ne fie uşor cu turnul acela de sus, declară neînduplecat Liderul Albastru. Fiți gata să strîngem rîndurile cînd vă spun.

Brusc, jeturile de energie încetară şi canalul redeveni tăcut şi întunecat.

— Asta e, anunță Liderul Albastru încercînd să vadă totul de deasupra din care urma să pornească atacul împotriva lor. Uitați-vă bine după interceptoarele acelea.

— Toate detectoarele cu rază scurtă sau lungă de acțiune sînt oarbe, raportă încordat Albastru Zece. Prea multă interferență aici. Albastru Cinci, poți să-i vezi din locul în care te afli?

Luke îşi aținti privirea spre suprafața stației.

— Nici urmă de... Aşteaptă!

Îi atraseră atenția trei puncte luminoase ce se deplasau cu repeziciune.

— Iată-i. Vin dinspre zero-virgulă-trei-cinci.

Albastru Zece se întoarse să se uite în direcția indicată. Aripioarele stabilizatoare ale interceptoarelor TIE luciră în soare pe cînd acestea coborau, într-un looping, spre ei.

— Îi văd.

— Ei bine, ăsta este culoarul cel bun, exclamă Liderul Albastru căci brusc, detectorul țintei începu să piuie continuu.

Coborînd vizorul în fața ochilor, îşi reglă aparatura de ochire.

— Sînt aproape de punctul de tragere. Ținta la vedere. Țineți-i cîteva secunde departe de mine... dați-le de furcă.

Darth Vader îşi pregătea deja comenzile de foc în timp ce aparatul său cădea, asemeni unui bolovan, spre canion.

— Strîngeți formația. Îi voi vîna tot eu.

Albastru Doisprezece pieri primul, cu două motoare lovite. Nava îi devie puțin de la traiectoria de zbor şi se izbi de un perete al canalului. Albastru Zece încetinea şi accelera, se legăna de parcă ar fi fost beat, dar nu putea face mare lucru în strîmtoarea acelor ziduri metalice.

— Nu pot să-i rețin mult timp. Mai bine tragi cînd poți, Lider Albastru – se apropie de tine.

Comandantul escadrilei încerca din răsputeri să suprapună două cercuri în interiorul vizorului de ochire.

— Sîntem aproape de țintă. Uşurel, uşurel...

Albastru Zece privi disperat în jur.

— Sînt chiar în spatele meu!

Liderul Albastru era uimit de propriul său calm. Dispozitivul de ochire era în parte răspunzător pentru asta, căci îi permitea să se concentreze asupra unor imagini minuscule şi abstracte şi să le ignore pe altele; îl ajuta să-şi îndepărteze din minte restul universului inamic.

— Aproape acolo, aproape acolo... şopti el.

Apoi, cele două cercuri se suprapuseră perfect, deveniră unul singur şi roşu şi în casca sa începu să răsune un bîzîit continuu.

— Torpile lansate, torpile lansate.

Imediat după aceea, Albastru Zece îşi lansă propriile rachete. Ambele aparate se ridicară aproape vertical, părăsind capătul canalului; în urma lor izbucniră cîteva explozii.

— Am dat lovitura! Am reuşit! țipă isteric Albastru Zece.

Răspunsul Liderului Albastru era plin de dezamăgire.

— Nu, n-am reuşit. Torpilele n-au căzut înăuntru. Au explodat la suprafață, în afara puțului.

Amărăciunea le aduse pieirea, căci uitaseră să privească în spate. Cele trei interceptoare imperiale îşi continuaseră urmărirea, țîşnind în sus prin lumina în scădere a exploziilor provocate de torpile. Albastru Zece căzu sub tirul precis al lui Vader, apoi Lordul Întunecat schimbă uşor cursul pentru a cădea în spatele comandantului de escadrilă.

— Îl iau şi pe ultimul, anunță el, rece. Voi doi, întoarceți-vă!

Luke încerca să distingă echipa de asalt prin gazele arzînde de dedesubt, cînd auzi prin difuzor vocea Liderului Albastru.

— Albastru Cinci, aici Liderul Albastru. Intră în dispozitiv. Porniți atacul – zburați la joasă înălțime şi aşteptați să ajungeți chiar deasupra lui. N-o să fie uşor.

— Aveți probleme?

— Sînt pe urmele mele... dar o să scap de ei.

— Albastru Cinci către Grupa Albastră, ordonă Luke. Pornim.

Cele trei interceptoare părăsiră formația şi plonjară spre zona în care se afla canalul.

Între timp, Vader reuşise să-şi nimerească prada cu un fulger strălucitor care nu produse altceva, decît nişte explozii mici şi intense la unul din motoare. Robotul de tip R2 al navei rebele se tîrî şi se chinui să repare generatorul.

— R2, închide conducta principală de alimentare a motorului unu din dreapta, îi comandă calm Liderul Albastru, privind resemnat la aparatura de bord care scăpase de sub control.

— Ține-te bine, s-ar putea s-avem probleme.

Luke văzu că Liderul Albastru era în pericol.

— Sîntem chiar deasupra ta, comandante, spuse el. Întoarceți-vă la zero-virgulă-zero-cinci şi vă vom proteja.

— Am pierdut motorul superior din dreapta, se auzi răspunsul.

— Venim jos, după dumneavoastră.

— Nu, nu. Rămîneți acolo şi pregătiți-vă atacul.

— Sigur sînteți teafăr?

— Cred că da. Aşteaptă o clipă.

De fapt, trecu ceva mai puțin de o clipă şi interceptorul Liderul Albastru intra în viraj, înfigîndu-se apoi în suprafața stației.

Luke privi imensa explozie de dedesubt risipindu-se în vid şi, ştiind cu siguranță ce anume o provocase, realiză pentru prima oară cît de disperată era situația în care se afla.

— Tocmai l-am pierdut pe Liderul Albastru, murmură el absent, neinteresîndu-l dacă microfonul îi culesese sumbrele cuvinte.

Pe Yavin Patru, Leia Organa se ridică din scaun şi începu să patruleze prin cameră. Unghiile, de obicei tăiate perfect, erau acum zdrențuite şi inegale din pricină că şi le rosese, plină de nervi.

Neliniştea ce i se citea pe chip era însă mult mai relevatoare pentru starea ei de spirit, neliniște şi îngrijorare care se revărsară în centrul de comandă la anunțul morții Liderului Albastru.

— Pot să continue? îl întrebă în cele din urmă pe Dodonna.

Generalul îi răspunse cu o fermitate blîndă.

— Trebuie.

— Dar am pierdut atîția oameni valoroşi. Cum se vor regrupa fără Liderii Albastru şi Roşu?

Dodonna se pregătea să-i răspundă, dar îşi înghiți vorbele, căci altele, mult mai dojenitoare se auziră în difuzoare.

— Ține-aproape, Wedge, spunea Luke, la mii de kilo-

metri depărtare. Biggs, unde eşti?

— Vin chiar in urma ta.

Wedge răspunse puțin după aceea.

— O.K., şefu'! sîntem în formație.

Privirea lui Dodonna se îndrepta spre Leia. Părea îngrijorat.

Cele trei interceptcare X zburau în formație strînsă la mare înălțime, Luke îşi privi aparatura de bord şi se chinui cu o comandă ce părea că se defectase.

În urechi îi răsună o voce şi tînără şi bătrînă în acelaşi timp, o voce cunoscută: calmă, mulțumită, sigură şi li-niştitoare – cîndva, demult, o ascultase cu atenție în deşertul de pe Tatooine şi în măruntaiele stației de dedesubt.

— Încrede-te în propriile simțuri, Luke, fu tot ce glasul lui Kenobi îi spuse.

Luke ciocăni în cască, nefiind sigur că auzise ceva. Dar nu era timpul să facă supoziții. Orizontul de oțel al stației se înclina în spatele lui.

— Wedge, Biggs, îi dăm drumul, le spuse însoțitorilor săi. Vom zbura cu viteză maximă. Uitați că trebuie mai întîi să detectăm canalul şi apoi să accelerăm. Poate că aşa interceptoarele acelea vor rămîne departe, în urma noastră.

— Vom sta suficient de departe, în urma ta, pentru a te acoperi, îi spuse Biggs. La viteza aceea, vei fi în stare să redresezi la timp?

— Glumeşti? rîse Luke vesel pe cînd îşi începeau picajul spre suprafață. O să fie exact ca acasă, în Canionul Cerşetorilor.

— Sînt chiar în spatele tău, *şefule,* anunță Wedge, luînd în serios, pentru prima dată, titlul. Să mergem...

Cele trei aparate suple se îndreptară cu viteză maximă spre suprafața strălucitoare şi se redresară un pic prea tîrziu, astfel încît Luke trecu razant, atît de aproape de învelişul exterior al stației spațiale, încît vîrful uneia dintre

aripi agăță o antenă exterioară împroşcînd aşchii metalice. Dintr-o dată, fură învăluiți într-un păienjeniş de fulgere energetice şi proiectile explozive. Acesta se îndesi cînd coborîră în canion.

— Se pare că i-am supărat, chicoti Biggs, care trata ucigătoarea privelişte energetică ca pe un foc de artificii pregătit pentru amuzamentul lor.

— Asta-mi place, comentă Luke, surprins de vizibilitatea foarte bună. Pot să văd totul.

Wedge nu mai fu chiar atît de încrezător după ce privi pe ecrane.

— Radarul meu indică turnul, dar nu detectează gura tunelului de evacuare. Trebuie să fie îngrozitor de mică. Eşti sigur că poate fi ochită prin computer?

— Ar face bine..., murmură Biggs.

Luke nu se pronunță – era prea preocupat să-şi mențină traiectoria printre turbulențele produse de explozii. Apoi, ca la comandă, tirul apărării încetă. Căută cu privirea, în jur şi în sus, un semn de la interceptoarele TIE, dar nu văzu nimic.

Întinse mîna să-şi aducă vizorul în poziția de ochire şi, pentru o clipă, ezită. Apoi îl răsuci şi-l coborî în dreptul feței.

— Păziți-vă bine, le ordonă însoțitorilor săi.

— Şi cu turnul cum rămîne? întrebă îngrijorat Wedge.

— Voi să vă ocupați de interceptoarele alea, se răsti Luke. De turn, am eu grijă.

Apoi se aruncă înainte, apropiindu-se clipă de clipă de țintă. Wedge se uită în sus şi privirea îi îngheță brusc.

— Uite-i – zero-virgulă-trei.

Vader îşi pregătea comenzile, cînd unul dintre piloții săi încălcă restricția verbală de dinaintea atacului.

— Se apropie de ținta lor prea repede – nu vor mai apuca să se redreseze.

— Urmăreşte-i în continuare, îi ordonă Vader.

— Se mişcă prea repede ca să mai iasă de-acolo. Îl

anunță, sigur de sine, celălalt pilot.

Vader studie cîteva ecrane; propriile detectoare confirmau spusele celorlalți.

— Şi totuşi, vor trebui să încetinească înainte de a ajunge la turn.

Luke urmărea imaginile exterioare prin vizorul computerului balistic.

— Sînt aproape de țintă.

Se scurseră alte cîteva secunde, apoi cele două cercuri se contopiră. Degetul său apăsă convulsiv pe comanda de foc.

— Torpilele lansate! Redresați, redresați.

Cele două lovituri căzură, ineficient, departe de mica deschizătură. Puternicele explozii zguduiră canalul. Trei aparate TIE țîşniră din sfera de flăcări ce se disipa rapid şi se apropiară de rebelii aflați în retragere.

— Luați-i, ordonă Vader încetişor.

Luke îi descoperi pe urmăritori în acelaşi timp cu însoțitorii săi.

— Wedge. Biggs. Împrăştiați-vă – numai aşa putem scăpa de ei.

Cele trei aparate picară spre stație, apoi accelerară brusc, în trei direcții diferite. Toate interceptoarele TIE se întoarseră şi-l urmară pe Luke.

Vader se încruntă cînd rafala sa rată nava ce se ferea, rotindu-se nebuneşte.

— Forța este alături de acesta. Ciudat. Mă voi ocupa personal de el.

Luke țîşni printre turnurile defensive şi țesu o adevărată plasă răsucindu-se strîns în jurul structurilor exterioare ale astroporturilor. Dar degeaba. Ultimul dintre urmăritori continua să se țină scai de el. O rază laser îi crestă una dintre aripi, foarte aproape de motor. Acesta începu să scuipe, amenințător, jerbe de scîntei. Luke se lupta să compenseze avaria şi simultan, să mențină controlul aparatului. Încercînd din nou să scape de

persistentul agresor, coborî într-un alt canion.

— Sînt lovit, anunță el. Dar nu e grav. R2, vezi ce poți să faci.

Micul robot îşi desfăcu legăturile şi se îndreptă spre motorul avariat; pe lîngă el treceau, periculos de aproape, alte jeturi de energie.

— Ține-te bine acolo, în spate, îl sfătui Luke pe cînd interceptorul se răsucea şi vira strîns în jurul ascuțitelor turnuri, croindu-şi drum prin complicata topografie a staticii.

Tirul apărării rămăsese la fel de intens ca şi înainte, aşa că Luke trebuia să-şi schimbe la întîmplare direcția şi viteza pentru a-l evita. Cîțiva indici de pe panoul de bord îşi schimbară culoarea; trei indicatoare vitale reveniră, relaxant, la pozițiile normale.

— Cred că ai reuşit, R2, îi spuse Luke cu recunoştință. Cred că... aşa, e perfect. Acum încearcă să blochezi stabilizatoarele de aşa manieră ca să nu ne mai dea bătaie de cap a doua oară.

Robotul răspunse cu un piuit în timp ce Luke studia panorama în continuă schimbare, din spatele şi de deasupra lor.

— Am impresia că am scăpat şi de interceptoarele acelea. Grupa Albastră, aici Albastru Cinci. Mă recepționați?

Trase manşa şi interceptorul său țîşni din canion urmărit încă de focul bateriilor de la sol.

— Te aştept sus, şefule, îl anunță Wedge din poziții sa, aflată departe, deasupra stației. Nu reuşesc să te văd.

— Sînt în drum spre tine. Albastru Trei, mă recepționezi? Biggs?

— Am avut ceva dificultăți, explică prietenul său, dar cred că acum am scăpat de el.

Pe ecranul lui Biggs apăru din nou, ca un blestem, acel semnal. Se uită înapoi şi-l văzu pe vînătorul imperial care-l hăituise în ultimele minute, căzîndu-i iar în spate. Se

îndreptă, încă o dată, spre suprafața stației.

— Nu, nu încă, le spuse celorlalți. Aşteaptă puțin, Luke. Vin imediat.

O voce subțire, artificială, se făcu auzită în difuzoare:

— Ține-te tare, R2. Ține-te tare.

În statul-major din templu, C-3PO îşi feri privirile cînd cîteva chipuri umane se întoarseră curioase spre el.

Pe cînd Luke se înălță la mare distanță de suprafața stației, un alt aparat X apăru lîngă el. Recunoscu nava lui Wedge şi începu, neliniştit, să-şi caute din priviri prietenul.

— Pornim la atac, Biggs,.. vino şi tu. Biggs, eşti teafăr? Biggs!

Nici urmă de al treilea aparat.

— Wedge, îl vezi pe undeva?

În carlinga interceptorului ce zbura în apropiere, un cap acoperit de o cască de protecție se clătină uşor.

— Nimic, îi răspunse Wedge prin radio. Mai aşteaptă puțin. O s-apară el.

Luke privi în jur îngrijorat, studie cîteva aparate de bord, apoi luă o hotărîre:

— Nu putem să aşteptăm; trebuie să pornim acum. Nu cred că a scăpat.

— Hei, băieți, se auzi un glas vesel. Ce mai aşteptați? vru el să ştie.

Luke se răsuci brusc spre dreapta, chiar la timp pentru a vedea un alt interceptor depăşindu-l in viteză şi încetinind apoi uşor, în fața sa.

— Să nu renunțați niciodată la bătrînul Biggs, îi avertiză acelaşi glas şi pilotul navei din față se întoarse spre ei, privindu-i.

În camera centrului de comandă al stației spațiale de luptă un ofițer obosit se îndrepta grăbit spre o siluetă ce studia marele ecran tactic şi-i agita prin față un teanc de statistici proaspăt imprimate.

— Domnule, am încheiat analiza planului lor de atac.

Există un pericol. Doriți să ne retragem sau să pregătim un plan de evacuare? Nava dumneavoastră este pregătită.

Sub privirea stupefiată a guvernatorului, ofițerul se făcu mic.

— Evacuare! răcni Tarkin. În clipa triumfului? Sîntem pe punctul de a distruge ultimii supraviețuitori ai Alianței, şi tu-mi vorbeşti despre evacuare? Cred că le acorzi mult prea multe şanse... Şi-acum, ieşi afară!

Copleşit de furia guvernatorului, ofițerul se întoarse abătut şi părăsi încăperea.

— Pornim, spuse Luke şi se lansă în picaj spre suprafața stației.

Wedge şi Biggs îl urmau îndeaproape.

— Să mergem – Luke, îi şopti în gînd vocea pe care o auzise nu demult.

Îşi ciocăni uşor casca aşa cum făcuse mai înainte şi privi în jur. Vocea venise parcă chiar din spatele lui. Dar acolo nu se afla nimic în afara metalului tăcut şi a instrumentelor de zbor. Nedumerit, Luke se concentra asupra comenzilor.

Atunci cînd suprafața stației spațiale de luptă păru că se prăbuşeşte peste el, jeturile de energie țîşniră din nou în întîmpinarea lor, trecînd şi de dala aceasta, inofensive, pe lîngă aripi. Dintr-o dată, Luke se pomeni că aparatul începe să tremure din nou din toate încheieturile, dar ştiu că nu focul apărării era de vină: cîteva ace indicatoare vitale pendulau din nou, intrînd în zona critică a scalei.

Se aplecă spre microfon.

— R2, elementele stabilizatoare au luat-o iar razna. Încearcă să le blochezi. Trebuie să am control deplin asupra aparatului.

Micul robot se deplasă să repare avaria, ignorînd coborîrea agitată, razele laser şi exploziile ce străluminau spațiul din jur.

Zgîlțîite continuu de neobositele explozii ale proiectilelor apărării, cele trei nave coborîră în canion. Biggs şi

Wedge rămaseră în urmă pentru a-l acoperi pe Luke, iar acesta întinse mîna să-şi coboare vizorul de urmărire a țintei.

Pentru a doua oară, simți acea tentație aparte de a nu apela la computerul balistic. Mîna i se mişca chiar mai încet, de parcă deciziile nervilor săi locomotori intraseră în conflict cu hotărîrile unui alt creier.

Cum era şi de aşteptat, tirul apărării încetă ca la comandă şi Luke se pomeni că străbate nestingherit canalul.

— Iar o luăm de la capăt, spuse Wedge în clipa în care detectă trei interceptoare TIE venind asupra lor.

Biggs şi Antilles începură să zboare încrucişat în spatele lui Luke, pentru a atrage tirul vînătorilor imperiali asupra lor şi, în acelaşi timp, a-i deruta. Unul dintre inamici ignoră aceste manevre şi continua să se apropie inexorabil de navele rebele.

Luke privi prin dispozitivul de ochire – apoi ridică încet mîna pentru a-l îndepărta. Cîntări îndelung în palmă instrumentul dezactivat, privindu-l ca hipnotizat. Apoi îl coborî brusc în fața ochilor şi studie micul ecran pe care era afişată legătura instabilă dintre navă şi puțul de evacuare ce se apropia continuu.

— Grăbeşte-te Luke, îi strigă Biggs în timp ce-şi răsucea nava pentru a evita, în ultimul moment, o rafală intensă. De data asta se apropie prea repede. Nu putem să-i reținem prea mult timp.

Cu o precizie neomenească, Darth Vader apăsă încă o dată pe comanda de foc. Un strigăt puternic şi disperat

răsună din difuzoare, transformîndu-se apoi într-un ultim țipăt agonic al metalului şi cărnii, căci nava lui Biggs devenise deja un mănunchi de fărîme strălucitoare ce cădeau ca o ploaie de foc pe fundul canionului.

Wedge auzi explozia în căşti şi se întoarse să privească îngrozit interceptoarele inamice ce-i urmăreau.

— L-am pierdut pe Biggs, urlă el în microfon.

Luke nu răspunse imediat. Îşi şterse furios ochii ce

începuseră să-i lăcrimeze. Imaginea de pe ecranul de urmărire a țintei i se tulburase.

— Sîntem doi meteoriți care nu se vor opri niciodată, Biggs, şopti el cu glas răguşit.

Nava i se legănă uşor din cauza unei explozii apropiate. Vorbi singurului însoțitor rămas, accentuînd caustic sfîrşitul fiecărei propoziții.

— Apropie-te Wedge. Acolo, în spate, nu mai poți face nimic. R2, încearcă să-mi măreşti puterea pe reflectorii din spate.

Robotul se grăbi să îndeplinească ordinul în vreme ce Wedge se alătura navei lui Luke. Dar şi urmăritorii îşi sporiseră viteza.

— Liderul e al meu, le spuse Vader soldaților săi. Luați-l pe celălalt.

Luke zbura chiar în fața lui Wedge, uşor spre stînga acestuia. Jeturi de energie venind dinspre interceptoarele imperiale începură să brăzdeze spațiul, aproape de ei. Amîndoi îşi încrucişau în mod repetat traiectoriile, străduindu-se să facă din navele lor nişte ținte cît mai derutante cu putință.

Wedge se lupta cu comenzile de zbor cînd din panoul de bord izbucniră flame. Un ecran mic explodă, lăsînd în urmă doar resturi calcinate. Reuşi cumva să mențină controlul navei.

— Am o defecțiune gravă, Luke. Nu pot să rămîn cu tine.

— Bine. Wedge, retrage-te.

Antilles murmură un sincer "Îmi pare rău" şi țîşni afară din canion.

Vader îşi concentră atenția asupra singurei nave rămase în fața lui şi trase.

Luke nu văzu expozia aproape ucigătoare ce se produse chiar în spatele lui. Şi nici nu mai avu timp să examineze carcasa fumegîndă de metal contorsionat ce zăcea acum lîngă unul dintre motoare. Brațele micului

robot atîrnau neputincioase.

Toate trei interceptoarele continuară să urmărească singurul aparat X rămas în canal. Le mai trebuiau doar cîteva secunde ca unul dintre ele să lovească cu o rafală nimicitoare nava ce sălta nebuneşte în faţa lor, cînd se pomeniră că mai erau doar doi urmăritori. Cel de-al treilea devenise un cilindru în flăcări şi se dezagrega în bucăţi, piese şi resturi care izbiră violent pereţii canionului.

Celălalt pilot a lui Vader privi în jur cuprins de panică, căutînd sursa atacului. Dar aceleaşi distorsiuni care bruiaseră detectoarele rebelilor aveau acum un efect similar asupra imperialilor.

Noua ameninţare deveni vizibilă numai în clipa în care un cargou eclipsă total îndepărtatul soare. Era un vas de transport corellian, mult mai mare decît orice interceptor şi plonja direct spre canion. Dar totuşi, nu se mişca întocmai ca un cargou.

Pilotul îşi spuse că orice ar fi fost acela care conducea vehiculul, era cu siguranţă, inconştient sau nebun. Trase violent de manşă în încercarea de a evita previzibila coliziune. Cargoul trecu chiar pe deasupra capului său, dar reuşind astfel să scape, imperialul alunecase prea mult într-o parte. O mică explozie se produse atunci cînd două dintre masivele aripi paralele ale aparatelor TIE se intersectară. Pilotul ţipă inutil în microfon, căci, din ricoşeu, interceptorul fu azvîrlit spre peretele apropiat. Dar nu mai apucă să-l atingă căci izbucni în flăcări înainte de contact.

Pe de altă parte, nava lui Darth Vader începu să se rotească neajutorată. Multiplele comenzi şi instrumente de zbor nu se lăsară impresionate de privirea disperată a Lordului Întunecat şi continuară să afişeze adevărul dureros,: micul aparat de zbor scăpase de sub control şi continua să se răsucească pe o traiectorie opusă celei

imprimate nefericitului său însoțitor – în afară, spre nesfîrşitele întinderi ale spațiului cosmic.

Poate că deşi puțin țicnit, individul care pilota manevrabilul cargou nu era nici inconştient nici nebun, ci dimpotrivă. Îşi stăpînea cu măiestrie nava. Se înălță mult deasupra canionului şi se roti pentru a zbura protector deasupra lui Luke.

— Acum, că te-am scăpat de probleme, puştiule, auzi Luke vocea familiară a lui Solo, aruncă o dată în aer chestia asta ca să putem pleca cu toții acasă.

Acest minidiscurs de îmbărbătare fu întărit de un muget ce nu putea proveni decît de la un anume personaj mătăhălos – un wookie.

Luke privi în sus şi zîmbi. Dar asta doar pentru o clipă, căci se întoarse la vizorul de ochire. Simți că ceva îi înțepa aproape fizic creierul.

— Luke... încrede-te în mine, îi cerea imperiosul gînd ce căpătase glas pentru a treia oară. Privi prin vizor.

Aşa cum făcuse şi înainte, apropie cercul care reprezenta ținta de cel de ochire – dar atunci ratase. Ezită, doar o secundă de data aceasta, apoi îndepărtă ecranul. Închise ochii şi murmură ceva ca pentru sine, ca şi cînd ar fi purtat o conversație interioară cu cineva nevăzut. Cu încrederea unui orb aflat în locuri cunoscute, Luke apăsă cu degetul mare cîteva comenzi, apoi atinse un anume buton. Imediat după aceea, o voce îngrijorată se revărsă în carligă, venind din difuzoarele deschise.

— Baza Unu spre Albastru Cinci, computerul tău balistic este decuplat. E ceva în neregulă?

— Nimic, murmură Luke foarte încet. Nimic.

Clipi şi deschise ochii. Adormise? Se uita în jur şi văzu că se află în afara canalului, țîşnind spre spațiul deschis. Încă o privire afară şi zări forma familiară a navei lui Solo, însoțindu-l. Panoul de bord indica lansarea ultimelor două torpile, deşi el nu-şi amintea să fi atins comanda de foc. Şi totuşi, o făcuse.

Difuzorul reveni la viață, transmițînd emoția unui mesaj:

— Ai reuşit! Ai reuşit! strigă întruna Wedge. Cred că au intrat în tunel.

— Bună lovitură, puştiule, îl complimentă Solo, care trebui să-şi ridice glasul pentru a acoperi hăulitul lui Chewbacca.

Bubuituri înăbuşite şi depărtate zguduiră nava lui Luke, ca un semn prevestind începutul sucesului. Şi atunci, asta însemna că lansase torpilele, nu-i aşa? începu să-şi revină încetul cu încetul.

— Sînt bucuros... că ați fost cu mine cînd s-a întîmplat. Şi acum hai să luăm ceva distanță pînă cînd chestia din spate nu face bum. Sper că Wedge a văzut bine.

Mai multe aparate X şi Y, împreună cu un cargou ce părea jerpelit, accelerară şi, după ce se îndepărtară de stația spațială de luptă, porniră spre îndepărtatul glob al lui Yavin.

În spatele lor, fulgere mici de lumină palidă brăzdară suprafața stației ce părea că se îndepărtează. Fără de veste, pe locul unde se aflase Steaua Morții apăru o lumină cu mult mai strălucitoare decît uriaşul gazos sau soarele lui îndepărtat. Pentru cîteva secunde, eterna noapte deveni zi. Nimeni nu îndrăzni să se întoarcă şi să privească, căci nici cele mai complexe filtre cuplate la maximum n-ar fi reuşit să umbrească înspăimîntătoarea strălucire.

Pentru puțin timp, spațiul fu umplut cu miliarde de microscopice fragmente metalice, împrăştiate pînă dincolo de navele în retragere, de energia dezlănțuită a micului soare artificial. Un asteroid enorm, rămăşiță a acum distrusei stații de luptă, urma să ardă încă multe zile după aceea, constituind în acel scurt interval de timp al istoriei cea mai impresionantă piatră funerară din acest colț de univers.

XIII

O mulțime veselă de tehnicieni, mecanici şi alți ocupanți ai cartierului general al Alianței se îmbulzea zgomotos în jurul fiecărei nave de luptă care ateriza şi rula apoi spre hangarul templului. Unii dintre piloții care supraviețuiseră îşi părăsiseră deja interceptoarele, pregătindu-se să-l întîmpine pe Luke.

De partea cealaltă a navei, se afla un grup mai puțin numeros şi mai rezervat. Din el făceau parte cîțiva tehnicieni şi un robot umanoid înalt, care urmărea îngrijorat cum nişte oameni se cățărau în interceptorul pîrjolit şi ridicau din partea din spate o carcasă metalică arsă aproape în întregime.

— O, Doamne! R2? se lamentă C-3PO, aplecîndu-se peste robotul carbonizat. Mă auzi? Spune ceva...

Îşi întoarse privirea fixă spre un tehnician.

— Nu-i aşa că puteți să-l reparați?

— Vom face tot ce ne stă în putință.

Bărbatul studie carcasa topită şi componentele interne care se bălăngăneau desprinse de la locul lor.

— A încasat-o rău de tot.

— Trebuie neapărat să-l reparați! Domnule, dacă vreunul dintre circuitele sau modulele mele vă sînt cu ceva de folos, le donez cu dragă inimă...

Se îndepărtară încetişor, ignorînd zgomotul şi agitația care-i înconjura. Între roboți şi ființele umane care-i reparau se stabilise un tip de relație cu totul speciale. Fiecare împărtăşea puțin din soarta celuilalt şi uneori bariera care despărțea omul de maşină îşi pierdea contururile, mai mult decît ar fi mulți dispuşi să admită.

Sufletul atmosferei de carnaval îl formau trei indivizi, care se luptau între ei să-i complimenteze pe ceilaiți mai

mult. Cînd se ajunse la felicitări prin bătăi prieteneşti pe spate, Chewbacca cîştigă fără voia lui. Lumea rîdea, iar wookieul privea stînjenit cum aproape că-l turtise pe Luke în entuziasmul cu care se grăbise să-i ureze bun venit.

— Am ştiut că te vei întoarce! strigă Luke. Am ştiut eu! N-aş fi fost decît o mînă de ţărînă dacă n-ai fi intervenit aşa de prompt, Han!

Solo nu-şi pierdu cîtuşi de puţin infantuata siguranţă de sine.

— Oricum, n-aş fi putut să las un puşti de la ţară să atace staţia de unul singur. În afară de asta, începusem să-mi dau seama ce ar putea să urmeze şi mi-ar fi părut tare rău, Luke, să te las să-ţi asumi toate riscurile şt apoi să primeşti toată răsplata.

În timp ce rîdeau, o siluetă mlădioasă, cu veşmintele fluturînd pe ea, se îndreptă grăbită spre Luke într-o manieră cît se poate de nesenatorială.

— Ai reuşit, Luke, ai reuşit! strigă Leia.

Căzu în braţele lui şi se lipi de el în timp ce o învîrtea. Apoi ea se îndreptă spre Solo şi repetă îmbrăţişarea. Cum era de aşteptat, corellianul nu răspunse cu aceeaşi emoţie.

Înfricoşat dintr-o dată de adulaţia mulţimii, Luke se întoarse cu spatele. Aruncă o privire mulţumită navei obosite, apoi, fără să-şi dea seama, ochii lui căutară în sus, dincolo de plafonul înalt de deasupra. Preţ de o clipă i se păru că distinge un oftat uşor de satisfacţie, o relaxare musculară pe care obişnuia cîndva s-o facă, în momentele de bucurie, un bătrîn nebun. Probabil fusese vîntul fierbinte care se strecura în templu venind dinspre jungla aburindă, dar Luke zîmbi oricum spre ce crezuse o clipă că vede acolo, sus.

În vastul spaţiu al templului, care fusese transformat potrivit scopurilor Alianţei de tehnicienii ei, se aflau multe încăperi. Ruinele sălii tronului degajau un aer atît de pur şi erau de o frumuseţe clasică deosebită, încît cu toate că aveau nevoie disperată de spaţiu, arhitecţii lor renunţaseră

să o mai modifice, curățaseră lianele, ierburile junglei şi gunoiul, iar în rest, o lăsaseră aşa cum era.

Pentru prima dată după mii de ani, acea încăpere spațioasă era plină. Sute de soldați rebeli şi de tehnicieni se adunaseră pe podeaua veche de piatră, toți la un loc, pentru ultima oară, înainte de a se risipi fiecare spre alte garnizoane sau spre căminele îndepărtate. Pentru întîia data, şirurile masate de uniforme ca scoase din cutie şi armuri strălucitoare se întîlniseră toate laolaltă, ca pentru o paradă a forțelor reprezentative ale Alianței.

Drapelele numeroaselor lumi ce acordaseră sprijin Alianței fluturau în adierea curentului ce se formase înăuntru. În capătul îndepărtat al unui culoar lung şi descoperit, se afla o siluetă înveşmîntată într-un alb oficial, bătut cu pietre de cuarț policromatic: însemnul rangului Leiei Organa.

Din capătul culoarului apărură cîteva siluete. Una, masivă şi grosolană, părea că ar fi vrut să fugă în căutarea unui adăpost, dar fu împinsă pe culoarul descoperit de tovarăşul său. Lui Luke, Han, Chewie şi 3PO le trebuiră cîteva minute ca să parcurgă distanța pînă acolo.

Se opriră în fața Prințesei şi Luke îl recunoscu pe generalul Dodonna printre ceilalți demnitari aşezați în apropiere. Într-un moment de acalmie îşi făcu apariția, sclipitor şi familiar, R2-D2: se apropie şi, căutîndu-şi un loc lîngă C-3PO care-l privea absolut îngrozit, se alătură grupului.

Chewbacca se foia nervos, dînd semne că ar dori să fie în cu totul alt loc. Solo îl linişti, căci Leia se ridicase şi se apropie de ei. În acelaşi timp, drapele se înclinară la unison şi toți cei adunați în imensul hol se întoarseră cu fața spre tribună.

Prințesa aşează o medalie grea de aur în jurul gîtului lui Solo, apoi al lui Chewbacca – trebuind să se ridice pe vîrfuri ca să o facă – şi în sfîrşit, în jurul gîtului lui Luke. Apoi făcu un semn spre mulțime şi disciplina rigidă se

topi, fiecărui bărbat, femeie sau robot permițindu-i-se să-şi dea curs sentimentelor.

Aşa cum stătea legănat de strigătele de bucurie ale mulțimii, Luke îşi dădu seama că gîndurile nu-i zburau nici spre un viitor posibil în cadrul Alianței, nici spre şansa unor călătorii aventuroase alături de Han Solo şi Chewbacca. Chiar dacă Solo pretinsese că aşa ceva nu s-ar putea întîmpla, el descoperi că întreaga atenție îi era absorbită de figura radioasă a Prințesei Organa.

Ea îi observă privirea intensă şi netulburată, dar de data aceasta nu făcu altceva decît să zîmbească.

.....

Romanul *Star Wars: O noua speranță*, intitulat inițial *Star Wars: Din Aventurile lui Luke Skywalker*, a fost adaptarea literară a filmului Star Wars IV: A New Hope, publicat în 1976 de către Ballantine Books. Romanul a fost scris de **Alan Dean Foster**, dupa scenariul lui **George Lucas**. Acesta conține multe scene şi mai multe informații tăiate din film. Unele ediții conțin şaisprezece pagini de fotografii color cu scene din film. Această versiune a constituit ulterior primul volum al trilogiei Star Wars.

WOOKIEEPEDIA
THE STAR WARS WIKI
GEORGE LUCAS
STAR WARS
FROM THE ADVENTURES OF LUKE SKYWALKER
"THE YEAR'S BEST MOVIE!" —Time Magazine
STAR WARS
THE STAR WARS TRILOGY
STAR WARS® by George Lucas
THE EMPIRE STRIKES BACK™ by Donald F. Glut
RETURN OF THE JEDI™ by James Kahn

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din

centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost

expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân

Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul

final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii

aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată.

La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a

aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puțin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup

coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au

fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor.

Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.